

အုန်းတော

သုံးနှစ်သုံးမိုးပိုးထီးငုတ်ပွင့် အပြာနု

THREE YEARS
ANTON CHEKHOV

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

တပ်မတော်ဖြိုခွဲသူ- ဒို့ရန်သူ။
 တပ်မတော်ဖြိုခွဲမည့်အကြံ ဒို့လက်မခံ။
 ဘယ်သူ့ခွဲခွဲ ဒို့မကွဲ အမြဲစည်းလုံးမည်။

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၉၆/၉၆(၆)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၉၀/၉၆(၁၀)
- ကွန်ပျူတာစာစီ - အရှေ့တိုင်း
အမှတ်၁၅၂၊ ၃၇လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်း
ဖိုတိုလစ်သို - ဦးထွန်းဆိုင်နှင့်အဖွဲ့
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်စိန်၊
ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်၁၇၁၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှဌေး၊ လှဌေးစာပေ၊
အမှတ်၂၅၊ ၁၂၆လမ်း၊ တာမွေ။
- စာအုပ်ချုပ်
ဖြန့်ချိရေး - ကိုမြင့်
- ဝါမိုးအောင်စာပေ၊
အမှတ် ၅၀၊ ၄၃လမ်း၊
ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေး - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ကျပ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ-ဗဂျီအောင်စိုး
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း-ကျော်မင်းမောင်

(၁၉၉၆၊ ဒီဇင်ဘာ)

ထွန်းသွယ်အိမ်

စာအုပ်ထုတ်လုပ်ရေး

၃၆၊ ဓမ္မာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပျန်းရွှေအိမ် စာအုပ်အမှတ်- ၁၁/ ဝတ္ထု- ၃

ဒုက္ခတာရာ

သုံးနှစ်သုံးမိုးပိုးထီးငေါ့ပွင့် အပြာနု

THREE YEARS

ANTON CHEKHOV

PRESENTED BY KO ZAW, KO AUNG & KO NAING

ပျန်းရွှေအိမ်

ဒဂုန်တာရာ၏အမှာ (က)

“သုံးနှစ်သုံးမိုးပိုးထီးငှါပွင့်အပြာနု” ဝတ္ထုမှာ သူ၏ ပင်ကိုဝတ္ထုမဟုတ်၊ ရုရှားစာရေးဆရာ ချက်ကော့၏ “သုံးနှစ်” ဆိုသော ဝတ္ထုကို မှီး၍ ဘာသာပြန်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ပင်ရင်း ရုရှားအမည်များကို မသုံးဘဲ မြန်မာအမည်များကိုသာသုံးထားသောကြောင့် မှီငြမ်းသည့် ဘာသာပြန်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မူရင်းဘာသာမှာ ရုရှားဖြစ် သော်လည်း သူက အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှ တစ်ဆင့်ယူ သည်။ မူရင်းဝတ္ထုအတိုင်း ခံစားမှုပါအောင် ကြိုးစားဖွဲ့နွဲ့ ထားသည်။ သူသည် ချက်ကော့၏ ဝတ္ထုတို အတော်များ များကို မှီး၍ ဘာသာပြန်ဖူးသည်။ သူကြိုက်သည့် ဝတ္ထု ရေး ဆရာထဲတွင် ချက်ကော့ပါသည်။ အကြိုက်ဆုံးထဲတွင် ပါသည်ဟု ပြော၍ရသည်။

“မူးယစ်ဝေသော နွေဦးညများ” စာအုပ်တွင် သူ့
ဘာသာပြန်မှီးထားသော ချက်ကော့၏ ဝတ္ထုတိုလေးများ
ပါရှိသည်။ ချက်ကော့မှာ ဆိုဗီယက်ခေတ်တွင် ပေါ်ထွန်း
သော စာရေးဆရာမဟုတ်၊ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမပေါ်
မီ ဇာဘုရင်လက်ထက် ရုရှားပြည်တွင် ကျော်ကြားခဲ့သော
ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်သည်။ ဥရောပစာပေတွင်
ပြင်သစ်စာပေ ရုရှားစာပေတို့သည် ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှား
လှသည်။

(ခ)

ခေတ်ပေါ်ဥရောပစာပေတွင် ပြင်သစ်စာပေသည်
အရေးကြီးသော အခန်းမှပါဝင်သည်။ သူ့သဘောအရ
ဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်စာပေထက်ပင် အရေးကြီးသည်။ ပြင်
သစ်စာပေ၏ ဩဇာမသေးလှ၊ ရုရှားစာပေ၏ ဩဇာသည်
လည်း မသေးလှ။

တော်စတိုင်း၏ “စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး” သည်
ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။ ဥရောပတွင်သာ ကျော်
သည်မဟုတ်၊ အရှေ့၊ အနောက်၊ အာရှ၊ အာဖရိက
စသည့် ကမ္ဘာတဝှမ်းတွင်လည်း ကျော်ကြားသော ဝတ္ထု
ဖြစ်သည်။

ချက်ကော့ဝတ္ထုကို သူကြိုက်သည်မှာ အခြား
 ကြောင့်မဟုတ်၊ ချက်ကော့သည် လူ၏ ရုပ်ပုံ လူ၏ စိတ်
 နေစိတ်ထား လှုပ်ရှားမှုသဘာဝတို့ကို ဖွဲ့နွဲ့သောကြောင့်
 ဖြစ်သည်။ လူ့အကြောင်းကို ချက်ကော့ ကောင်းကောင်း
 သိသည်။ လူ၏ နောက်ခံကားဖြစ်သော လူ့အဖွဲ့အစည်း
 ကိုလည်း ချက်ကော့ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သိသည့်
 အတိုင်း ကောင်းစွာဖွဲ့သဖြင့် အင်မတန်လှပသည်။ စကား
 ပြေလည်း ကျစ်လစ်သိပ်သည်းလှပေသည်။ နက်နက်နဲနဲ
 နှင့်သရုပ်ဖော်နိုင်သည်။ ဒါကို သူကြိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်
 ပင်လျှင် ချက်ကော့၏ ‘သုံးနှစ်’ ဆိုသော ဝတ္ထုကို
 ဘာသာပြန်လိုက်ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာပေ ပရိသတ်တို့
 ဝတ္ထုကောင်း ဖတ်စေလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်
 ကောင်အမည်များကို မြန်မာအမည်များ ပေးခြင်းကတော့
 ယင်း၌ခံစားမှုပို၍ ရရှိစေရန်ဖြစ်သည်။ ရုရှားအမည်များ
 နှင့်ဆိုလျှင် စိမ်းနေမည်ဟု သူကထင်ထားသည်။

လူဆိုသည်က ရုရှားမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမေရိကမှာ
 ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အာဖရိကမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ၊ လူသည်
 လူ၊ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် လူ့အကြောင်း ကောင်း
 ကောင်းဖွဲ့နွဲ့သည့် ချက်ကော့ကို မြန်မာဆန်ဆောင် ဖွဲ့နွဲ့

လိုက်သည်။ နှလုံးသားကတော့ အတူတူပင်၊ ဘာခြားနား
မှာလဲ၊ ရင်ခုန်သံလည်း အတူတူ ဘာခြားနားမှာလဲ။

(ဂ)

ယခုဝတ္ထုသည် အချစ်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ သူက
အချစ်ဝတ္ထုအဖြစ် ကြိုက်၍ ဘာသာပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။
ချက်ကော့ဝတ္ထု၏ နောက်ခံကားမှာ ဇာဘုရင်လက်ထက်
အရင်းရှင်စနစ် ဖွံ့ဖြိုးစကောလ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ်
နှင့်မတူ။ ယင်းခေတ်မျိုးကို သူက မန္တလေးမြို့ကို သတိရ
ကာ ချက်ကော့ထဲကပါသော စိန့်ပီတာစဘတ် (ဆိုဗီ
ယက်ခေတ်တုန်းကတော့လီနင်ဂရတ်) ကို ရတနာပုံဟု
မြန်မာမှုပြုလိုက်သည်။

အချစ်ဝတ္ထုဆိုသဖြင့် မချစ်သည့်ကိစ္စကစ၍ ပါ
သည်။ ဖြူကြာပွင့်သည် စန်းငွေလှိုင်ကို ကြိုက်သူမဟုတ်၊
ချစ်သည်မဟုတ်ဘဲနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရသည်။ ဒါကိုသူ
ကြိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည်လင်မယား
ဘဝဖြင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတွင် နေထိုင်ရင်း နောက်ဆုံး
တွင် သူမသည် စန်းငွေလှိုင်ကို ချစ်သွားသည်။ ဒါကို သူ
အကြိုက်ဆုံး။

သူကြိုက်၍သာလျှင် ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဖြစ်

ဗျန်းရွှေအိမ်

သွားသည်။ အချစ်ဆိုသည်ကိုပေါ့ပေါ့ထား၍မရ။ တပ်မက်
ကာမအချစ်ဟူ၍ မှတ်ယူထား၍မရ။ အမျိုးသားနှင့် အမျိုး
သမီးတို့ ဆက်သွယ်ရင်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်
ယောက်နားလည်သိရှိသွားသောအခါ ချစ်သွားရသည်။

အချစ်ဒဿနဗေဒကို ချက်ကော့က ကောင်း
ကောင်းဖွဲ့နိုင်သည်။ လူ့သဘာဝဖွဲ့လျှင် လူ့အဖွဲ့အစည်း
မပါ၍မဖြစ်၊ အချစ်ဝတ္ထုတွင် လူ့သဘာဝမပါ၍မဖြစ်၊
လူလူချင်း ချစ်ရာတွင် လူ့သဘာဝကို ပီပီသသ မဖွဲ့နိုင်
လျှင် ဝတ္ထုရှည်မဖြစ်။ ချက်ကော့သည် အသက်ပါသော
ကျစ်လစ်သော စကားပြေဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့သည်။ ယင်းသို့
ချက်ကော့၏ အလှကို သူနိုင်သမျှ ဘာသာပြန်နိုင်လျှင်
လှပအောင် ဘာသာပြန်နိုင်လျှင် သူဘာသာပြန်ရကျိုး
ဖွဲ့နွဲ့ရကျိုးနပ်ပြီဟု ကျေနပ်ရပေမည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ မချစ်ရာမှပင် ချစ်လာနိုင်ပါ
တကား၊ ချစ်ခြင်းသည် ဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ဘဝ၏
အလှအပ။

ဒဂုန်တာရာ
၁၈-၁၀-၉၆

(၁)

မှောင်လျက်ပင် ရှိနေပေသေးသည်။ ဟိုမှဒီမှ ပြတင်းပေါက်ရှိ မီးရောင်များမှတစ်ပါး၊ လမ်းတစ်ဖက် အဝေးရှိ စစ်တန်းလျားနောက်မှ ပေါ်နေသော ဖျော့တော့ တော့ လ,ဝန်း၏ အရောင်မှတစ်ပါး။ စန်းငွေလှိုင်သည် သူ၏ အိမ်ရှေ့ရှိထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ကာ ရှင်ရဋ္ဌပိတ၊ ရှင်ပေါလ္လသုဓမ္မာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ညဉ့်ဦးယံ ဆုတောင်းပတ္တနာ ပွဲအပြီးကို စောင့်လျက် ရှိနေပေသည်။ ဖြူကြာပွင့်သည် သုဓမ္မာမှ အိမ်အပြန် ဤလမ်းမှပင် လာရပေမည်ဟု သူမျှော်လင့်ထားသည်။ သူမကို စကားပြောရမည်။ ညဉ့်ဦးယံ တစ်ချိန်လုံးသူမနှင့်ပဲအချိန် ကုန်စေရမည်။

သူသည် တစ်နာရီကျော်ကျော်ပင် စောင့်နေရကာ၊ သူ၏ အတွေးသည် ရတနာပုံမြို့တော်ရှိ သူ၏ အိမ်ခန်း၊

၂ ဒဂုနိကာရာ

ရတနာပုံမှ သူ့ဆွေမျိုးများ၊ သူ့လက်စွဲတော် နန္ဒိယ၊ သူ့စာကြည့်ခန်းမှ စာရေးစားပွဲ စသည်အပေါ်သို့ လွင့်ပါးနေသည်။ သူသည် မှောင်သော၊ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်သောသစ်ပင်များကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ တွေးနေသည်။ အင်ကြင်းမြိုင်လိုနေရာ၌ တောအိမ်လေး ငှားထားမည့်အစား၊ ဤတောမြို့ကလေး၌ နေရတာကမှ ကောင်းသေးတော့။ ဘယ်လောက်ဆန်းသလဲ။ နွားများဖြတ်သွားလျှင် ဖုံလိပ်တွေဖြင့် ပိန်းပိတ်နေကာ၊ မနက်ကော ညနေစောင်းကော ကျွဲချိုမှုတ်သံတို့ဖြင့်ညံ့စီနေပေသည်။ တဖန် သူ၏ အတွေးသည် ရတနာပုံရှိ သူ၏ မိတ်ဆွေများနှင့် အဆုံးမရှိသော ငြင်းခုံခြင်းများသို့ လွင့်သွားပြန်သည်။ အချစ်မရှိဘဲ ဘဝတွင် နေလို့ရခြင်း၊ အချစ်ဆိုတာ စိတ္တဇရောဂါတမျိုး၊ နောက်ဆုံးတော့ အချစ်ဆိုတာ ရှိကိုမရှိတဲ့ အကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် ရှိတာကလိင်နှစ်မျိုးချင်း၊ ကိုယ်ကာယအားဖြင့် စွဲမက်တာသာရှိခြင်းစသည်....။ ခုနေအခါ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုအချစ်အကြောင်း မေးလာလျှင် တော့၊ ဘာပြန်ပြောရမလဲ။ ခပ်ခက်ခက်ဟု ဝမ်းနည်းစွာ တွေးနေပြန်သည်။

ဆုတောင်းပတ္တနာပွဲကား ပြီးသွားပေပြီ။ ပရိသတ်ကြီးသည် သုဓမ္မာဘုရားကျောင်းမှ ဖိတ်ကျလာပေပြီ။ စန်းငွေလှိုင်သည် လမ်းပေါ်ရှိ လှုပ်ရှားနေသော မဲမဲ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၃

သဏ္ဍာန်များကို ရှာဖွေကြည့်နေသည်။ ဆရာတော်သည် သူ၏ မြင်းရထားနှင့် ပြန်ကြွသွားပေပြီ။ ခြုံသံပင် မကြားရတော့ပြီ။ ဆုတောင်းပွဲအား ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ခေါင်းလောင်းစင်၌ ထွန်းညှိထားသော အနီနှင့်အစိမ်း မီးရောင်များပင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ငြိမ်းသွားပေပြီ။ သို့သော် လမ်းမပေါ်၌ကား၊ လမ်းလျှောက် အိမ်ပြန်ကြသော၊ သို့မဟုတ် အိမ်ပြတင်းပေါက်နား၌ ရပ်စကားပြောကြသော သူတို့နှင့် ပြည့်လျက်ရှိနေပေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကား၊ စန်းငွေလှိုင်သည် သူကြားဖူးသော အသံကို ကြားလာရကာ၊ သူ၏ ရင်ခုန်သံသည် မြန်လာသည်။ သို့သော် ဖြူကြာပွင့်မှာ တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်၊ အခြားအဖော် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့်။

လမ်းထောင့်၌ ဖြူကြာပွင့်သည် ရပ်ကာ သူ့အဖော်များနှင့် လမ်းခွဲပြီး ကြည့်လိုက်ရာ၊ စန်းငွေလှိုင်ကို သွားမြင်သည်။

“မဖြူကြာပွင့် အဖေဆီကို ခုပဲ လာမလို့၊ သူအိမ်မှာ ရှိလား ...”

“ရှိလောက်ပါတယ်၊ ကလပ်သွားဖို့က စောပါသေးတယ်...”

လမ်းမကြီးမှာ သစ်ပင် ပန်းခြံများ တစ်ဖက်တစ်

၄ ဒုက္ခိကာရာ

ချက် သွယ်တန်းလျက်ရှိသည်။ လ,ရောင်ပြက်၌ကား တစ်ဖက်ရှိ ခြံဝင်းတံခါးနှင့် ခြံစည်းရိုးများ၌ အမှောင်ရိပ် ကျလျက်ရှိနေသည်။ စီတန်းလျက်ရှိသော အရပ်ရှည်ရှည် သံပုရာပင်များ၏ အရိပ်ကြောင့် အမှောင်ထဲမှာပင် အမျိုးသမီးများ၏ တွတ်တွတ်ထိုးသံများ၊ တခစ်ခစ် ရယ် သံများနှင့် မယ်ဒလင်ခတ်သံ ညှင်းညှင်းညံ့ညံ့များ ထွက် ပေါ်လာကြသည်။ ဤအသံများ၊ သံပုရာဖူးသင်းမြဲမြံနှင့် ကောက်လှိုင်းထုံ ရနံ့များသည် သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစေပေ သည်။ သူ့အဖော်အား ဖက်ပစ်လိုက်ချင်နေသည်။ မျက်နှာ၊ လက်နှင့် ပခုံးပေါ်သို့ အနမ်းမိုး ပက်ဆန်းလိုက်ချင်သည်။ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲကာ သူမ၏ ခြေရင်း၌ ငိုရှိုက်ရင်း၊ ဘယ် လောက်များ ကြာကြာစောင့်နေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့ လားကွယ်ဟု ပြောလိုက်ချင်စမ်းပါဘိကွယ်။ သူမ၏ ပုဂ္ဂလ၌ ငြိတွယ်လျက်ရှိနေသေးသော၊ သတိမရချင်သော အမွှေးတိုင် ရနံ့။ သူလည်းပဲ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်နေ သော၊ ဆုတောင်းပွဲများကို တက်ခဲ့သော ကာလများကို အမှတ်ရစေသည်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၍ ကဗျာဆန်သော အချစ်ကို တမ်းတသော ကာလ။ တကယ်ကတော့ ဖြူကြာပွင့်က သူ့ကို မချစ်တာကိုလည်း သိနေသည်။ သူ အိပ်မက်မက်ခဲ့သော ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဘယ်တော့မှ ရမှာ မဟုတ်ဟု ခံစားနေပေသည်။

ဗျူးရှေအိမ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၅

သူမက မကျန်းမာလျက်ရှိသော သူ၏အစ်မ မမခင်မေဆက်လှိုင် အကြောင်းကို ကြင်နာစွာ ပြောဆိုနေ ပေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လက ခင်မေဆက်လှိုင်သည် အနာပဆုပံရောဂါကြောင့် ခွဲစိတ်ကုသခြင်း ခံခဲ့ရပြီး နောက်၊ ယခုအခါ ရောဂါပြန်ထလာသည်။

“မနက်ကတောင် ကျမ မမလှိုင်ဆီ ရောက်သေး တယ်။ ကြည့်ရတာ အရင်ကနဲ့ မတူဘူးတောင် ထင်မိ တယ်။ အရင်ကထက်တော့ ပိုပိုနဲ့ မသွားဘူး။ ဒါပေမယ့် တနည်းမဟုတ်တနည်းအားဖြင့်တော့ ညှိုးကျသွားတယ် နော် ... ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ရောဂါပြန်ထတာတော့ မဟုတ် ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တစ်ခြား အားနည်းနည်း လာတာတော့ တွေ့ရတယ်။ ကြည့်ရင်းကိုဘဲ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူးနော်၊ သိပ်သနားတာဘဲ ”

ဖြူကြာပွင့်သည် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ “မမလှိုင်ဟာ ကျန်းကျန်းမာမာ - ဝဝကန်ကန် - ပါးမို့ နီစွေးနဲ့နော်၊ အဲဒါများ တွေးမိရင် ... ရွှေမန်းသူလေးလို ဒီကသူ့ကို ခေါ်ကြတာ၊ ခုနေ ဘယ်လောက်များ ရယ်ကြ မလဲ၊ ထိုင်မသိမ်းနဲ့ မင်းသမီး အဝတ်ကလေးများ ဆင်ထားရင် သူနဲ့ သိပ်လိုက်တာ ... ”

၆ ဒဂုနိကာရာ

ဒေါက်တာသီဟမှာ အိမ်၌ပင် ရှိနေသည်။ တောင့်တောင့်၊ မျက်နှာနီနီ၊ အပေါ်အကျိက်ရှည်ရှည်ဖားဖား၊ ခူးထိရောက်သည်။ ခြေထောက်တိုသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ၏ စာကြည့်ခန်းတွင် အိတ်ထဲ လက်ထည့်ကာ၊ ပါးစပ်မှလည်း လုပ်နေကျအတိုင်း ‘အင်-အင်-အင်-အင်’ဟု ညည်းရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ ပါးသိုင်းမွေးဖြူများမှာ ကားကားလွင့်လွင့်၊ သူ၏ ဆံပင်များမှာလည်း ပွယောင်းယောင်း မသပ်မရပ်၊ အိပ်ရာမှ ခုပဲ ထလာသကဲ့သို့။ သူ၏ စာကြည့်ခန်းမှာလည်း ဆရာဝန်ကဲ့သို့ပင် မသပ်မရပ်၊ ရှုပ်ပွေပွယောင်း၊ အနံ့အသက်မကောင်း။ ဆိုဖာရှိကုရှင်များမှာ ဖွာလန်ကြဲ။ အခန်းထောင့်၌ စာရွက်ဟောင်းများ အထပ်လိုက်၊ ခွေးအိုမမာက စားပွဲအောက်၌ ခွေလျက်။

သူ့သမီးက စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး သူ့အား “ဦးစန်းငွေလှိုင်က အဖေကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ အဖေ”

ဆရာဝန်သည် ‘အင်-အင်-အင်-အင်’ဟုညည်းသံပြုကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

သူသည် စန်းငွေလှိုင်အားလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ “ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာသတင်းကောင်းများ ပါသလဲ”

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၇

ဧည့်ခန်းထဲ၌ကား မှောင်လျက်ရှိသည်။ စန်းငွေ
လှိုင်က ဦးထုပ်ကို ကိုင်ရင်း မတ်တပ်ရပ်ကာ မဖိတ်ခေါ်
ဘဲ ဝင်ရောက်လာရသည်ကို တောင်းပန်ပြီး၊ သူ့မမ ညကျ
အိပ်ပျော်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့တဖြည်းဖြည်း
ပိန်လာရသလဲ စသည်ကို မေးမြန်းနေသည်။ မေးရင်း
လည်း စိတ်က မသက်မသာ ခံစားနေမိသည်။ မနက်ကပဲ
ဒေါက်တာသီဟ လာစဉ်က သည်မေးခွန်းများပဲ မေးခဲ့ပြီး
ပြီမဟုတ်လား ။

“ရတနာပုံ မြို့တော်က အထူးကုဆရာဝန်များ
ခေါ်ရရင် ကောင်းများ ကောင်းမလားလို့၊ အဲဒါ ဆရာက
ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ”ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် သက်ပြင်းချသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်
ကိုတွန့်ကာ လက်များကို ဖြန့်ချလိုက်သည်။

ဆရာဝန်မှာ ရှင်းရှင်းကြီးအနှိမ်ခံရပေပြီ။ တကယ်
ကတော့ သူသည် လွန်စွာကို သဘောထား နုသူ။ ဆတ်
ဆတ်ထိ မခံနိုင်။ သူ့ကို လူတွေက ယုံကြည်စိတ်မချကြ။
သူ့ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ကြ၊ မလေးစားကြ။ လူနာ
များက သူ့ကို အသုံးချနေကျ။ သူ့အပေါင်းအသင်းများ
ကလည်း သူ့အပေါ် အန္တရာယ်ပြုချင်ကြသည်ဟု တွေး
ထင်လျက် ရှိမြဲ။ သူသည် သူ့ကိုယ်ကို မကျေမနပ်ဖြင့်

၈ ဒဂုနိကာရာ

ရယ်မောပစ်ကာ သူ့လို အရူးတွေက ဒါမျိုးကို သည်းခံရမည်ဟု ပြောနေပေသည်။

ဖြူကြာပွင့်သည် မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ သူမ၏ ဖျော့တော့တော့၊ လေးတေးတေး ဟန်နှင့် မသွက်မလက်သော အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သုဓမ္မာ ဆုတောင်းပွဲမှအပြန် ပန်းလျနေကာ နားနေချင်သည်ဟု စန်းငွေလှိုင်က သိလိုက်သည်။ သူမသည် ကတ္တီပါကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ၊ ပေါင်ပေါ် လက်တင်ပြီး မှိန်းနေသည်။ စန်းငွေလှိုင်က သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်မချောဟု သိနေသည်။ လူပုံက ပုတုတု၊ ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်ပုံက နည်းနည်းသေးသေး၊ ပန်းနုရောင်ပါးနှင့် ဆံပင်က ငယ်ထိပ်ကကျဲပြီး အအေးမခံနိုင်၊ သူ၏ မျက်နှာပုံပန်းမှာ သာမန် ချစ်စရာကြည့်ပျော် ရှုပျော်ထဲကပင် မဟုတ်။ အမျိုးသမီးများနှင့်မူ သူက မလှမပ။ ဟန်ပန်ကလန်ကလား။ စကားများပြီး၊ သူ့အမူအရာမှာ တမင်လုပ်လုပ်ထားသည့် အမူအရာမျိုး။ ယခုအခါ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ကဲ့ရဲ့လျက် ရှိနေပေသည်။ သူနှင့်အတူ ရှိနေသည်ကို ဖြူကြာပွင့် ငြီးငွေ့ မသွားရအောင် သူသည် စကားစမြည်ပြောသင့်သည်ဆိုတာ သူသိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာအကြောင်း ပြောကြမလဲ။ သူ့အစ်မ နေမကောင်းတာပဲ ထပ်ပြောရမလား။

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၉

သူသည် ဆေးသိပ္ပံအကြောင်း စတင်ပြောသည်။ ခါတိုင်း ပြောနေကျအတိုင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးကို ထောပနာပြုသည်။ သူသည် ရတနာပုံ မြို့တော်၌ စတည်းချရိပ်သာ တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ရန် လွန်ခဲ့သော ကာလ အတန်ကြာကပင် စီစဉ်လျာထားလျက်ရှိကြောင်း ကြေညာ လိုက်သည်။ ကုန်ကျစရိတ် ခန့်မှန်းခြေ စာရင်းကိုပင် ရေးဆွဲပြီးပြီ။ အလုပ်သမားတစ်ယောက် 'စတည်းချရိပ်သာ' သို့လာတည်းသော် ဂေါ်ဖီထုပ်ဟင်းချို ပူပူတစ်ပန်းကန် နှင့် ပေါင်မုန့်၊ သန့်ရှင်း နွေးထွေးသော အိပ်ရာ၊ စောင်ပါး။ အဝတ်အစား လှန်းရန် နေရာ၊ အဲဒါမှ တည်းခ တစ်ကျပ်ထဲ။

ဖြူကြာပွင့်မှာ သူရှိနေစဉ်တွင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်ကား၊ ချစ်သူတို့၏ မေတ္တာသိဖြင့် သူမဘာတွေးတောနေသည်ဆိုတာကို မှန်း ကြည့်နေပေသည်။ သူမသည် အခန်းသို့ ပြန်မသွားသေး၊ အဝတ်အစား မလဲသေး၊ ဆုတောင်းပွဲက အပြန် လက်ဖက်ရည် မသောက်သေး၊ ဒါဖြင့် တစ်ခေါက်အပြင် ထွက်ဦးမည်လား။

စန်းငွေလှိုင်က စိတ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ ဒေါက်တာ သီဟ အားပြောလျက်ရှိသည်။

၁၀ ဒဂုန်တာရာ

“အဲဒီစတည်းချရိပ်သာ စီမံကိန်းက
အရင်တော့လဲ မလိုသေးပါဘူး ဒေါက်တာရယ်”

ဒေါက်တာက သူ့ကို နားမလည်ကြည့်ဖြင့် ငေး
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဆေးသိပ္ပံနှင့် ပတ်
ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး ဘာသာရပ်ကို ပြောနေပါလိမ့်ဟု
အံ့သြလျက်ရှိသည်။

“တကယ်ကတော့လဲ ခန့်မှန်းခြေငွေစာရင်းက သိပ်
လိုနေသေးတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ချက်ချင်းလုပ်ရမှာ
မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေတာက စတည်းချရိပ်သာ
တည်ထောင်ရေးကို သာသနာတော် အကြောင်းပြုပြီး
စားနေတဲ့ လူ့ဟန်ဆောင်တွေ ပရဟိတအဖွဲ့ဆောင်ရွက်
တဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးတွေ လက်ထဲရောက်မှာ
ကိုပါ။ ဒီလို အမျိုးသမီးတွေ ပါလာရင် တကယ်ကောင်း
တာတွေ ဖျက်ဆီးပစ်ကြမှာ”

ဖြူကြာပွင့်သည် ထကာ သူ့လက်ကို ဆွဲလိုက်
သည်။

“ကျမကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် ကိုစန်းငွေလှိုင်၊ ကျမ
သွားစရာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ မမလှိုင်ကို ကျမက မေး
ကြောင်းပြောလိုက်ပါ”

ဆရာဝန်ကမူ ‘အင်-အင်-အင်’ဟု ညည်းဆိုလျက်
ရှိမြဲ။

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၁၁

ဖြူကြာပွင့်သည် ထွက်သွားပြီး မကြာခင်ပင် သူလည်း ဒေါက်တာသီဟကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ပေသည်။ သံပုရာပင်များ၊ အမှောင်ရိပ်များ၊ တိမ်တိုက်များ၊ သဘာဝ၏ သာမန်ဖြစ်သော အလှများသည် သူ့အဖို့ တန်ဖိုးလည်း မရှိတော့။ လူတစ်ယောက်သည် မကျေမနပ် ဖြစ်နေလျှင်၊ စိတ်မပျော်ရွှင်လျှင် သည်လိုဘဲ ဖြစ်တတ်သည်မဟုတ်လား။ လဝန်းသည် ကောင်းကင်ယံ၌ အမြင့်ကြီးနှင့် နေကာ သူ့အောက်ရှိ တိမ်တိုက်တို့ ကပ်ပြေးလိုက်နေကြပေသည်။ ဘယ်လောက်များ ရိုးအလိုက်တဲ့ တောမြို့ကလေးက လဝန်းပါလဲ။ ဘယ်လောက်များ သနားစရာကောင်းတဲ့ တိမ်တိုက်အလိပ်များပါလဲ။ သူသည် ဆေးသိပ္ပံနှင့် စတည်းချရိပ်သာအကြောင်း ပြောခဲ့သည်ကို သူ့ကိုယ်သူ ရှက်နေ၏။ နောက်တစ်နေ့လည်း သူမကို မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်။ စကားမပြောရဘဲ မနေနိုင်။ သူမ၏ သွေးဆောင်မှုကို မခုခံနိုင်ဘဲ ရှိမည်ကို ကြောက်နေသည်။ ဖြူကြာပွင့်ကလည်း သူ့ကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်တာကိုလည်း သိနေသည် မဟုတ်လား။ နောက်တစ်နေ့လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ဦးမှာပဲ။ ဘယ်တော့များမှ ဆုံးတော့မှာပါလိမ့်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူသည် သူ့အစ်မ အခန်းသို့

၁၂ ဒဂုန်တာရာ

သွားလေသည်။

ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ အပြင်ပန်းအားဖြင့်ကျန်းကျန်း
မာမာဟုပင်ထင်ရပေသည်။ သူမကို လူမမာဟု မထင်ရ။
မျက်စိမှိတ်ကာ လဲလျောင်းနေစဉ် မျက်နှာ၏ ဖြူဖျော့ခြင်း
က လူသေပုံ ပေါက်နေသည်ကိုသာ မမြင်ရလျှင်။

သူမ၏ အကြီးဆုံးသမီး အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်
ခင်ပီတောက်။ သူမဘေး၌ထိုင်ကာ ကျောင်းစာအုပ်ကို
ဖတ်ပြနေသည်။

“ဟော....စန်းငွေလှိုင်တောင် ပြန်လာပြီ”ဟုလူမမာ
တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

အတော်ကြာကပင် စကားမပြောရဘဲ နားလည်မှု ရထား
သည့်အတိုင်းပင် ခင်ပီတောက်နှင့်သူမဦးလေးသည်လူမမာ
အိပ်ရာကိုကြည့်လိုက်ကြပေသည်။ ခင်ပီတောက်သည်
စာအုပ်ပိတ်ကာ စကားတစ်ခွန်းမှ မဟဘဲ အသာကလေး
အခန်းထဲမှ လျှောထွက်သွားလေသည်။ စန်းငွေလှိုင်သည်
မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ရာဇဝင်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုယူလိုက်ကာ၊
လိုချင် သော စာမျက်နှာကိုတွေ့၍ အသံကျယ်စွာပင်
ဖတ်ပြနေ ပေသည်။

ဒေါ်ခင်မေဆက်လှိုင်ကား ရတနာပုံမြို့တော်ချက်မြှုပ်
ပင်ဖြစ်သည်။ သူမနှင့် မောင် အငယ်နှစ်ယောက်စလုံးပင်
မြောက်ပြင်၊ စိန်မြရဲချယ်လမ်းရှိ ဖခင် ကုန်သည်ကြီး၏

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၁၃

အိမ်၌ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှ အပျိုဘဝအထိ နေထိုင်
 ကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ငယ်စဉ်ဘဝကား
 စိတ်ဓာတ်ကျစရာ၊ ထိုင်းမှိုင်းရီမှောင်သော ရှည်လျားသော
 ဘဝပင်။ ဖခင်သည် သူမ၏အပေါ်၌ စည်းကမ်းလွန်စွာကြီး
 ကာ တစ်ကြိမ်ထက်မက သူမကို ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။
 သူမ၏ အမေမှာလည်း အကြာကြီး မမာဖြစ်ပြီးနောက်
 ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အစေအပါးများမှညစ်ပတ်ပေရေ၊ မသပ်
 မရပ်၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း။ ဟန်လည်း ဟန်ဆောင်
 သူများ။ သူတို့အိမ်သို့ကြွရောက်လာကြသော ဘုန်းကြီး
 များမှာလည်း ပယ်ပယ်နယ်နယ် စားကာသောက်ကာ၊ သူ
 ဖခင်အားမြှောက်ကာပင့်ကာ။ တကယ်ကတော့သူတို့သည်
 သူမ၏ဖခင်ကို ကွယ်ရာ၌ ကဲ့ရဲ့ကြသည်သာ။ ကလေးများ
 ကတော့ ကံကောင်းထောက်မ၍ ကျောင်းသို့သွားကြ
 သည်။ သို့သော် ခင်မေဆက်လှိုင်ကတော့ ပညာကောင်း
 ကောင်းမသင်ရ။ စာရေးတတ်ရုံ။ ရာဇဝင်ဝတ္ထုများကလွဲ၍
 တခြားဘာမျှမဖက်။ သူမအသက် ၂၂-နှစ်အရွယ်၊ လွန်ခဲ့
 သော ၁၇-နှစ်က ယခုယောက်ျားဦးမြတ်အေးနှင့် နွေရာသီ
 ပင်လယ်စခန်း ကျိုက်စဲ၌ တွေ့ကာချစ်ကြိုက်ပြီး တိတ်တိတ်
 လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ သူ့ဖခင်၏ အလိုဆန္ဒနှင့်
 ဆန့်ကျင်၍။ အဖိုးကြီးကမူ ချောမောသော၊ မာန်ဝင့်သော၊

၁၄ ဒဂုန်တာရာ

ဘုရားသခင်ရုပ်တုရှေ့၌ ထွန်းထားသော၊ ဖယောင်းတိုင်မှ လေချွန်ကာ၊ မီးယူညှိကာစီးကရက် ဖွာတတ်သော၊ မြေပိုင်ရှင်ကလေးကို အလကားကောင်ဟု သဘောထားသည်။ သူ့သားမက်က လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပေးပို့ပါရန် စာများ ရေးသားတောင်းဆိုနေသောအခါ၊ သူ့သမီးထံသို့ စာပြန်လိုက်သည်။ သူ့အမေ၏သားမွေးအင်္ကျီများ၊ ငွေထည်ပစ္စည်းများနှင့် အခြားပစ္စည်းပစ္စယနှင့် ကျပ်ငွေ ၃၀၀၀၀- ပေးပို့လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် အဖိုးကြီးက သမီးကို ဘုရားသခင်က စောင်မကြည့်ရှုတော်မူရန် ဆုတောင်းမှုကားမပေးချေ။ အတန်ကြာသောအခါ တဖန် ငွေ ၂၀၀၀၀ ပို့လိုက်ပြန်သည်။ ငွေနှင့် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများကုန်သောအခါ၊ တောအိမ်ကလေးကို ရောင်းချပစ်ရသည်။ တစ်အိမ်သားလုံး မြို့သို့ရွှေ့ကာ ဦးမြတ်အေးသည် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး၌ ရာထူးတစ်နေရာရသည်။ သည်မြို့မှာ ပင် သူသည် အိမ်ထောင်သစ် တစ်ခုရသည်။ မြို့ကကဲ့ရဲ့သင်္ကြိုဟ် အတင်းပြောစရာ၊ သူကလည်း ဖုံးဖိထားရန် မကြိုးစားတော့ပေ။

ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ သူ့ယောက်ျားကို မြတ်နိုးချစ်ခင်သည်။ ယခုအခါတွင်ကား သူမသည် ရာဇဝင် ဝတ္ထုတော်ကြီးကို နားထောင်ရင်း အတိတ်နှစ်ကာလများကိုတွေးတောလျက်ရှိပေသည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက်ကများ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၁၅

သူ့အကြောင်းရေးသားဖွဲ့နွဲ့ရလျှင် ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာ အလွမ်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်မလဲ။ သူမ၏ရင်ဘတ်၌အနာရှိနေပေရာ၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုမရှိသောအချစ်ကြောင့်လူမမာဖြစ်ရသည်ဟု ယုံကြည်စွဲမြဲလျက်ရှိသည်။ မျက်ရည်နှင့်မနာလိုခြင်းတို့သည် သူမထံမှ ကျန်းမာရေးကို လုယူဖျက်ဆီးခဲ့ပေသည် မဟုတ်လား။

“ပထမခန်းတော့ ပြီးသွားပြီ၊ ဘုရားသခင်ကိုချီးကျူးထောပနာ ပြုတော်မူပါ။ မနက်ဖြန်ကျ နောက်တခန်းဆက်ကြတာပေါ့.... ”

ခင်မေဆက်လှိုင်သည်ရယ်မောလိုက်သည်။သူမသည်လွယ်လွယ်ပင် ရယ်တတ်ပေသည်။ သို့သော် စန်းငွေလှိုင်ကမူ သူ့အစမသည် ရောဂါကြောင့် စိတ်ကိုပါ ထိခိုက်လျက် ရှိသည်ဟု သတိထားမိစပြုလာသည်။ ဘာကလေးဖြစ်ဖြစ် ရယ်တတ်သည်။ ရယ်စရာကောင်းမှမဟုတ်။

“ဖြူကြာပွင့်လေ... မောင်လေး မရှိတုန်းဘဲ မနက်မမဆီရောက်လာသေးတယ်။ ကောင်မလေးက သူ့အဖေကို သိပ်အယုံအကြည်ရှိပုံမရဘူးကွဲ့၊ ဖေဖေလဲလာကြည့်ပေါ့.....၊ ဒါပေမယ့်ဆရာတော် တစ်ပါးပါးကို မသိအောင်ခေါ်ပြီး ဆုတောင်းပေးဖို့လည်းလုပ်ပါလို့အကြံပေးသွားတယ်၊ သိပ်စွမ်းတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါး မြို့ထဲမှာရှိတယ်

၁၆ ဒဂုန်တာရာ

ကြားတယ်။ မင်းများသိသလား...၊ ဒါထက် ကောင်မလေး သူ့ပိုးထီးလေး မေ့ကျန်သွားတယ်။ မနက်ဖြန်တော့သွား ပေးလိုက်အုံး....”

သူမသည် ခဏနားပြီးမှ “တကယ်တော့လဲကွယ်... ကုန်ဆုံးဖို့အချိန်ကျပြီဆိုတော့လဲ ဆရာဝန်လည်းတတ်နိုင် မှာမဟုတ်ဘူး။ ရဟန္တာရှင်မြတ်လည်း ကယ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါ ဘူးမောင်လေးရယ်..... ”

စန်းငွေလှိုင်က “မမ...ညညဘာဖြစ်လို့ မအိပ်တာလဲ”ဟု စကားပြောင်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူးကွယ်.... အိပ်လို့မရတာ... နိုးနေပြီး ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနဲ့ ကြောင်နေတာပါဘဲ....”

“မမက ဘာတွေများ စဉ်းစားနေရတာလဲ....”

“ကလေးတွေအကြောင်း - မင်းအကြောင်းလဲပါတာပဲ၊ နောက်မမရဲ့ဘဝ၊ မောင်လေးရယ်.... မမဘဝကအတွေ့ အကြုံတွေအများကြီးကိုပါဘဲဟယ်... ဟော.. ကြည့်ဖြစ် လာပြန်တော့လဲ....”ဟု သူမသည် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“မမ ကလေးငါးယောက်မွေးခဲ့ရတယ်။ သုံးယောက်ကို မြေမြှုပ်ခဲ့ရတယ်ကွယ်....၊ တစ်ခါတလေ ကလေးမွေးခါနီး ဗိုက်နာနေတုန်းများ မမယောက်ျား ကိုကိုမြတ်အေး ကကော တခြားမိန်းမတယောက်နဲ့ ကြည်နေတာမဟုတ် လား၊ ဆရာမများ ခေါ်ပေးဖို့လူတောင် အနားမှာမရှိဘူး

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၁၇

သိလား၊ မမကိုယ်တိုင်ခန်းမကြီးထဲ- ဒါမှ မဟုတ် မီးဖို
 ချောင်သွားပြီး အစေအပါး တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ရှာရ
 တာလေ။ အဲဒီမှာက ရေဝတီတွေ- ဆိုင်ရှင်တွေ- ချစ်တီး
 တွေ၊ ကိုကို အိမ်ပြန်အလာကို စောင့်နေကြတာပဲတွေ့မှာ။
 အကြွေးရှင်တွေလေ...။ သူ မမကို မချစ်ပါဘူး...။ ပါးစပ်
 ကတော့ မပြောဘူးပေါ့မောင်လေးရယ်...။ ခုတော့လဲ
 စိတ်ထဲမှာဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး။ စိတ်လဲမထိခိုက်တော့ပါ
 ဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ။
 တစ်ခါက မိန်းမတယောက်နဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ တွေ့လိုက်ရ
 တယ်။ တောအိမ်လေးမှ နေကြတုန်းကပေါ့။ မမလဲ တခါ
 ထဲလှည့်ထွက်လာခဲ့ရတာ။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်
 မှန်းတောင် မသိဘူး။ သတိရတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
 တံခါးဝရောက်နေပြီ...။ ဒူးထောက်လိုက်ပြီး ကိုယ်တော်
 အရှင်လို့ တိုင်တည်လိုက်ပါတယ်။ တော်တော်တောင်
 မှောင်နေပြီလေ။ လ၊ ကလည်း သာလိုက်တာ”

သူမသည် အသက်ရှူရန်ရပ်နားလိုက်သည်။ ထို့
 နောက် နည်းနည်းနားပြီး သူ့မောင်၏လက်ကို ဆုပ်ထား
 သည်။

“မောင်လေး...မင်းက မမပေါ်သိပ်ကြင်နာတရားရှိ
 တယ်။ လိမ်လဲလိမ်မာ ... ကောင်းလဲကောင်းပါတယ်”ဟု

၁၈ ဒဂုန်တာရာ

သူမက အသံအနိမ့်အမြင့် မပါဘဲ ပြောလိုက်သည်။
 စန်းငွေလှိုင်သည် သန်းခေါင်ယံ၌ ဖြူကြာပွင့်၏
 ပိုးထီးလေးကို ယူကာ သူ့မမအခန်းမှထွက်ခဲ့ပေသည်။
 ညဉ့်နက်လွန်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း၊ ထမင်းစားခန်းထဲ၌
 လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသော အိမ်စေ့များကို တွေ့ရ
 သည်။ အိမ်ကြီးမှာ စည်းကမ်းမရှိဟု သူက တွေးလိုက်
 သည်။ ကလေးများပင် နိုးနေလျက်၊ ထမင်းစားခန်းထဲ၌
 ပင်ရှိနေသည်။ သူတို့သည် အသံကို နှိမ့်ကာ စိတ်ညစ်
 သောလေသံဖြင့် စကားပြောနေကြသည်။ ထွန်းညှိထား
 သော မီးအိမ်သည် မှိတ်တုတ်ဖြစ်ကာ မကြာမီ ငြိမ်းတော့
 မည်ကိုပင် သတိမပြုမိကြတော့....။ လူကြီးရော ကလေး
 များပါမကြာမီက မြင်တွေ့ခဲ့ရသော၊ နိမိတ်မကောင်းသော
 အခြင်းအရာများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေကြ
 ပေသည်။ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှ မှန်ကြေးမုံကြီးသည်
 အက်ကွဲသွားသည်။ လက်ဖက်ရည်ကရားသည် နေ့စဉ်ပင်
 လေချွန်လျက်ရှိသည်။ အညှိုးထားသကဲ့သို့ ယနေ့တိုင်ပင်
 လေချွန်သံပြုကာ မြည်ကျူးလျက် ရှိနေသေးသည်။
 ခင်မေဆက်လှိုင်သည် ဖိနပ်စီးမည်ဟုခြေထည့်လိုက်တော့
 သူမ၏ ဖိနပ်ထဲမှ ကြွက်တစ်ကောင်ခုန်ထွက်လာသည်ဟု
 လည်း ပြောနေကြသည်။ ကလေးများသည်ပင်လျှင်
 ကြောက်စရာကောင်းသော ဤအတိတ်နိမိတ်များကို သိနေ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၁၉

ကြပေသည်။ ဆံပင်နက်နက်၊ ပိန်ပိန်အကြီးမခင်ပိတောက်
သည် စားပွဲတွင် မလှုပ်မရှက် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်၊
ကြောက်နေ၊ စိတ်မချမ်းသာနေကာ၊ နည်းနည်းဖောင်း
ဖောင်း၊ ဆံပင်လှလှ၊ အသက်(၇) နှစ်၊ ခင်ကံ့ကော်မှာ
သူ့ အစ်မဘေး၌ မတ်တတ်ရပ်ပြီး မီးလျှံကို မျက်မှောင်ကုပ်
ကြည့်နေပေသည်။

စန်းငွေလှိုင်သည် အောက်ဆုံးထပ်ရှိ သူ၏အခန်းသို့
သွားသည်။ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် မျက်နှာကြက်နိမ့်နိမ့်။
စကားပန်းရနံ့နံ့သည်။ ခင်မေဆက်လှိုင်၏ ယောက်ျားဧည့်
ခန်းထဲ၌ သတင်းစာဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
စန်းငွေလှိုင်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ သူနှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှစကားမပြော
ကြ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤသို့ပင် စကားတခွန်းမျှ
မပြောကြဘဲ တစ်ညလုံးနေနိုင်ကြပေသည်။

သမီးများသည် ဆင်းလာကာ အိပ်ခါနီးနှုတ်ဆက်
သည်။ ဦးမြတ်အေးက လေးဆေးစွာပင် စကားတစ်လုံးမှ
မဟဘဲ သူ့နဖူးကို နမ်းရန်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ကလေးများ
သည်ဒူးကိုညွှတ်ကြပြီးနောက် သူ့ဦးလေးထံသွားပြန်သည်။
သူ့ဦးလေးကလည်း နဖူးကိုနမ်းစေလိုက်သည်။ ထိုအခမ်း
အနားကား ညတိုင်းကျင်းပနေကျ။

၂၀ ဒဂုန်တာရာ

ကလေးများ ပြန်တက်သွားကြသောအခါ ဦးမြတ်အေးက သတင်းစာကို ဘေးချလိုက်ကာ ပြောသည်။

“ဒီမြို့မှာနေရတာ သိပ်ပျင်းစရာကောင်းတာပဲဗျာ၊ တကယ့်ကိုပြောတာ” ဟု သူကသက်ပြင်းတချက်ချကာ...

“ခင်ဗျားကတော့ ဒီမှာ ပျော်စရာတွေ့နေတာ သိပ်ဝမ်းသာမိတာဘဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲဗျ”ဟု စန်းငွေလှိုင်က မေးသည်။

“မနေ့က ဒေါက်တာသီဟအိမ်က ထွက်လာတာ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်ဗျာ၊ အဖေကို တွေ့ချင်လို့သွားတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်... ဟုတ်ရဲ့လား”

စန်းငွေလှိုင်က မျက်နှာနီကာ “မဟုတ်တော့လား”

“ဒါသဘာဝကျပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ့်ဗျာ ကောင်မလေးအဖေကြီးက ကြောက်စရာဘဲနာကြီးဗျ။ ပစ္စန္ဒရစ်ဖဲ၊ ဘာမှလဲမတတ်၊ အမူအရာကလဲ ကလန်ကလား၊ ပစ္စုဒ္ဓေရဘဲ၊ မြို့တော်ကလာတဲ့လူတွေကတော့ တောမြို့ကလေးရဲ့ ပန်းချီဆန်တာ သာယာလှပတာသာ မြင်ကြတာ၊ လှပတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတို့ ဘာတို့၊ ကျွန်တော်ပြောမယ်... တကယ်က ပန်းချီဆန်တာလှပတာ ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရိုင်းစိုင်းတယ်၊ အောက်တန်းကျတယ်၊ ညစ်ပတ်ပေရေတယ်၊ ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပညာရှင် အသိုင်းအဝိုင်း- ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထွန်းပတဲ့ ကြယ်တွေလတွေကို

ဗျန်းရွှေအိမ်

ကြည့်ပါအုံး၊ ဒီမြို့မှာ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကောင်းကောင်းစီးပွားဖြစ်ကြတယ်။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တွေနဲ့ ချည်း၊ ဒါပေမယ့် လူထုကတော့ အရင်ကလိုပဲ အားကိုး စရာမရှိဘူး။ လှိုင်ကိုခွဲစိတ်ဖို့တုန်းကလဲ ခွဲစိတ်စရာက အလွယ်ကလေးပါ။ ရတနာပုံမြို့တော်က ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ကို ခေါ်ရတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ခွဲစိတ်ဆရာဝန် တစ်ကောင် တစ်မြီးမှ မရှိဘူးတဲ့။ စဉ်းစားပဲကြည့်စမ်းပါအုံးတော့၊ သူတို့ဘာမှလဲမသိဘူး၊ ဘာမှလဲနားမလည်ဘူး၊ ဘယ်ဟာ မှလဲ စိတ်ဝင်စားတာမရှိဘူးဗျာ၊ သူတို့ကို မေးကြည့်စမ်း ပါ။ အနာပဆုပ်ရောဂါဆိုတာဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်တာ လဲလို့။”

ဦးမြတ်အေးသည် အနာပဆုပ်ရောဂါအကြောင်းရှင်းပြ နေသည်။ သူသည် သိပ္ပံဘာသာရပ်များ၌ ကျွမ်းကျင်နဲ့ စပ်သူ ပါရဂူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် သိပ္ပံနိဿယကို ရှင်းပြတတ်သည်။ သွေးလှည့်ပတ်မှု သဘောတရား၌ သူ သဘောတရားနှင့်သူရှိသည်။ ဓာတုဗေဒနှင့် နက္ခတ္တဗေဒ၊ ပညာများ၌လည်း ယင်းအတူ။ သူ့ဖာသာ သဘောတရား ထုတ်သည်။ သူသည် ဖြည်းညှင်းစွာ၊ လူတစ်ဖက်သား သဘောပေါက်အောင်ညင်သာချောမွေ့စွာ၊ မျက်စိတစ်ဝက် မှိတ်လျက်ရှင်းလင်းပြောကြားနေပေသည်။ “စဉ်းစားကြည့်

၂၂ ဒဂုန်တာရာ

စမ်းပါဗျာ” ဟု ပန်းလျသော သက်ပြင်းနှင့် ချိုသာသော အပြုံးကြား တိုးတိုးပြောလျက်ရှိနေသည်။ သူသည် လန်းဆန်းချစ်မက်ဖွယ်ကောင်းနေကာ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ကိုပင် လုံးဝသတိထားမိဟန်ဖြင့်

“ဆာလိုက်တာဗျာ၊ တစ်ခုခု ချဉ်တင်တင်လေး စားရအောင်ဗျာ၊ သစ်သီးချဉ်လိုဟာမျိုး”ဟု စန်းငွေလှိုင်းက....

“ကောင်းသားပဲ၊ ရပါတယ်”

အတန်ကြာသောအခါ စန်းငွေလှိုင်းနှင့်သူ၏ ယောက်ဖတို့သည် အပေါ်ထပ်ထမင်းစားပွဲ၌ထိုင်ကာ ညဉ့်နက်စာစားလျက်ရှိကြပေသည်။ စန်းငွေလှိုင်းက ပထမ ယစ်ရွှေရည်တစ်ခွက်ချပြီး နာနတ် အရက်ချိုဖြင့် ရောလိုက်သည်။ ဦးမြတ်အေးကား ဘာမှမသောက်၊ သူသည် အရက်လည်း မသောက်၊ ဖဲလည်းမကစား၊ သို့သော် သူနှင့်သူ့ဇနီးငွေကြေးကိုတော့ ကောင်းစွာသုံးဖြုန်းတတ်ပေသည်။ ထိုအခါ ကြွေးများဝိုင်းလျက်ရှိနေသည်။ သည်လောက်များသည့် ငွေကြေးကို သည့်လောက်အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ကုန်အောင်ဖြုန်းတီးပစ်တတ်သော အရည်အချင်းဟူသော ထူးခြားသောပညာရပ်ကိုကား မကောင်းမှုဟု ပြောရအခက်သား။ ဦးမြတ်အေးမှာ အကောင်းကြိုက်သော အားနည်းချက်ရှိသည်။ လှပတင့်ဆန်းစွာ တည်ခင်းထားသော အစားကောင်း၊ ညစာစားပွဲမှ တေးဂီတ၊ မိန့်ခွန်းချွေခြင်း၊

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၂၃

ခေါင်းညိတ် အရိုအသေပြုသောစားပွဲထိုးများကို တစ်ဆယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အစိတ်ဆုပေးခြင်း။ သူသည် အမျိုးမျိုးသော အလှူငွေများ၊ ကံစမ်းမဲများကို ရက်ရောစွာ ထည့်ပစ်သည်။ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေများထံသို့ သူမတို့၏မွေးနေ့တို့၌ ပန်းစည်းပို့ပေးသည်။ ဖန်ပဒေသာ ထည့်စရာ၊ အင်္ကျီလက်ကြယ်စေ့၊ လည်စည်းပုဝါ၊ ကြိမ်တုတ်၊ ရေမွှေးစီးကရက်သေတ္တာ၊ ဆေးတံ၊ ခွေး၊ ကြက်တူရွေး၊ ဂျပန်တိုလီမိုလီပစ္စည်း၊ ရှေးဟောင်းအနုပညာပစ္စည်း၊ စသည်များကို အမြဲတမ်း ဝယ်မြဲ။ ပိုးဖဲ၊ ညဝတ်အင်္ကျီကိုသာ ဝတ်သည်။ သူ၏ကုတင်မှာ သစ်ကနက်သားပေါ်တွင် ကနုကမာပန်းကွက်မြှုပ်ထားသည်။ ရေချိုးပြီး လဲဝတ်သောအင်္ကျီမှာ အမရပူရဖြစ် ချိတ်အမျိုးအစစ်။ သည်အသုံးအဆောင်များအတွက် သူ့စကားနှင့် ပြန်ဆိုရလျှင် ‘ငွေအိုး’ထမ်း၍ ကုန်ကျသည်။

ညဉ့်နက်စာ စားနေစဉ်မှာတွင် သူသည် သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းယမ်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ၏မျက်လုံးနက်များကို မှေးတွေးကာ တိုးညင်သော အသံဖြင့် “ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အပြီးသတ်ကျတော့လဲ အရာအားလုံးဟာ အဆုံးရောက်ရတာပါပဲဗျာ၊ ပထမချစ်တယ်၊ နောက်ခံစားရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့တစ်ခါ အချစ်ပြယ်သွားမယ်၊ ကောင်မ

၂၄ ဒဂုန်တာရာ

လေးက ခင်ဗျားအပေါ် သစ္စာမရှိတော့ဘူး၊ ဒါအမျိုးသမီး တိုင်းရဲ့ သဘောဗျ၊ အနှေးနဲ့အမြန်ဘဲ၊ ခင်ဗျားခံစားရ မယ်၊ နောက်စိတ်ပျက်ရမယ်၊ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လဲ သူ့အပေါ်သစ္စာ မရှိပြန်တော့ဘူးဗျာ။ အဲဒီအချိန် တစ်ချိန်ရောက်လာမယ်။ ဒီအချိန်ကျရင်ဘာမှ ဟုတ်တာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သတိရ စရာအဖြစ်ပဲ ကျန်ရစ်တော့မယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို ခင်ဗျာက အေးအေးစက်စက်ပဲပြောပြီး အလကားကိစ္စတွေ ပါလို့ထင်လာရောဗျာ”

စန်းငွေလှိုင်မှာ အနည်းငယ် မူးယစ်ရီဝေလာပြီး ပန်း လျလာကာ၊ ဦးမြတ်အေး၏ ပုံပန်းကျသော ကျကျနနညှပ် ထားသော မုတ်ဆိတ်မွေးအနက်နှင့် ခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်ကြည့် ကာ ချောမောသော၊ ကြော့ကြော့ ဆင်သ,တတ်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသော သူ့ကိုဘာကြောင့် အမျိုးသမီးများက နှစ်သက်စွဲလမ်းကြသည်ကို နားလည်၍ လာလေသည်။

ညဉ့်နက်စာစားပြီးလျှင် ဦးမြတ်အေးသည် ဤအိမ်မှာ မအိပ်ပဲ သူ၏ အခြားသောအိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ လမ်းခုလတ်ထိ စန်းငွေလှိုင်က လိုက်ပို့သည်။ ဤမြို့၌ ဦးမြတ်အေး တစ်ယောက်သာ စိန်ကတ္တီပါ ကက်ဦးထုပ်ကို တစောင်းဆောင်းသူ။ ခြောက်သွေ့သော ပြာရောင်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၂၅

ခြံစည်းရိုးများ၊ သစ်သားအိမ်များ၊ ဆူးရစ်နွယ်ချုံပုတ်များ
အလယ်၌ အဝတ်အစား ဂရုစိုက်သော၊ အလှကြိုက်သော
ပုံပန်း၊ စိန်ကတ္တီပါ ကက်ဦးထုပ်နှင့် ၎င်းရောင်လက်အိတ်
တို့သည် ထူးဆန်းကာ သနားစရာ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

စန်းငွေလှိုင်သည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ၊ အိမ်သို့
ဖြည်းညှင်းစွာ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ပေသည်။ လ၊ဝန်းမှာ
ရွင်းရွင်းမြမြ ဝင်းပပသာလျက်ရှိပေရာ၊ မြက်ပင်တိုင်း၏
အသွားကိုပင်ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေသည်။ စန်းငွေလှိုင်ကို
လ၊ရောင်က သူ၏ ထိပ်ပြောင်ခေါင်းအား ကြက်မွေးနုဖြင့်
ယုယစွာ ဆီသုတ်ပေးသည်ဟု ခံစားနေပေသည်။

ငါ သူ့ကို ချစ်နေပြီကောဟု သူသည် ကျယ်လောင်
စွာ ပြောလိုက်လေသည်။ သူသည် ဦးမြတ်အေးထံ အမိ
လိုက်ကာ သူ့ကို ဖက်လိုက်ပြီး သူ့အမှားများကို ခွင့်လွှတ်၊
ငွေများများပေးလိုက်ချင်သည်။ ထို့နောက် သူလည်း
လယ်ကွင်းထဲ၊ သို့မဟုတ် တောထဲ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်
သည်။ နောက်ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဖြူကြာပွင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော
ပိုးထီးကလေးမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ရှိနေသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် ပိုးထီးကလေးကို ကောက်ယူ
တဲ့ကာ ပါး၌ ကပ်ထားလိုက်သည်။ ပိုးထီးကလေး။ အသစ်

၂၆ ဒဂုန်တာရာ

တော့မဟုတ်။ အပြာနုခံပေါ်တွင် ငှက်ပျံများ ဆုပ်ကြဲထား
သည့် အဆင်။ လက်ကိုင်အရိုးက ဆင်စွယ်၊ တကယ့်
ဆင်စွယ်ကားမဟုတ်၊ အရိုးဖြင့် လုပ်ထားသောအပေါ်စား။
စန်းငွေလှိုင်သည် မီးကို ဖွင့်လိုက်ကာ ဆောင်းကြည့်
သည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းရနံ့ကို ခံစားရသည်။

သူသည် ကုလားထိုင်တွင် သက်သောင့်သက်သာ
ထိုင်ချလိုက်ကာ၊ ပိုးထီးကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း၊
ရတနာပုံမြို့တော်ရှိ သူ၏မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ထံသို့
စာရေးနေပေသည်။

‘ငါ့ရဲ့ချစ်စွာသော မှိုင်းဝေရေ။ မင်းအတွက် သတင်း
ပေးပို့စရာရှိတယ်။ ငါ အခု ချစ်မိနေ နေပြန်ပြီကွ
သိလား။ ပြန်ပြီလို့ဘဲပြောရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက်က ငါရတနာပုံမြို့တော်က
ကခြေသည်တစ်ဦးကို ချစ်မိတယ်လေ။ သူနဲ့တွေ့တောင်
မတွေ့ဖူးလိုက်ဘူး။ တွေ့ဖို့ကြိုးစားတာကို မအောင်
မြင်ဘူးလေကွာ။ အရင်နှစ်ကလဲ ငါ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
နဲ့အတူ နေခဲ့တယ်လေ။ ဒီအမျိုးသမီးကို မင်းသိပါတယ်။
သိပ်မငယ်၊ လှလဲမလှ။ အေး ငါ့မှာ အချစ်ဘက်မှာ
ဘယ်လောက်ကံဆိုးသလဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့မှာ အမျိုး
သမီးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။
ပြန်ပြီလို့ ပြောရတာ။ ထပ်ဆိုရရင်ကွာ၊ ဒါပြောရတာ

ဃုန်းရွှေအိမ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၂၇

နာကျင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ ငယ်ရွယ်တဲ့ လူပျိုဘဝက အချစ်မရှိဘဲ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို ငါ့ကိုယ်ငါ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ငါ့အခု အသက်သုံးဆယ့်လေးနှစ် ကျခါမှ၊ ငါ့အချစ်ဆိုတာကို တကယ်သင်ကြား နားလည်ပြီဆိုတာပဲ ။ ပြန်ပြီဆိုတာ ဒါပဲလေ။

မင်းဒီကောင်မလေးများ သိရင်ကောင်းမှာ။ သူ့ကို အလှဇကရီလို့တော့ မခေါ်နိုင်ဘူးကွ။ ပါးရိုးက ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတယ်။ သိပ်ပြီး ပိန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာက ကြင်နာ ချစ်ခင်တဲ့ အမူအရာရှိတယ်။ သူ့အပြုံးက အံ့ချီးဖွယ်ရာပဲ ဟေ့၊ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပေါ့ကွာ။ သူ့အသံက တေးတစ်ပုဒ်။ ငါ့ကိုတော့ စကားသိပ်မပြောဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် ငါ့သူ့အနားမှာ ရှိနေရင် သိပ်ကို ဉာဏ်ပညာရှိပြီး မြင့်မားတဲ့၊ ထူခြားတဲ့၊ ရှားပါးတန်ဖိုးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့မှာ ရှိနေသလို ခံစားရတယ်လေ။ ကောင်မလေးက ဘာသာရေးတော့ သိပ်ကိုင်းရှိုင်းတယ်။ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ငါ့စိတ်ကို ဘယ်လောက်လှုပ်ရှားထိခိုက်စေတယ်၊ မြင့်မြတ်စေတယ်ဆိုတာ မင်းတွေ့မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပုစ္ဆာမှာတော့ မင်းနဲ့ ငါ အစအဆုံးမရှိငြင်းရခုန်ရဦးမှာပဲဟေ့။ မင်းဘက်က မှန်တယ်ထား၊ မင်းအဖြေနဲ့ မင်းခေါက်ထားလိုက်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘုရား

၂၈ ဒဂုန်တာရာ

ရှိခိုးကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုနေတာကိုတော့ ငါချစ်တယ်ကွာ။
 ဘာဖြစ်သေးလဲ။ သူက တောမြို့သူ၊ ဒါပေမယ့် ရတနာပုံ
 မြို့တော်မှာ ပညာသင်တာ။ သူ ငါတို့ ရွှေမန်းကို
 ချစ်တယ်။ ရွှေမန်းဟန်၊ ရွှေမန်း ဆင်ယင်ဝတ်စားမှုကို
 ကြိုက်တယ်။ ဒါအတွက်ကြောင့်လဲ သူ့ကို ငါချစ်တယ်။
 သူ့ကို ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်။ မင်းကတော့ မျက်မှောင်ကြီး
 ကုပ်ကာ၊ မတ်တပ်ရပ်တဲ့ပြီး မိန့်ခွန်းရှည်ကြီး မြွက်ကြား
 မယ်။ အချစ်ဆိုသည်ကား အဘယ်နည်း၊ ဘယ်သူ့ကို
 ချစ်၊ ဘယ်သူ့ကိုတော့ မချစ်ထိုက် ဘာညာနဲ့ပေါ့ ...။
 အဲဒါကို မြင်ယောင်နေပါသေးတယ်။ ဒီမယ် ... ချစ်စွာ
 သော မှိုင်းဝေရေ ...။ ငါကိုယ်တိုင် ချစ်မိတယ် ဆိုရင်
 တော့ ငါလဲ အချစ်ဆိုတာကို တကယ် တိတိကျကျ
 နားလည်ပြီပေါ့ကွ။

‘ငါ့ မမက မင်း သတိရကြောင်း ပြောတာ ကျေး
 ဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ မမက ခဏခဏ သတိရနေတယ်။
 မှိုင်းဝေငယ်ကလေးကို မူလတန်းကျောင်းကို ခေါ်သွားရ
 တာ။ အဲဒီတုန်းကလဲ မင်းက မိဘမဲ့ ကလေးငယ်ကလေး
 ပဲကိုး။ ကဲ မှိုင်းဝေငယ်ရေ ... ငါတော့ချစ်မိနေပြီ။
 အခုထိတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ။ ဒီတော့ ဟိုအမျိုးသမီးကို
 ဘာမှ မင်းမပြောနေနဲ့ဦးကွာ။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့။
 ဒီပြဿနာကလဲ ကျေနပ်စွာ ဖြေရှင်းပြီးစီးမှာပဲလို့ ငါယုံ

ဃုန်းရွှေအိမ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၂၉

ကြည်တယ်။ စပယ်ပင်ဦးလတ် ဝတ္ထုထဲကလို အရာရာ
ဟာ သူ့ဟာသူ ဟုတ်သွားမှာပါပဲကွာ’

.... စာဆုံးသွားသောအခါ စန်းငွေလှိုင်သည်
အိပ်ရာဝင်လေသည်။ သူ၏ မျက်ခွံတို့မှာပင်ပန်းနွမ်းနယ်
ခြင်းကြောင့် လေးကျနေသည်။ သို့သော် အကြောင်း
တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အိပ်၍ကား မပျော်။ သူကတော့၊
လမ်းပေါ်က အသံဗလံများကြောင့် နိုးနေသည်ဟုထင်မှတ်
သည်။ နွားတစ်အုပ် သူ့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သန်းသွားပြီး
ကျွဲချိုမှုတ်သံကြားရသည်။ ထို့နောက် သုဓမ္မာ ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းမှ အရုဏ်တက် ခေါင်းလောင်းထိုးသံ၊ ကြေးစည်
ထုသံများ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် နွားလှည်းတစ်စီး
အသံ ဆူညံလေးတွဲစွာ မောင်းလာသံကြားရပြီး၊ တော
သူမတို့ ဈေးသို့သွားသံ ကြားရပေသည်။ စာကလေးများ
သည် မဆုံးနိုင်အောင် တကျည်ကျည် မြည်နေပေသည်။

(၂)

ဝင်းပၤၤ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသော နံနက်။ ဆယ်
 နာရီၤ ခင်မေဆက်လှိုင်သည် ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ
 ထုံးဖွဲ့၊ အညိုရောင် အင်္ကျီဆင်ယင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့
 သွားလေသည်။ အခန်းထဲ၌ နည်းနည်းလမ်းလျှောက်ကာ
 ပြတင်းပေါက်နား၌ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကလေးဆန်ဆန်
 ကျယ်ပြန့်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ၏ အမူအရာကို
 ကြည့်ပြီး ပန်းချီဆရာက ပြော၏။ သူမ၏မျက်နှာမှာ
 ဘုရားတန်ဆောင်းထဲက ရုပ်ပုံတော်နှင့် တူသည်ဆိုပဲ။
 ဘုရားကားများ ရေးလျှင် သူ့ကို ကြည့်ရေးရမည်ဖြစ်
 သည်။ ထိုနံနက်ခင်း၌ လူတိုင်း၊ ကလေးများ၊ အစေအပါး
 များ၊ သူ့မောင် စန်းငွေလှိုင်၊ သူမကိုယ်တိုင်ပင်လျှင်
 ကျန်းမာလာတော့မည်ဟု မှတ်ရပေသည်။ ကလေးမ
 ကလေးများသည် စူးစူးရှရှ အသံဖြင့် ရယ်မောကာ

ဗျာနိုးရွှေအိမ်

၃၂ ဒဂုန်တာရာ

သူတို့ဦးလေးနောက်သို့ပြေးလိုက်ကာ၊ မြူးနေကြသည်။
အိမ်ကြီးမှာပင် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိပေသည်။

လူများသည် သူမထံလာကာ လူမမာမေးကြသည်။
မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီများ၊ ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်များ ယူလာ
ပေးကာ၊ မြို့ထဲရှိ ဘုရားကျောင်းတိုင်းလိုလိုတွင် သူမ
အတွက် တမြန်နေ့က ဆုတောင်းပွဲများ လုပ်ပေးကြောင်း
ပြောကြသည်။ ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ အလှူအတန်း၌
ရက်ရောသူ ဖြစ်လေရာ၊ သူတို့က ချစ်ကြပေသည်။
သူ့မောင် စန်းငွေလှိုင်ကဲ့သို့ပင် ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ
အလှူဒါန၌ လက်လွယ်သူ ဖြစ်သည်။ စန်းငွေလှိုင်မှာ
ပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားမနေဘဲ လွယ်လွယ်
ပေတတ်သူ။ ခင်မေဆက်လှိုင်သည် ချို့တဲ့နေသူ သုခမိန်
များကို ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့မြဲ။ အမယ်အိုများကို
လက်ဖက်ခြောက်၊ သကြား၊ ယိုများ ပေးကမ်းတတ်မြဲ။
မပြည့်စုံသော သတို့သမီးများကိုလည်း ကူညီမြဲ။ သတင်း
စာရောက်လာလျှင် ပထမဆုံး လှန်ကြည့်တတ်သည်ကား
အတိဒုက္ခရောက်နေသူများက အကူအညီတောင်းခံသော
ကြော်ငြာစာများပင်။

ယခု သူမလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်ကား၊ စားစရာ
များအကြွေးနှင့်ဝယ်ယူပြီး ကုန်စုံဆိုင်ရှင်ကလေးပို့လိုက်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၃၃

သောဖြတ်ပိုင်းစာရွက်များကို ငွေလိုသူ တစ်ဦးက ကပ်ပေးလိုက်သည့် စာရွက်များဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါအုံးမောင်လေးရယ်....ဘယ်လောက်များ ယူထားလိုက်သလဲလို့၊ စဉ်းမှ မစဉ်းစားကြဘူးလားကွယ်” ဟု သူမ၏လက်ရေးကိုပင် ဖတ်၍မရတော့သလို “စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်၊ မမသာမပေးရင်တော့ ...”

စန်းငွေလှိုင်က “ကျွန်တော် ကနေ့ပဲ သူ့ဆီပို့လိုက်ပါ့မယ်”

ခင်မေဆက်လှိုင်က စိတ်လှုပ်ရှားကာ “မဟုတ်ဘူးမောင်လေး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ မောင်လေးမပေးရပါဘူး၊ မင်းနဲ့မင်းအစ်ကို စန်းဖေလှိုင်ဆီက တစ်လနှစ်ရာငါးဆယ်လစဉ်ရနေတာ တော်လောက်ပါပြီကွယ်၊ ဘုရားသခင်မင်းကို မေတ္တာထားတော်မူပါ”

“မမကလဲ....ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲကို တစ်လနှစ်ထောင့်ငါးရာလောက်ကုန်နေတာဘဲဟာ၊ ကျွန်တော်ထပ်ပြောမယ်မမ၊ မမကလဲ ကျွန်တော်နဲ့အစ်ကိုစန်းဖေလှိုင် သုံးသလောက် သုံးနိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ မဟုတ်လားလို့။ အဲဒါကို တစ်သက်လုံးမှတ်ထားစမ်းပါ မမရယ်။ မောင်နှမသုံးယောက်ထဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ သုံးပြားရှိရင် တစ်ပြား မမပိုင်တာပဲဟာ... မမကလဲ”

၃၄ ဒဂုနိကာရာ

သို့သော် ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ ကောင်းစွာနားမလည် နိုင်။ သူမ၏ မျက်နှာ အမူအရာမှာ ရှုပ်ထွေးသော သင်္ချာပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်ကို မတွက်တတ်သကဲ့သို့။ ဤကဲ့သို့ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စရပ်များ၌ မဆုပ်နိုင် မဖမ်းနိုင်သော မမကြောင့် စန်းငွေလှိုင်က အမြဲတမ်းပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတတ်သည်။ သူကတော့ မမကို သံသယ ဖြစ်မိသည်။ မမမှာ အကြွေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီ။ ကြွေးထူကာ လူသိမှာစိုးပြီး ခံစားနေရသည်ဟု။

ထိုအခိုက်အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသံနှင့် ခြေသံများ လှေကားမှ ကြားလာရသည်။ ဒေါက်တာ သီဟ။ ခါတိုင်း ကဲ့သို့ပင် မသပ်မရပ် ပိုသီပတ်သီ။

ဆရာဝန်က “အင်-အင်-အင်-အင်” ဟုညည်း ဆိုနေသည်။

စန်းငွေလှိုင်သည် သူ့ကိုရှောင်ရန် ထမင်းစား ခန်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ သူ့အခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့်ကား ဘယ်တော့မှ ရင်းနှီးနိုင်မှာ မဟုတ်။ အမြဲတမ်းလာသောဧည့်သည်အဖြစ်။ ထို့အပြင်ဦးမြတ်အေး ခေါ်သလို ဘဲအိုကြီး၊ ပစ္စန္ဒရစ် ဘဲကြီးကိုလည်း သည်းမခံ နိုင်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖြူကြာပွင့်နှင့် အတွေ့နည်းတာ ဖြစ်မည်။ အဲဒီတော့ အဖိုးကြီးက အိမ်မှာရှိမှာမဟုတ်တာ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၃၅

က သေချာပြီ။ အခုနေဖြူကြာပွင့်၏ ပိုးထီးလေး သွားပေး
ရရင်။ ကောင်မလေး အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိမှာ
ကတော့ ကျိန်းသေ။ ပျော်သွားသဖြင့် သူ၏ ရင်ခုန်သံ
မြန်လာသည်။ ကဲ..... ပြောနေလို့မပြီး၊ အမြန်ယွင်းမှ။

သူသည်ပိုးထီးလေးကို ကောက်ယူကာ သိမ့်ကနဲ
အချစ်တောင်ပံခတ်ပြီး ပျံသန်းသွားတော့သည်။ အပြင်
ဘက်တွင်ကား နေပူနေပေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင်
ပြင်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသော ဆရာဝန်၏ ဘေးဘက်
ထုတ်ထားသော ယိုင်တိယိုင်နဲ့ တွဲဘက်အဆောင်
တန်းလျားသုံးခုမှ ကလေးများ(ကောင်ကလေးများ)သည်
ဆရာဝန်၏ ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်ထဲရှိ မြက်ရိုင်း
ချုံ့နွယ် ပိတ်ပေါင်းနှင့် ဆူးခရာပင်များ အလယ်၌
ဘောလုံးကန်ကစားနေကြသည်။ ရွှင်မြူး အော်ဟစ်သံများ
ဖြင့် စည်ကားလျက် ရှိနေပေသည်။ မြေကွက်ရှိတစ်ထောင့်၊
ဝရန်တာအစွန်းတစ်ခု၌ ဖြူကြာပွင့်သည်ရပ်ကာ လက်နောက်
ပစ်ပြီး ကစားနေကြသည်ကို ငေးကြည့်နေပေသည်။

စန်းငွေလှိုင်က “ကောင်းသော နေ့ခင်း” ဟု
အသံပြု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဖြူကြာပွင့်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
သူမမှာ အခါတိုင်း တွေ့နေကျ အေးစက်စက်။ ဘာမျှ
စိတ်မဝင်စားသလို။ သို့မဟုတ် မနေ့တစ်နေ့ကလို ပင်ပန်း

၃၆ ဒဂုန်တာရာ

နွမ်းလျနေသလိုမဟုတ်ဘဲ။သည်တစ်ခါ သူမ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိ ကောင်ကလေးများကဲ့သို့ပင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားကာ သွေးရောင်ဖြင့် နီမြန်းလန်းဆန်းလျက် ရှိပေသည်။

ဖြူကြာပွင့်သည် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာကာ “ကြည့်စမ်းပါအုံးအစ်ကို၊ ရတနာပုံမှာ ဒီလို ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ ကစားပွဲမျိုးတွေ့ပါ့မလားဟင်၊ ဒီက ကွင်းတွေ ကတော့ ကျဉ်းတာပေါ့။ မပြေးသာဘူး၊ အဖေကရှင့်အိမ် သွားပြီလေ”

“သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဖြူကြာပွင့်ကို တွေ့ ဖို့လာတာပါ။ ဒေါက်တာ့ကို မဟုတ်ပါဘူး”ဟု စန်းငွေ လှိုင်က သူမ၏ ယခုတွေ့ရှိရသော နုပျိုလတ်ဆတ်ခြင်း နှင့် ရွှေလည်ဆွဲကလေးနှင့် ဖြူသွယ်လှသော လည်တံကို အံ့သြငေးမောကာ “ကျွန်တော် မဖြူကြာပွင့်ဆီ တမင်လာ တာပါ”ဟု ထပ်ပြောလေသည်။

“ဖြူကြာပွင့်ရဲ့ ပိုးထီးကလေးလေ.... မမက ပိုး ပေးပါဆိုလို့ မနေ့က မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာလေ”

သူမသည် ပိုးထီးကို ယူရန်လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် စန်းငွေလှိုင်က မပေးသေးဘဲ ပိုးထီးကို ရင်မှာ ပိုက်ထားသည်။

“ကျွန်တော် ဒါလေးကို သိမ်းထားပါရစေဗျာ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၃၇

နော်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ...” ဟု သူက တပ်မက်စွာ စိတ်လိုက် မာန်ပါ။ မနေ့ညက ပိုးထီးကို ဖွင့်ဆောင်းသောအခါ ခံစားထိတွေ့ရသော ဆန်းကြယ်သော ပျော်ရွှင်မှုကို စွန့်ခွာပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ် အထိမ်းအမှတ်၊ ဖြူကြာပွင့်ကို သတိတရ မြတ်နိုးစွာနဲ့...”

ဖြူကြာပွင့်က ရှက်သွေးနီလျက် “သိမ်းချင်သိမ်း ထားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...ဒါက ဘာဆန်းတာမှတ်လို့ ရှင်....”

သူသည် စကားလုံးများပင်ပေါ်မလာဘဲတိတ်ဆိတ် သောပီတိဖြင့် သူမကို ငေးကြည့်လျက်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီးမှ ဖြူကြာပွင့်က ရယ်မောကာ “ဟာ... အစ်ကို့ကို နေပူကြီး ထဲ ဘာဖြစ်လို့များ ရပ်ထားရပါလိမ့်၊ ကဲ လာပါ၊ အိမ်ထဲ ဝင်ကြရအောင်ပါရှင် ... ”

“ကျွန်တော် ဖြူကြာပွင့်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်.... ”

သူတို့သည် အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဖြူကြာ ပွင့်သည် လှေကားသို့ ပြေးတက်သည်။ အဖြူရောင် ပန်းပွင့်အင်္ကျီနှင့် ထဘီဆင်တူ ပိုးစထိခတ်သံ မြည်သွား သည်။

၃၈ ဒဂုန်တာရာ

လှေကားထစ်၌ ရပ်သွားရင်း သူမက “ဟာ... အစ်ကိုကလဲ ... ဘယ်နှောင့်ယှက်ပေးတာ ဟုတ်ရမှာလဲရှင်၊ ကျမက ဘာလုပ်နေတာမှတ်လို့။ ကျမအတွက်ကတော့ နေ့တိုင်းဟာ ရက်အားချည်းပဲ၊ နေထွက်က နေဝင်....”

စန်းငွေလှိုင်သည် သူမဆီသို့ ခြေလှမ်းရင်း “ကျွန်တော် ဒါတွေ နားလည်လို့ မရဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က နေ့တိုင်းအလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ မပြတ် လုပ်နေကြတဲ့လူတွေ ကြားထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတာကိုးဗျ။ သိတယ် မဟုတ်လား၊ မိန်းမရော - ယောက်ျားရော....”

“ကျမက ဘာမှ လုပ်စရာကမှ မရှိတာ ...၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အလုပ်လုပ်တာဟာ လိုအပ်ချက်တစ်ခုဖြစ်အောင် ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် စီစဉ်လျာထားရမှာပေါ့၊ အလုပ်မရှိဘဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်ဖြစ်လာမလဲ”

သူသည် ပိုးထီးကို ဖိကပ်မြဲဖိကပ်ကာ သူကိုယ် တိုင်ပင်လျှင် သူ့အသံကို သူမမှတ်မိလောက်အောင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အသံဖြင့် ပြောသည်ကို အံ့ဩစွာ ကြားနေရပေသည်။

“ဒီမယ်... ဖြူကြာပွင့်သာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီး

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၃၉

သည်အဖြစ် သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပိုင်သမျှ အားလုံးကို ပေးပါမယ်ဗျာ၊ လောကမှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိပါဘူး မဖြူကြာ ပွင့်လေးရယ်

ဖြူကြာပွင့်သည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားကာ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားကာ “ဟင့်အင်း - ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ တကယ် ပြောတာပါ၊ ကျမကို ခွင့်ပြုပါနော်....”

သူမသည် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်ပြေးသွားသည်။ သူမ၏ ပိုးအဖြူပွင့် ထဘီသံကို ပြုလျက်။ နောက်တံခါးဝ၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့ သည်။

သူ၏ ဝိညာဉ်ထဲ၌ အလင်းရောင် တစ်မုဟုတ်ချင်း ချုပ်ငြိမ်းသွားဘိသကဲ့သို့၊ သူ၏ စိတ်အခြေအနေသည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ သူသည် အိမ်ထဲ မှ အမြန်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ရှက်စိတ်ဖြင့် ပူလောင်လာ သည်။ သူ့ကို မကြိုက်၊ သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ရုံးခွဲရသည်။ ရွံရှာမုန်းတီးခြင်း ခံရသည်။ စသော အတွေး များ ဝင်လာကာ၊ သူသည် အစော်ကားခံရသည်ဟု ခံစား လာသည်။

၄၀ ဒဂုနိကာရာ

နေပူကျဲကျဲထဲ၌ လမ်းလျှောက်ပြန်လာရင်း ‘ကျွန်တော် ပိုင်သမျှအားလုံးကို ပေးပါ့မယ်’ ဟူသော သူပြောခဲ့သော စကားကိုပင် ပြောင်လှောင်ပြက်ရယ်ပြုမိ လာသည်။ သူ၏ စကားလုံးများကို အသေးစိတ်အမှတ်ရ လာသည်။ အားလုံးကို ပေးမယ်ဆိုပါကလား၊ ဘယ် လောက်များ ကုန်သည်။ ဈေးသည် ဆန်လိုက်ပါသလဲ။ သူ့မှာရှိသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာ အားလုံးကိုပဲ လိုချင်တဲ့ အတိုင်း။

သူပြောခဲ့သမျှ စကားလုံးကား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပင် မိုက်မဲလှပါပေဘိ။ နေ့တိုင်း အလုပ်နှင့် လက်နှင့် မပြတ်အလုပ်လုပ်သူများကြားတွင် ကြီးပြင်းလာသည်ဟု ဘာကြောင့်များ လိမ်ပြောခဲ့ရပါလိမ့် ဘာဖြစ်လို့များ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော၊ ပျော်စရာကောင်းသော ဘဝ အကြောင်း သင်ခန်းစာ ထုတ်ခဲ့ရပါလိမ့်။ ဤသည်တို့ ကားမိုက်မဲသော၊ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းသော၊ မမှန် ကန်သော ရတနာပုံ ရွှေမန်းဟန်စကား ဖြစ်သည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း သူ၏ စိတ်ခံစားမှုသည် လုံးဝ မထူးခြားသောအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာပေသည်။ ရာဇဝတ် ကျူးလွန်သူတစ်ယောက်သည် ရုံးတော်မှ စီရင်ချက်ကို သိရပြီးသကဲ့သို့။ အားလုံး ပြီးသွားသဖြင့် ဘုရားသခင်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၄၁

အား ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ကြောက်စရာ မရေရာမှု တစ်ခု
သည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေပြီကော။ ယခုကား အားလုံးတို့
သည် ရှင်း သွားပေပြီ။ သူ့အဖို့ရာကား ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့
ခြင်းမရှိတော့။ မျှော်လင့်ချက် မရှိ။ စိတ်ကူးအိပ်မက် မရှိ။
တမ်းတမှုမရှိ။ သူ့အား အော့အန်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော၊
ငြီးငွေ့ခြင်းများကို တိမ်းရှောင်ရန်၊ အခြားသူများ၏ ပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့မှုတို့နှင့်သာ အချိန်ကုန်ဆုံးရမည် ဖြစ်ပေသည်။
ယင်းသို့လျှင် အသက်ကြီးလာရပေမည်။ ဘာမျှ ကိစ္စမရှိ
တော့။ သူသည် ဘာမျှမှုစရာလည်း မရှိတော့။ အရာရာ
အားလုံးတို့ကို အစွဲအလမ်း ကင်းကင်း ရှုမြင်နိုင်ပေတော့
မည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်နှာသည် လေးကျလာသည်။
အထူးသဖြင့် မျက်လုံးများအောက်မှ သူ၏ နဖူးပြင်သည်
ကြက်ပေါင်ဘောလုံးကဲ့သို့ တင်းလာသည်။ မျက်ရည်များ
သွန်ကျလာမည်ကဲ့သို့ သူသည် ပျော့ခွေနှမ်းလျ ကျသွား
ကာ ခုတင်ပေါ်၌ လှဲချလိုက်ရာ၊ ငါးမိနစ် အတွင်း
အိပ်ပျော်သွားပေတော့သည်။

(၃)

စန်းငွေလှိုင်၏ မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်ရေးဆိုလိုက်
ခြင်းကြောင့် ဖြူကြာပွင့်မှာ များစွာ စိတ်ဆင်းရဲနေရပေ
သည်။

သူမသည် စန်းငွေလှိုင်ကို နည်းနည်းပဲ သိသည်။
တွေ့တာကလည်း မတော်တဆ။ သူ့ကား လူချမ်းသာ
တစ်ယောက်။ ရတနာပုံမြို့တော်မှ နာမည်ကျော်ကြားပေ
သော ‘လှိုင်နှင့်သားများကုမ္ပဏီ’ ၏ သားတစ်ယောက်။
အမြဲတမ်းလေးနက်သောသူ။ မြင်သာအောင်ပင် ဉာဏ်ထက်
မြက်သူ သူ့အစ်မကျန်းမာရေးကို ဂရုပြုသူ။ ကြင်နာသူ။
တကယ်ကတော့ သူမ၏ဘဝကို စန်းငွေလှိုင် ဘာမျှမသိ
ဟု ယုံကြည်မိပေသည်။ သူ့အပေါ်ကို မိမိသည် စိတ်
ဝင်ဝင်စားစား မရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်။ ယခုမူကား လှေကား
ထစ်ပေါ်၌ ချစ်ရေးဆိုခြင်း။ သနားဘွယ်ရာ ကောင်းမြတ်

ဗျာနိုးရွှေအိမ်

၄၄ ဒဂုနိကာရာ

ခန့်ညားသော မျက်နှာ အမူအရာ။

ရုတ်တရက်ချင်းဖြစ်ပျက်လိုက်သဖြင့် သူမမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရပေသည်။ သူက 'ဇနီး' ဟု သုံးနှုန်းလိုက်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ သူမကလည်း ငြင်းပယ်လိုက်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဘာပြန်ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ဖြူကြာပွင့်သည် မမှတ်မိတော့။ သို့သော် မနှစ်သက်သော ခံစားမှုဝေဒနာ သည်ကား၊ ယခုတိုင် အရှိန်မပြေသေး။ တငွေ.ငွေ. ပူဆဲ။ တကယ်တော့ သူ့ကိုကား မကြိုက်။ သူသည် အရောင်းစာ ရေးနှင့် တူသည်။ နည်းနည်းမျှ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း မရှိ။ ချစ်ရေးဆိုခြင်းကို လက်ခံလို့ကလည်း မဖြစ်။

သို့သော် သူမသည် မသက်သာ ခံစားလျက် ရှိနေပေသည်။

'လှေကားထစ်ပေါ်မှာတဲ့ကွယ်၊ အခန်းထဲတောင် မရောက်ရသေး'ဟု သူမက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းလိုက်သည်။ ကုတင်ခေါင်းရင်းရှိ နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဘုရားပုံတော်ချပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ 'ပိုးပန်းတာတောင် မရှိဘဲ - ဗြုန်းစားကြီး အရပ်ဆိုးဆုံးကြီး လုပ်လိုက်ပုံများ'ဟု စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုနေသည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်လျက်၊ သူမ၏စိတ် ထကြွလှုပ်ရှားမှုမှာ နာရီလိုက်ပင်တိုးလာပေသည်။ အခြား

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၄၅

တစ်ယောက်ယောက်အား ဖွင့်ဟလိုက်ရရင် ကောင်းမှာ။
 အဲဒီတော့လဲ ငါလုပ်လိုက်တာ မှန်သားပဲလို့ပဲ ပြောကြမှာ
 ပါ။ သို့သော် ခက်တာက စကားပြောစရာ လူမရှိ။ သူမ၏
 အမေ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ အဖေနှင့် ကတော့
 လေးလေးနက်နက် စကားပြောလိုက မဖြစ်။ အဖိုးကြီး
 ၏ ရုတ်တရက်ထကာ စိတ်မကြာခဏ ပြောင်းလဲရွေ့လျား
 တတ်ခြင်း၊ သူ၏ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ စိတ်နာကျင်ခံစား
 လွယ်ခြင်းနှင့် မရေရာသော ပြုမူချက်များကြောင့် စိတ်
 အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရမြဲ။ ထို့အပြင် သူမက ဘာပဲ
 ပြောနေပြောနေ၊ စကားကို နားမထောင်ပဲ စကားက သူ့
 အကြောင်းသာ ရောက်သွားစေရသည်။ အဲသည်လောက်
 အဖေနှင့်စကားပြောလိုက မရ။ ဘုရားထံ ဆုတောင်းဝတ်
 ပြုသောအခါလည်း ဘာမျှမဖွင့်ဟတတ်။ ဘာဆုတောင်း
 ရမည်ကိုလည်း မသိ။

လက်ဖက်ရည်ကရား ရောက်လာသည်။ ဖြူကြာ
 ပွင့်သည် ဖြူလျော်ပန်းလျကာ ခိုကိုးရာမဲ့သော အမူအရာ
 ဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး၊ လက်ဖက်ရည်
 နှပ်သည်။ ဒါက သူမ၏ နေ့စဉ် ဝတ္တရား။ လက်ဖက်ရည်
 ရလျှင် သူ့အဖေအတွက် တစ်ဖန်ခွက် သွားချပေးလိုက်
 သည်။ ဒေါက်တာသီဟမှာ ဒူးရောက်အောင် ရှည်သော

၄၆ ဒဂုနိကာရာ

ကုတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီး ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာက နီရဲလျက်။ ဆံပင်မဖြိုးမသင်၊ ဖရိုဖရဲ၊ လက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲနှိုက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်။ လှောင်အိမ်ထဲ ရောက်နေသော သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မကြာ ခဏဆိုသလို စားပွဲပေါ်မှ လက်ဖက်ရည် ဖန်ခွက်ကို ယူကာ အသံမြည်အောင် တစ်ကျိုက်မော့လိုက်သည်။ ထို့ နောက် တဖန်ဆက်ကာစိတ်အာရုံလွင့်ပါး ထွက်ပြေးသော အမူဟန်ဖြင့် လမ်းလျှောက်နေပြန်သည်။

“အဖေ... ဦးစန်းငွေလှိုင်က သမီးကို လက်ထပ် ခွင့်တောင်းတယ်။ ဒီနေ့ပဲ...” ဟု ဖြူကြာပွင့် ပြောကာ မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

ဆရာဝန်သည် သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။ အဖိုးကြီးက နားလည်ပုံမရ။

“ဦးစန်းငွေလှိုင် ... ဟုတ်လား၊ ဦးမြတ်အေးရဲ့ ယောက်ဖဟာလား” ဟု သူက မေးလိုက်သည်။

အဖိုးကြီးသည် သူ့သမီးကို ချစ်သည်။ အနေးနှင့်အမြန် လက်ထပ်ထိမ်းမြားသွားကာ သူနှင့် ခွဲခွာသွားမည်ဟု နားလည်ထားသည်။ သို့သော် ဒီအကြောင်း စဉ်းစားရန် မကြိုးစားပေ။ သူတစ်ယောက်တည်း ဤကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီး၌ နေရမည့် အလားအလာကိုကား သူ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၄၇

သည် ကြောက်ပေသည်။ ဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံသော်
လည်း၊ တိတ်တိတ် ရင်ထဲ၌ကား သူတစ်ယောက်တည်း
နေရလျှင် တစ်နေ့နေ့၌ ကိုယ်တစ်ပိုင်း သေသောရောဂါ
ရမည်ဟု ယုံကြည်နေပေသည်။

သူသည် ပခုံးတွန့်ကာ “သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ
သမီးရယ်၊ ရင်ထဲကလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်။
အဲဒီတော့ အဖေကိုခွဲခွာဖို့ သိပ်ခမ်းနား ထည်ဝါတဲ့
အခွင့်အရေး ရတာပဲပေါ့ကွယ်။ သမီးမှန်တယ်၊ အဖေလို
အဖေအို လူမမာ၊ အရူးတစ်ပိုင်း အကောင်မျိုးနဲ့ အတူနေရ
တာ သမီးလိုငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ အရွယ်မျိုးအတွက် ရှက်မှာ
ပေါ့။ သမီးလုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ အဖေက မြန်မြန်ညည်း
အော်လိုက်ရင် အဖေကို မြန်မြန်ခေါ်သွားကြမှာပါပဲ။
အဲဒီတော့လဲ လူတိုင်းပျော်ရွှင်ကြမှာ၊ ချစ်သမီးလေး ...
သမီးကို ဖေဖေဂုဏ်ပြုပါတယ်ကွယ်”

“သမီးက ငြင်းလိုက်တယ် အဖေ”

ဆရာဝန်သည် တော်တော်ကြီး သက်သာရာ
ရသွားသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်း။

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့များ အရူးထောင် မပို့ကြ
သလဲဆိုတာ အံ့ဩနေတယ် သိလား။ ဒီကုတ်အင်္ကျီရှည်
ကြီးဝတ်ရမယ့်အစား၊ လက်ချုပ် ခြေချုပ် လူမမာအဝတ်

၄၈ ဒဂုန်တာရာ

ကို ဝတ်ရမှာ၊ ငါက ခုတိုင် သစ္စာတရားကို ယုံကြည်နေ
 တယ်၊ ကောင်းမှုတရားကို ယုံကြည်တယ်။ အဖေဟာ
 သမီးစိတ်ကူးထဲက မဖြစ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။
 ဒီခေတ်မှာတော့ စိတ်မမှန်တဲ့ လူစားပေါ့ကွာ။ အဲဒီသစ္စာ
 တရားအတွက် အဖေရဲ့ ရိုးသားမှုအတွက် ဘာများပြန်ရ
 လို့လဲ။ လူတွေက အဖေ့ကို ခဲနဲ့ပေါက်ကြတယ်။ အဖေ
 ကို အသုံးချကြတယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ အဖေ အနီးကပ်
 ဆုံး ဆွေမျိုးကတောင် အဖေ့လည်ဂုတ်ပေါ် ခွစီးပြီး၊
 အဖေ့ကို ဘဲနာကြီး - အရူးအိုကြီးလို့ ကဲ့ရဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ဆို
 ကြသေးတာလေ”

“အဖေနဲ့တော့ စကားပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး”
 ဟု ဖြူကြာပွင့်က ပြောသည်။

သူမသည် စားပွဲမှ အမြန်ဆုံးထကာ အခန်းသို့
 ပြန်တက်သွားသည်။ ဒေါသဖြင့် ဆူဝေလျက်။ အဖေမှာ
 သူမအပေါ်ကို အမြဲတမ်း မတရား၊ သို့သော် မကြာခင်
 သူမသည် အဖေအတွက် ဝမ်းနည်းမိကာ ကလပ်သွားဖို့
 အချိန်ကျသောအခါ အဖေ့ကို လှေကားမှ တွဲခေါ်ပို့ပေးပြီး
 နောက်မှ တံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်လေသည်။ လေတိုက်၍
 မငြိမ်သက်သော ညပင်။ လေပြင်းတိုက်သဖြင့် တံခါးရွက်
 များပင် တုန်ရီနေပေသည်။ ဝရန်တာဘက်မှ လေသည်
 ထန်ပြင်းစွာ တိုးရှေ့လာလေရာ၊ ဖယောင်းတိုင်မီးပင်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၄၉

ငြိမ်းတော့မတတ်။ အပေါ်ထပ်ကြီးတွင်ကား ဖြူကြာပွင့်
သည် အခန်းများကို ဝင်ထွက်ကာ ပြတင်းပေါက်နှင့်
တံခါးမကြီးများ၌ လက်ကိုယှက်ကာ ရှိခိုးဟန် ပြုနေပေ
သည်။ လေသည် အော်မြည် ဟစ်ကြွေးနေပေသည်။ တစ်စုံ
တစ်ယောက်သည် အမိုးပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နေသည်ဟု
မှတ်ထင်လျက် ရှိပေသည်။ အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ဒရွတ်
ဆွဲသွား နေပေသည်။ တစ်ခါမျှ သည်လောက် တစ်ကိုယ်
တည်း အထီးကျန်အဖြစ်ကို မခံစားခဲ့ဖူး။

သူမသည် သူ့ကိုယ်ကို သူမေးခွန်းထုတ်နေ
သည်။ သူ့ပုံပန်းကို မကြိုက်တာနဲ့ စန်းငွေလှိုင်ကို
ငြင်းပယ်လိုက်တာဟာ မှန်မှ မှန်ရဲ့လား။ ဟုတ်သည်။
သူ့ကိုမကြိုက်။ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်တာဟာ သူမ
စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော အိပ်မက်လှလှကလေးများကိုတစ်သက်
တာ စွန့်ခွာလိုက်တာ များလေလား။ လက်ထပ်သည့်
အိမ်ထောင်သည်ဘဝနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် အတူတူပဲဟု
စိတ်ကူးအိပ်မက် မက်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သူ့အိပ်မက်
ထဲက လူကိုကော တွေ့ရရဲ့လား။ သူမသည် ယခုအခါ
နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပေပြီကော။ ဤတောမြို့ကလေး၌ သူမ
ကြိုက်သည့်သူ၊ သင့်တော်သူမရှိ။ သို့သော် ယောက်ျား
တွေကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ တချို့က အရာရှိ၊ ကျောင်းဆရာ၊

၅၀ ဒဂုနိကာရာ

အမှုထမ်း၊ တချို့လည်း လက်ထပ်ကုန်ကြပြီး မယုံနိုင်
 စရာ။ တချို့လည်း ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ၊ အနှစ်သာရ မရှိသော
 ဘဝထဲရောက်သွားကြပြီ။ တခြားလူများကား စိတ်ဝင်စား
 စရာ မကောင်း၊ အရောင် အသွေးကလဲမရှိ။ မိုက်မဲပြီး
 အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းကြ။ တကယ်ကတော့ စန်းငွေလှိုင်
 မှာ ရတနာပုံ မြို့တော်သား တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်
 ကြီးမှ ဘွဲ့ရသူ၊ ပြင်သစ် စကားလဲတတ်၊ ပညာရှင်များ၊
 ထင်ရှားကျော်ကြားသူများ နေသော မြို့တော်ရတနာပုံ၊
 ပျော်ရွှင်ချမ်းသာနေရာ၊ ဇာတ်မဟာရုံတော်တွေ၊ ဂီတ
 ဆည်းဆာ၊ အဝတ်အစား ချုပ်လုပ်သော အထည်ဆိုင်ကြီး
 တွေ၊ ရသစုံကိတ်မုန့်တိုက်တွေ တည်ရှိရာ။ ဓမ္မကျမ်းစာက
 ဇနီးသည် သည်မိမိခင်ပွန်းအား ချစ်မြတ်နိုးရမည်ဟု
 ဟောကြားတော်မူသည်။ ဝတ္ထုတွေကလည်း သည်အတိုင်း
 ရေးဖွဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဒါတွေက ချဲ့ထွင်ရေးထားတာ
 တွေပါ။ လက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်မပါဘဲ မဖြစ်နိုင်ပေဘူး
 လား။ လူတွေကပြောတော့ အချစ်သည် ကုန်လွန်ဖြတ်
 သန်းသွားပြီးလျှင် ပြုလုပ်နေကျ အကျင့်စခန်းသာ
 ကျန်တော့သည်တဲ့။ လက်ထပ်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်က
 အချစ်လည်းမဟုတ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းလည်း မဟုတ်။ တာဝန်
 ဝတ္တရား၊ ကလေးတွေ ကျွေးမွေးသုတ်သင်တာတို့
 အိမ်ထောင်ကို ထိန်းသိမ်းတာတို့ စသည်။ ဓမ္မကျမ်းစာ

ဗျာနိဂ္ဂေဟိ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၅၁

ထဲမှာ ပါတာအရဆိုရင် လေးစားခြင်း၊ ချုပ်တည်းသည်း
ခံခြင်း၊ မိမိ၏ ယောက်ျားကို မိမိ၏ အိမ်နီးချင်းကဲ့သို့
ချစ်ခင်ခြင်းလို့ ဆိုထားပါကလား။

ဖြူကြာပွင့်သည် အိပ်ရာမဝင်မီ ဘုရားရှိခိုး
အမျိုးမျိုး ကျမ်းစာထဲမှ ဆုတောင်းသုတ္တန်များကို သေချာ
ဃနစွာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်သည်။ ဒူးထောက်ကာ လက်နှစ်
ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်လျက် ရုပ်တုတော်ရှေ့၌
ထွန်းညှိပူဇော်ထားသော ဖယောင်းတိုင် မီးလျှံကို ငေးစိုက်
ကြည့်ကာ တိုင်တည်လိုက်သည်။

“တပည့်တော်မအား ကယ်မ၊ တော်မူပါ
ကယ်မ၊ တော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား

သူမသည် တွေ့ခဲ့ဖူးသော အထိန်းတော်
လက်ပါးစေ မိန်းမကြီးများကို တွေးမိလိုက်သည်။ သနား
စရာအရောင်အဆင်း မွဲခြောက်သော မိန်းမကြီးများ။ သူ
တို့ကို လက်ထပ်ရန် ခွင့်တောင်းခြင်းများကို ငယ်ငယ်က
ငြင်းပယ်ခဲ့သဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာ တသသ၊ နောင်တရနေ
ကြသူများ။ သည်အဖြစ်မျိုးကို သူကော မတွေ့ကြုံဘူးဟု
ပြောနိုင်ပါ့မလား။ မယ်သီလရင် ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ခုသွား
လျှင်သွား၊ သို့မဟုတ်လည်း ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် သူနာပြု
ဆရာမလုပ်။ သည်လိုပဲ ဇာတ်သိမ်းသွားလေမလား။

၅၂ ဒဂုနိကာရာ

သူမသည် အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲလျောင်းလိုက်သည်။ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်သည်။ လေသည် သူမအပေါ် ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ထိုအခိုက် စကြိုလမ်းဘက်မှ ကျယ်လောင်သော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားရသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား”ဟု ဖြူကြောပွင့်သည် ရေရွတ်မိကာ အသံကြားသောအခါ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သူမသည် မလှုပ်မယှက် လှဲလျောင်းရင်း တွေးနေမိသည်။ တောမြို့ သိမ်မြို့ငယ်ကလေးမှာ နေရတာများတယ်လဲ ငြီးငွေ့ဘွယ်ရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါတကား။ နောက်ပြီး ဘယ်လောက်များ အသဲတုန်အူတုန်စရာ ကောင်းလှသလဲနော်။ အမြဲတမ်း ထိတ်စရာ၊ လန့်စရာတွေနဲ့ချည်း။ ဒါမှမဟုတ်လဲ စိတ်တိုစရာ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ရှိနေသလိုလို၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ... နောက်ဆုံးတော့ အာရုံကြောတွေ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကျေကွဲလွင့်စင်ပြီး စောင်ပုံထဲမှာ ပုန်းကွယ်ရှောင်တိမ်း နေရတော့မှာ ပါကလားနော်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံသည် ယခင်ကအတိုင်းပင် အဆက်မပြတ် ကျယ်လောင် ဆူညံလျက် ရှိပြန်သည်။ အခိုင်းအစေတွေက အိပ်များပျော်နေခဲ့ကြပြီလား မပြောတတ်။ ကြားပဲ မကြားလို့လား။

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၅၃

ဖြူကြာပွင့်သည် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းညှိကာ ကပျာကရာ အဝတ်အစားလဲပြီး ချမ်းသဖြင့် တုန်လျက် ထွက်လာ သည်။ ဘယ်လိုအစေခံတွေပါလိမ့်။ နေနေနိုင်လွန်း။ သို့သော် တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းစောင့်က တံခါးမကြီးကို သော့ခတ်လျက် ရှိနေပေသည်။

“ကျွန်မက ဆရာကြီးလာတာမှတ်လို့ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ငမောင်တင် လာတာပါ”

ဖြူကြာပွင့်သည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်သွား လေသည်။ သူမသည် အံ့ဆွဲထဲမှ ဖဲချပ်များကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ ဖဲတွေကို ကျကျနန ကုလားဖန် ထိုးကြည့် လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ချိုးချလိုက်မယ်။ နောက်ဆုံးဖဲက ဖဲနီ ဆိုရင် ဒါဟုတ်တယ်လို့ အဖြေပဲ။ စန်းငွေလှိုင်ကို လက်ထပ်ရမယ်။ ဖဲနက်ဖြစ်နေရင်တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြေ။ သူမသည် ဖဲကို ချိုးလိုက်ရာ အောက်ဆုံးဖဲမှာ ဖူးတစ် ဆယ်။

သူမသည် ငြိမ်သက်သွားကာ အိပ်ပျော်သွား သည်။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့နံနက် နိုးလာသောအခါမူ ကား၊ ဟုတ်တယ် ... မဟုတ်ဘူး မသေချာပြန်ပေ။ အကယ် ၍ သူမသည် စိတ်ဆန္ဒရှိလျှင် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်ရပေမည်။ သူမသည် အဖန်တလဲလဲ စဉ်းစား

၅၄ ဒဂုနိကာရာ

ရသည်မှာ ဖျားချင်၍ပင်လာလေပြီ။ ၁၁-နာရီ ထိုးပြီးသော အခါ သူမသည် အဝတ်အစားသစ်များ လဲကာ ခင်မေဆက်လှိုင်ထံ သွားလေသည်။ သူမသည် စန်းငွေ လှိုင်ကို တွေ့ချင်နေပေသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူသည် သူမကို အရင်ကထက်ပို၍ သိမြင်လာပေလိမ့်မည်။ သူ့အပေါ်ကို သူမသည် အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်နေတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဖြူကြာပွင့်သည် လေကိုဆန်ကာ ခဲယဉ်းစွာ လမ်းလျှောက်သွားသည်။ လွင့်လာသော ဖုံများက မမြင်အောင် ပိတ်လျက်။ သူမသည် တဘက်လေးဖြင့် ကွယ်သွားရပေသည်။

(၄)

သူ့အစ်မ၏ အခန်းသို့ ဝင်လာရာ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ
 ဖြူကြာပွင့်နှင့် တွေ့လိုက်သော စန်းငွေလှိုင်မှာ မနေ့က
 တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ခါးသီးစွာ အထင်သေးခံရခြင်းအတွက်
 သက်သာရာ ရသွားပေသည်။ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် ဘယ်လို
 မှ သဘောမထားဘဲ သူ့အစ်မထံသို့ပင် လာလည်ကာ
 သူနှင့် တွေ့နိုင်သေးသည်မှာ၊ သူ့ကိုပင် ဂရုမစိုက်၊
 လစ်လျူရှုတာပေလား။ ဒါမှမဟုတ်၊ အမှုမထားရလောက်
 အောင်အထိ၊ အောက်ရောက်နေလေသလား။ သို့သော်
 လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သောအခါ သူမ၏ ဖြူဖျော့ဖျော့ မျက်
 နှာနှင့် ဖုံတွေကပ်နေသော မျက်တောင်များကို သတိထား
 မိပေသည်။ သူမ၏ ဝမ်းနည်းဟန်၊ အပြစ်ရှိသော မလုံ
 သော ဟန်များကို ကြည့်၍ကား၊ သူမလည်း ခံစားနေရ

၅၆ ဒဂုနိကာရာ

သည်ဟု သိနေပေသည်။

သူမသည် ကောင်းကောင်း နေကောင်းပုံ မရ၊
ဆယ်မိနစ်ခန့်သာ လူမမာ မေးပြီးနောက်၊ ထကာပြန်
သည်။

“အစ်ကိုစန်း ...ကျွန်မတို့အိမ် လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”
ဟု ဖြူကြာပွင့်က အိမ်မှအထွက် သူ့ကိုခေါ်သည်။

သူတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်သွားကြ
သည်။ စန်းငွေလှိုင်နောက်မှ နည်းနည်းချန်၍ လိုက်လာ
သည်။ လေကို ကာကွယ်ပေးရန်။ လမ်းတစ်ကွေ့ ချိုးလိုက်
သောအခါ၊ လေကွယ်သွားသဖြင့် သူတို့သည် ဘေးချင်း
ယှဉ်ကာ လျှောက်ကြသည်။

“ကျွန်မ မနေ့က ရှင့်အပေါ်မှာ ရက်စက်မိလိုက်
သလားရှင်၊ အဲဒါ ခွင့်လွှတ်ပါနော် ... 'ဟု သူမက စ၍
စကားပြောသည်။ သူမအသံမှာ ငိုတော့မည်ကဲ့သို့ တုန်ရီ
ရှိက်သံပါနေပေသည်။

“ကျွန်မ သိပ်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိတာပဲ၊ တစ်ည
လုံးလည်း အိပ်မပျော်ဘူး”

စန်းငွေလှိုင်က သူမကို မကြည့်ဘဲ “တကယ်ပါ
ပဲဗျာ ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်းကောင်းအိပ်လို့ ပျော်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာနေတယ်လို့တော့
ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝကတော့ ပျက်စီးသွား

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၅၇

ပါပြီ၊ မနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ အဆိပ်သင့်သလို ခံစားနေရပါတယ်။ အဆိုးဝါးဆုံးဟာ မနေ့က ပြီးဆုံးသွား ပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းကြီး ပြောနိုင်ပါပြီ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့် အစ်မထက်လဲ ချစ်တယ်။ အမေထက်လဲ ချစ်တယ် ကျွန်တော့်အစ်မတို့ - အမေတို့ မရှိဘဲ နေနိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားမရှိရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ဗျာ.....”

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သူသည် ဖြူကြာပွင့်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို တွေးကြည့်နေပေသည်။ သူမက အိမ်ကို ခေါ်သည်။ မနေ့က စကားကို ဆက်ချင်သည်။ ဒါကြောင့် အိမ်ခေါ်တာပဲ။ သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်တာကို ဘာများ နောက်ထပ် ပြောစရာ ရှိဦးမှာလဲ။ ဘာထပ်ဖြည့်စရာများ ရှိသေးသလဲ။ အခု ဘာတွေများ တွေးနေပါလိမ့်။ သူမ၏ အကြည့်များ၊ အပြုံးများ၊ သူ့ဘေးမှ လမ်းလျှောက် လိုက်လာရင်း ခေါင်းလှုပ်ပုံ၊ ပခုံးလှုပ်ပုံများကို အကဲခတ် ပြီး သူ့ကို ယခုတိုင် မချစ်သေးဟုကား အာရုံသိ သိနေ ပေသည်။ ဒီတော့ သူ့ကို ဘာများ ပြောစရာရှိရဦးမှာလဲ။
ဒေါက်တာ ဦးသီဟမှာ အိမ်၌ ရှိနေပေသည်။
“လာလေ မောင့်ကို ကြိုဆိုပါတယ်။ ဦးလှိုင်

၅၈ ဒဂုန်တာရာ

စန်းငွေ”ဟု နာမည်ကို အမှားမှားအယွင်းယွင်း ခေါ်
ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“လာလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဆရာဝန်မှာ တစ်ခါမျှ ယခုလောက် ဖော်ရွေပျူငှာ
ခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။ ချစ်ရေးဆိုတာတွေတော့ သိသွားပြီဟု
တွက်ကာစန်းငွေလှိုင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမိပေသည်။ သူသည်
ဆရာဝန်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ထိုင်လျက် ရှိနေသည်။
ဆန်းကြယ်သော ဧည့်ခန်း၊ မသပ်မရပ်။ ခမ်းနားထယ်ဝါ
သည် ထင်ရသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ၊ ပန်းချီကား၊
အညံ့များ။ ကြီးမားသော မီးအုပ်ဆောင်းကြီးများနှင့် ပက်
လက်ကုလားထိုင်များဖြင့် ခင်းကျင်းထားလင့်ကစား၊ ဧည့်
ခန်းဆောင်နှင့် မတူပဲ၊ ကျယ်ဝန်းလှသော စပါးစည်ကြီး
နှင့် တူနေပေသေးတော့။ သူလိုဆရာဝန်မျိုးသာ သက်
သောင့်သက်သာ နေတတ်သော အခန်းမျိုး။ ကပ်လျက်
အခန်းမှာ ယင်းထက် နှစ်ဆကျယ်သော ခန်းမ ဆောင်ဟု
ခေါ်သော အခန်းကြီး။ ဘာမှမရှိ၊ အက၊ သင်ခန်းကဲ့သို့
နံရံ၌ ကုလားထိုင်များ တန်းစီချထားသည်။ သူသည်
ဆရာဝန်အား သူ့အစ်မအကြောင်း ပြောလျက်ရှိစဉ်
ဖြူကြာပွင့်က သူ့မမ ခင်မေဆက်လှိုင်ထံလာပြီး၊ သူမ
စိတ်ပြောင်းကြောင်း ပြောဖို့သက်သက် အတွက် သူ့ကို
အိမ်လိုက်ရန် ခေါ်သည့်အကြောင်း တွေးမိရင်း၊ စိတ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၅၉

မသက်မသာ ဖြစ်ကာ ညစ်ညူးနေပေသည်။ ဘယ်လောက်များ ဆိုးဝါးလိုက်ပါသလဲ။ သို့သော် အဆိုးဆုံးသည်ကား ယင်းသို့ သံသယ ဘယ်လိုရောက်လာ သလဲ ဆိုတာကို သိနေခြင်းပင်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သားအဖနှစ်ယောက် ထိုင်ကာ ထိုအကြောင်းများကို အဘယ်ပုံ လေးလေးနက်နက် ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေသည် ဆိုတာကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သည်လောက် ချမ်းသာသောသူ တစ်ယောက်အား ဖြူကြာပွင့်က ငြင်းလိုက်ခြင်းမှာ ဘယ်လောက်မိုက်သလဲဟု သဘောတူမှု ရရှိသွားပေမည်။ ဤအခါမျိုး၌ မိဘများ ပြောတတ်သော စကားမျိုးကိုပင် ကြားနေရသည်။

“ ဟုတ်တယ် ... သမီးကတော့ သူ့ကို မချစ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ယူလိုက်လို့ စံစားရမယ့် ချမ်းသာသူခဲတွေကိုတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

ဆရာဝန်သည် လူနာအိမ်များသို့ တစ်ပတ်သွားကြည့်ရန် ထလိုက်သည်။ စန်းငွေလှိုင်ကလည်း သူနှင့်အတူ ပြန်ရန် ပြင်သည်။ သို့သော် ဖြူကြာပွင့်က “နေပါအုံး အစ်ကိုစန်းရယ်”ဟု တားလိုက်သည်။

ဖြူကြာပွင့်ကား နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်နေပေသည်။ နည်းနည်းမှ စိတ်က မချမ်းသာ။ မချစ် မနှစ်

၆၀ ဒဂုန်တာရာ

သက်တာ သက်သက်ဖြင့် ဤကဲ့သို့ ကြင်နာတတ်သူ၊
 ယဉ်ကျေးနှစ်လိုဘွယ်ကောင်းသူ၊ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးသူ
 ကို ငြင်းပယ်ရမှာတဲ့လား။ တကယ်တော့ သူမ၏ ငြီးငွေ့
 ဘွယ်ရာ ကောင်းသော၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာကောင်းသော၊
 ပျင်းစရာကောင်းသော ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်မည့် အခွင့်
 ကောင်းရရှိနိုင်သောအခါ၊ သူမ၏ နုပျိုရွယ်သော ဘဝမှာ
 ကုန်လွန်ကာ၊ ရှေ့အနာဂတ်ကလည်း အလားအလာ မရှိ
 နိုင်သောအခါ၊ ယင်းသို့သော အခြေအနေမျိုး၌ ငြင်းပယ်ရ
 မှာ ရူးသွပ်သော အလုပ်၊ မိုက်မဲသော စိတ် ရုတ်တရက်
 ပြောင်းလဲခြင်းအလုပ်သာ ဖြစ်မည်။ ဘုရားသခင်က သင့်
 ကို ဒဏ်ခတ်ပေမည်။

ဆရာဝန်၏ ခြေသံ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ၊
 ဖြူကြာပွင့်သည် မျက်နှာဖြူဖျော့ဖျော့ဖြင့်ပင် ရုတ်တရက်
 စန်းငွေလှိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ရတီပြတ် လေသံဖြင့်....”

“အစ်ကိုစန်း... မနေ့က ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်
 တောင်းတာ ကျွန်မ အကြာကြီး စဉ်းစားပါတယ်။ ကျွန်မ
 လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

စန်းငွေလှိုင်သည် ဦးညွတ်ကာ သူမ၏ လက်ကို
 နမ်းသည်။ ဖြူကြာပွင့်က သူ၏နဖူးကို သူမ၏ အေးစက်
 သော နှုတ်ခမ်းဖြင့် အရုပ်ဆိုးစွာ နမ်းလိုက်သည်။ ဤ
 မေတ္တာကြေညာချက်၌ အခြေခံကြီးတခု လိုနေသည်ဟု သူ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၆၁

သည် ခံစားမိပေသည်။ ဤသည်ကား သူမ၏ အချစ်ပင် ...” ဤအခြင်းအရာကား၊ အင်မတန်ကို အပေါ်ယံ ကျနေသည်။ သူသည် ငိုကြွေးဟစ်အော်ကာ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်သည်။ ရတနာပုံမြို့တော်ကို ချက်ချင်း ပြန်ပြေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူသည် ဖြူကြာပွင့်နှင့် နီးကပ်စွာ ရပ်လျက်ရှိနေသည်။ စွဲလမ်း တပ်မက်ခြင်းသည် သူ့ကို ရုတ်တရက် လွှမ်းမိုးလိုက်ပြန်သည်။ ပြန်လည် စဉ်းစားရန်ကား၊ နောက်အကျကြီး ကျခဲ့ပေပြီ။ သူသည် ဖြူကြာပွင့်နှင့် ထိကပ်ကာ ချစ်ခင်စုံမက်ကြောင်းများ၊ ရေရွတ်ရင်း၊ သူမ၏ လည်ဂုတ်ကို နမ်းသည်။ ထို့နောက် ပါးကို နမ်းသည်။ ဆံပင်ကို နမ်းသည်။

ဤယုယ ချောမော့မှုကြောင့် သူမသည် လန့်သွားကာ ပြတင်းပေါက်သို့ သွားသည်။ နှစ်ယောက် စလုံးပင် ပြောပြီးသား စကားများကို ဝမ်းနည်းမိကြသည်။ သူတို့သည် ရှုပ်ထွေးကာ မိမိတို့ကိုယ်ကို မေးခွန်းများ မေးမြန်းနေကြသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို ဖြစ်သွားရပါလိမ့်နော် ...”

သူမသည် ခိုကိုးရာမဲ့စွာ လက်များကို ဆုပ်ပြီး “ကျွန်မ ဘယ်လောက်စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုတာ အစ်ကိုစန်းများ သိရင်လေ ...”ဟု ပြောလိုက်သည်။

၆၂ ဒဂုန်တာရာ

သူသည် ဖြူကြာပွင့် ထံသွားကာ သူ၏လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...” ကျွန်တော့်ကို အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ အမှန်ကိုသာ ပြောပြပါလား”

သူမက အတင်းပြုံးလျက် “ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အလကားပါ၊ ရှင့်ရဲ့ သစ္စာရှိတဲ့၊ ရှင်တစ်ယောက်ထဲကိုသာ မြတ်နိုးချစ်ခင်တဲ့ ဇနီးသည် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မကတိပြုပါတယ်၊ ဒီညနေလဲ အိမ်လာလည်နော် ...”

အချိန်အတန်ကြာသောအခါ သူသည် သူ့အစ်မအား ရာဇဝင်ဝတ္ထု၊ ဖတ်ပြနေသောအခါ၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့သည် ပေါ်လာကြပြန်သည်။ သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၏ ဘာအနှစ်သာရမှ မရှိပဲတုံ့ပြန်ခံရမှုကို တွေးတောမိပြီး စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိပေသည်။ ဖြူကြာပွင့်သည် သူ့ကို မချစ်၊ သို့သော် လက်ထပ်ခွင့် ပြုသည်။ သူသည် ချမ်းသာသူဖြစ်၍၊ သူတန်ဘိုးမထားဆုံးကို သူမက နှစ်သက်ရွေးချယ်၍၊ လက်ထပ်ခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ဘာမျှ သံသယရှိစရာမလိုပေ။ ဘုရားမြတ်စွာကို ယုံကြည်သော၊ သန့်ရှင်းသော မိန်းမပျိုကလေး ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ငွေကြေးအသပြာကို စဉ်းစားမည် မဟုတ်။ သို့သော် လက်တွေ့အကြောင်း။ သည်အကြောင်းကား အခြားမဟုတ်၊ သူ့ကို လက်ထပ်လိုခြင်းပင်၊ ဆရာဝန်အိမ်ကြီး၏ လူလတ်တန်းစားကြီး

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၆၃

ကျယ်ဂုဏ်ရှိလိုခြင်းနှင့် ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်၏ ပိုသီပတ် သီနိုင်သော၊ ဆီဆွတ်ထားသော ကပ်စေးနဲကြီး၊ မောင်တာ နော ဝတ္ထုထဲက ဦးဆုသာလို ဇာတ်ကောင်မျိုး၊ ယင်းတို့ ကို စန်းငွေလှိုင် မကြိုက်၊ ရွံသည်။ ဖြူကြာပွင့်ဟူသော အမည်မှာပင် ယခုအခါ မလှတော့၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထော် လာပေပြီ။ သူတို့သည် ဘုရားကျောင်းကန်သို့ သွားကြ မည်။ သူမဘက်က ခံစားမှုတစ်ရွေးသားမျှမရှိဘဲလက်ထပ်ပွဲမှာ အောင်သွယ်၏ စီမံချက်ကဲ့သို့။ ဖြေစရာ တခု ရှိသည် ကား၊ လက်ထပ်ခြင်း ကဲ့သို့ပင် ဘာမျှ မထူးဆန်း၊ ထောင်သောင်းလူတွေ ပြောကြသလို၊ ကောင်မလေး သူ့ကို နားလည်လာရင်တော့၊ ဖြူကြာပွင့်သည် သူ့ကို ချစ်ရန် နားလည် သိရှိလာလိမ့်မည် ဆိုရမှာပင်။

စန်းငွေလှိုင်သည် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး “ရိုမီယို” နဲ့ “ဂျူးလိယက်” ဟု ပြောကာ ရယ်မောပြီး “မမ မောင်က ရိုမီယို ဖြစ်နေပြီမမရဲ့၊ မသိသေးဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာစကားပြောပေတော့၊ ဒီကနေ့ပဲ ဖြူကြာပွင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်”

ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ ပထမတော့နောက်ပြောင်ပြော သည်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။ နောက်တော့ သူ့မောင်က အတည် ပြောနေသည်ကို နားလည်သွားသောအခါ ငိုရှိုက်

၆၄ ဒဂုန်တာရာ

မိလေသည်။ သည်သတင်းကြောင့် ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ ဝမ်းသာတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ မင်းဟာက မမြန်လွန်းဘူးလားကွယ် ”

“ မြန်တော့ မမြန်ပါဘူး မမရဲ့၊ မတ်လကထဲက ပဲဟာ၊ မမက သတိမထားမိလို့ပေါ့၊ မတ်လလောက်က ထဲက ကျွန်တော်သူ့ကို ချစ်နေတာ၊ မမ အခန်းထဲမှာပဲ တွေ့တာဘဲဟာ ”

အနည်းငယ် ရပ်နားပြီးမှ ခင်မေဆက်လှိုင်က “မမကတော့ ရတနာပုံ ရွှေမန်းသူ တစ်ယောက်ယောက်ကို ယူမယ်လို့ ထင်နေတာ၊ တို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပေါ့၊ ဒါမှကောင်းမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်ကွယ် ... ပျော်ရွှင်ဖို့က အရေးကြီးတာပါ မောင်လေးရယ်၊ မမယောက်ျားကိုကို မြတ်အေး ကြည့်ပါအုံး၊ မမကို မချစ်ပါဘူး၊ မင်းလဲ တွေ့နေသားဘဲ၊ တို့ဘယ်လိုနေကြထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ ...၊ ဘယ်အမျိုးသမီးမဆို မောင်လေးကို ချစ်နိုင်ပါတယ်။ မောင်လေးက ကြင်နာတရားရှိတယ်၊ ဥာဏ်ကောင်းတယ်၊ လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်၊ ဖြူကြာပွင့်လဲ တော်သားပဲ ပညာလဲ တတ်သားပဲဟာ၊ ကြင်နာတရားတို့ ဦးနှောက်တို့နဲ့ တင်လဲလုံလောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကောင်မလေး

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၆၅

ကတော့ ငယ်ပါသေးတယ်၊ မင်းထက် တော်တော် ငယ်တယ်၊ ငါ့မောင်က လူချောတော့ မဟုတ်ဘူး”

နောက်ဆုံး စကားလုံးကို ပို၍ နူးညံ့သွားအောင် ပါးကို နည်းနည်း ပွတ်နေလေသည်။

“မချောပေမယ့် ငါ့မောင်က လူကောင်းတစ် ယောက်ပဲဟာ၊ သဘောသိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်လား”

သူမသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူမ၏ ပါးများပင် ပန်းနုရောင် သမ်းလာပေသည်။ စန်းငွေလှိုင် ကို ကောင်းချီးပေးရန် လိုအပ်ပါသလား။ တကယ်ကတော့ အစ်မကြီး အမိအရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့မောင်၏ လက်ထပ်ပွဲသည် ထိုက်တန်အောင်ပင် ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမည်ဟု ဝမ်းနည်းနေသော သူ့မောင် အား ဖျောင်းဖျရပေမည်။

စန်းငွေလှိုင်သည် သတို့သားအဖြစ် ဒေါက်တာ ဦးသီဟအိမ်သို့ တစ်နေ့သုံးခေါက်လောက် သွားရောက် လည်ပတ်ပေသည်။ သူ့မိခင်အား ရာဇဝင် ဝတ္ထုဖတ်ပြ ပေးသော ခင်ပီတောက်ကိုပင် အနားမပေးနိုင်တော့ပေ။ ဖြူကြာပွင့်သည် အိမ်ကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းရှိ ဧည့်ခန်းနှင့် ကွဲပြားသော သူမပိုင် အခန်းများ၌ စန်းငွေလှိုင်ကို ဧည့်ခံ သည်။ သူမအခန်းများကိုတော့ သူက ကြိုက်သည်။ မှောင်

၆၆ ဒဂုနိကာရာ

သောနံရံများ၊ အခန်းထောင့်ရှိ ရုပ်ပုံတော်ကားချပ်တွင် အဖိုးတန်ရေမွှေးရနံ့နှင့် အမွှေးတိုင်ရနံ့များ၊ ဖြူကြာပွင့်၏ အိပ်ရာနှင့် မှန်တင်ခုံကို လိုက်ကာဖြင့် အဝေးမှ ကာထားသည်။ စာအုပ်ဘီရိုတံခါးများကို အဝတ်စိမ်းဖြင့် ဆင်သထားသည်။ ကြမ်းပြင်ကို ကော်ဇောထူဖြင့် ခင်းထားရာ သူမ၏ ခြေသံကိုပင် မကြားနိုင်။ သူမသည် သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်သည်ဟု မှတ်ယူရမည်။ သူမ၏ဘဝသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ အေးအေးဆေးဆေး သီးခြားနေထိုင်တတ်သောဘဝ။ ယခုအထိ ဖခင်က သူမကို ကလေးသဖွယ် သဘောထားသည်။ သူပိုင် ငွေမရှိ။ လမ်းထွက်သည့်အခါ သူမထံ၌ ကြေးပြားတစ်စေ့ပင် မရှိသည်ကို စိတ်ပျက်စွာ တွေ့ရှိရတတ်သည်။ သူ့ဖခင်က အဝတ်အစားဝယ်ဖို့၊ စာအုပ်ဝယ်ယူဖို့ တစ်နှစ်တစ်ရာထက် ပိုမပေးပေ။ ဒေါက်တာသီဟမှာ လူနာ ဆေးကုသခံတော်တော်ရသော်လည်း၊ ငွေကြပ်တည်းနေမြဲ။ သူသည် ညနေတိုင်း ကလပ်၌ ဖဲကစားကာ အမြဲတမ်းရှုံးသည်။ သူသည် ငွေချေး သမဝါယမအသင်းမှ ချေးယူကာ အိမ်များဝယ်ပြီး အိမ်ငှားချသည်။ သို့သော် ဘယ်တော့မှ အိမ်လခရသည် မရှိ။ သို့သော်သူက အမြတ်ပေါ်သည် ပြောမြဲပင်။ ယခု သားအဖနှစ်ယောက်နေသော အိမ်ကြီးမှာ ပေါင်ထားသည်။ ယင်းငွေဖြင့် မြေဝယ်ကာ နှစ်ထပ်တိုက်

သုံးနှစ်သုံးမိုး...၆၇

ကြီးတစ်ခု ဆောက်လျက်ရှိသည်။ ပြီးလျှင် အိမ်သစ်ကြီးကို ပေါင်ဦးမည်။

စန်းငွေလှိုင်မှာ မိုင်းမှုန်ရီဝေနေပေသည်။ သူကိုယ်တိုင်မှာ သူမဟုတ်။ လူနှစ်ထပ်။ အရင်တုန်းက သူလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတာတွေ အများကြီး လုပ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဒေါက်တာသီဟနှင့် ကလပ်သို့ သုံးခါအတူသွားသည်။ ညဉ့်နက်စာ အတူစားသည်။ အိမ်များဆောက်လုပ်ရေးအတွက် ငွေပေးသည်။ ဦးမြတ်အေးနေသော အခြားတိုက်ခန်းသို့ပင် သွားလည်သည်။ ဦးမြတ်အေးက တစ်နေ့၌ သူ့အား ထမင်းစား ဖိတ်လိုက်သည်။ စန်းငွေလှိုင် ဘာမျှ စဉ်းစားမနေဘဲ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဆံပင်ဖြူကျား မျက်ဝန်းနက်နက်၊ အသက် ၃၅-နှစ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဧည့်ခံ တွေ့ဆုံသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါများ ဖြူဖွေးအောင် ဖို့ထားသည်။ သူမသည် သကြားရည်လောင်း ချိုသာစွာ ပြုံးပြကာ၊ သူ့ကို ဆတ်ကနဲ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ၊ ဖြူသောလက်မှ လက်ကောက်သံ တချင်ချင်မြည်သွားလေသည်။ ယင်းသို့ အချို့ဆုံး ပြုံးခြင်းမှာ တကယ်က သူမသည် မပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဖုံးကွယ်ရအောင်၊ အခြားသူများ မသိရ

၆၈ ဒဂုနိကာရာ

အောင် ပြုံးခြင်းဖြစ်သည်ကို စန်းငွေလှိုင်က သိနေသည်။
 ငါးနှစ်နှင့်သုံးနှစ်သမီးအရွယ် ကလေးမကလေးနှစ်ယောက်
 လည်း တွေ့ရသည်။ ခင်ပိတောက်နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်ဆင်။
 ညစာစားပွဲမှာ နို့မလှိုင်ဟင်းချို၊ ဥနီ ဥဝါနှင့် သိုးသား
 ကြော်၊ အချိုပွဲအဖြစ်ကား ချောကလက်နှင့် စထရော်
 ဘယ်ရီမွေ့။ အားလုံး ဖွယ်တယ်တယ်၊ အရသာမရှိ။
 သို့သော် စားပွဲကား ရွှေခက်ရင်းရောင်ဖြင့် တောက်ပ၏။
 အချဉ်စပ်နှင့် ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ထည့်သော ပုလင်းများ
 ကား ဖိတ်ကြွ၏။ ရွှေရောင်ဖြင့် ပန်းပွင့်များ ဖော်ထား
 သော ခွက်များ၊ နို့မလှိုင်ဟင်းချိုကို သောက်ပြီးတော့
 စန်းငွေလှိုင်သည် သူအိမ်လာမိတာ လွန်မင်းစွာ အရိပ်
 သုံးပါး နားမလည်မိလေခြင်းဟု သိမြင်လိုက်လေပြီ။
 အမျိုးသမီးမှာလည်း အထင်အရှားပင် အနေရအထိုင်ရ
 ကျပ်နေကာ၊ အမြဲတမ်း ပြုံးပြပြီး သွားများကို ဖော်ချည်း
 နေရသည်။ ဦးမြတ်အေးကတော့ အချစ်နှင့် မူလ အခြေခံ
 အကြောင်းကို ရှင်းပြလျက် ရှိလေသည်။

သူသည် အမျိုးသမီးဘက်လှည့်ကာ ပြင်သစ်
 ဘာသာဖြင့် “ပြဿနာကတော့ကွာ၊ လျှပ်စစ်အချင်းအရာ
 သက်သက်ပဲ၊ တို့အသားထဲမှာ မှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်မှ
 မြင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သေးငယ်လှသော အကျိတ်ကလေးတွေ
 ရှိနေတယ်၊ အဲဒီ အကျိတ်တွေက လျှပ်စစ်စီးကြောင်းတွေ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၆၉

လွတ်နေတာ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ အခြားတစ်ယောက်
နဲ့ လျှပ်စစ်စီးကြောင်းလေးများ မျဉ်းပြိုင်ယှဉ်သွားမိရင်
အချစ်ဆိုတာ ပေါက်ဖွားလာတော့တာပဲ”

စန်းငွေလှိုင်သည် အိမ်ပြန်လာသောအခါ၊ သူ့
အစ်မက “ဘယ်ကပြန်လာသလဲ” ဟု မေးလိုက်တော့
သူသည် ရှက်မိကာ စကားပင် ပြန်မဖြေခဲ့။

လက်ထပ်ပွဲ မတိုင်မီ ရက်သတ္တပတ်များ၌
သူသည် သူ၏ မမှန်ကန်သော အနေအထားကို သိရှိနေရ
သည်။ သူ၏ ချစ်မေတ္တာသည်ကား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
တိုး၍သာလာပြီး ဖြူကြာပွင့်မှာ ကဗျာဆန်နေသည်။ မြတ်
နိုးဘွယ်ရာကောင်းနေသည်ဟု ခံစားနေသည်။ သို့သော်
ဖြူကြာပွင့်ကတော့ သူ၏ ချစ်မေတ္တာကို မတုံ့ပြန်၊ သူမ
ကိုယ်ကို သူ့ကို ရောင်းလိုက်တာသာဖြစ်သည်ဟူသော
အချက်ကတော့ ရှိနေဆဲပင်။ အခါများစွာပင် စိတ်ပျက်ကာ
အားလုံးကို ဖျက်ပစ်လိုက်တော့မည်ဟု ကြံစည်မိသည်မှာ
လည်း တစ်ကြိမ်မကတော့။ သူသည် အိပ်လို့လည်း
မပျော်၊ တစ်ညလုံး နိုးနေကာ တွေးတောလျက် ရှိပေ
သည်။ ရတနာပုံမြို့တော်တွင် ရှိနေသော သူ၏
သူငယ်ချင်းများကို စာရေးရာ၌ ဖော်ပြသော ထို အမျိုး
သမီးက သူလက်ထပ်ပြီး သွားတွေ့လျှင် ဘာများ ပြောဦး

၇၀ ဒဂုန်တာရာ

မလဲ။ အပေါင်းရခက်သော သူ့အဖေနဲ့ အစ်ကိုတို့ကတော့
 သူလက်ထပ်တာ ဘာပြောကြဦးမလဲ။ ဖြူကြာပွင့်ကိုကော
 ဘာပြောကြမလဲ။ သူက ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ဆုံကြသော
 အခါ သူ့အဖေက ဖြူကြာပွင့်အပေါ် ရိုင်းပျနေမလားဟု
 လန့်နေမိသေးသည်။ သူ့အစ်ကို စန်းဖေလှိုင်ကတော့ ကိစ္စ
 မရှိ နောက်ကျတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်သွားမှာပဲ
 လေ။ သူက စာအရှည်ကြီး ရေးလိုက်သည်။ ကျန်းမာရေး
 ၏ အရေးကြီးပုံအကြောင်း၊ မကျန်းမာခြင်းကြောင့် စိတ်ကို
 အကျိုးသက်ရောက်ပုံ၊ ဘာသာရေး၏ အနှစ်သာရ။
 သို့သော် ရတနာပုံမြို့တော်အကြောင်း၊ လုပ်ငန်းဆောင်
 တာအကြောင်း စကားတစ်လုံးမျှ မပါ။ ဤစာများကား
 စန်းငွေလှိုင်အား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေပေသည်။ သူ့
 အစ်ကို၏ သဘောသကာယကား အဆိုးဘက်သို့ ပြောင်း
 လဲလာပေပြီ။

သူတို့သည် စက်တင်ဘာလ၌ လက်ထပ်လိုက်ကြ
 သည်။ ထိုနေ့မှာပင် သူတို့သည် ရတနာပုံမြို့တော်သို့
 ထွက်သွားကြပေသည်။ စန်းငွေလှိုင်နှင့် သူ့ဇနီးတို့သည်
 ဒေါ်ခင်မေဆက်လှိုင်အား သွားရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။
 ဖြူကြာပွင့်မှာ ကျကျနန အနက်ရောင် ဇာအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်
 ထားရာ၊ အရင်ကလို မိန်းမပျိုကလေးနှင့်ပင် မတူတော့။

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၇၁

မမာနေသော ဒေါ်ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ မျက်နှာတွန့်သွားသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများကတော့ ခြောက်သွေ့လျက်။

“မမ မရှိရင် မမ ခလေးတွေကို မွေးလိုက်ပါကွယ်”
“အို...ကျမတာဝန်ယူလိုက်ပါ့မယ်၊ ကတိပေးပါတယ်မမရယ်...”

ဖြူကြာပွင့်၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်ခွံများမှာ လှုပ်သွားပေသည်။

စန်းငွေလှိုင်က လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်ကာ “ကျွန်တော်လဲအောက်တိုဘာလထဲမှာ လာကြည့်ပါအုံးမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နေကောင်းအောင်နေပါမမရယ်”

သူတို့သည် ပထမတန်းတွဲနှင့် လိုက်ပါသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမပျော်ရွှင်ကြ။ သက်တောင့်သက်သာမရလှ။ သူမသည် ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ထိုင်ကာမျက်နှာပေါ်ပိုးပုဝါအုပ်ပြီး၊ အိပ်ငိုက်ချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ သူကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ထိုင်လိုင်လာပြီး စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာအတွေးများတသီတတန်းကြီးစဉ်းစားလာသည်။ သူ့အဖေအကြောင်း၊ သူ၏အမျိုးသမီးအကြောင်း၊ ရတနာပုံရှိသူ၏အိမ်ခန်းကို ဖြူကြာပွင့်ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါမလား။ ထို့နောက်သူ့ကို မချစ်သော သူ့ဇနီးကို ကြည့်မိပြန်သည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုဖြစ်သွားရပါလိမ့်နော်။

<http://www.cherrythitsar.org>

၂

(၅)

ရတနာပုံမြို့တော်ရှိ လှိုင်နှင့်သားများ ကုမ္ပဏီ
လုပ်ငန်းကား၊ လက်ကားလုပ်ငန်း။ အထည်အလိပ်၊ ပိုးဖဲ
ကတ္တီပါ၊ ဇာအနားတပ်၊ ဇာထိုးပန်းထိုးချည်ထည်၊ ကြယ်စေ့
စသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ကုန်စည်များ။ တစ်နှစ်လျှင်နှစ်
သန်းခန့် အရောင်းရှိသည်။ အမြတ်အစွန်းကိုကား၊ အဘိုး
ကြီးမှတစ်ပါး၊ မည်သူမျှ မသိနိုင်ကြ။ ဦးခမ်းလှိုင်၏
သားများနှင့် အရောင်းစားရေးများကတော့ သုံးသိန်းလောက်
မြတ်မည်ဟုခန့်မှန်းကြသည်။ အကယ်၍ အဖိုးကြီးက
ရက်ရက်ရောရောကြွေးမပေးဘူးဆိုလျှင် တစ်သိန်းလောက်
နောက်ထပ်ဖြတ်ဦးမည်ဟု သူတို့က ဆိုကြသည်။ လွန်ခဲ့
သော ဆယ်နှစ်အတွင်းက ကုမ္ပဏီမှာ စိတ်ပျက် ဖွယ်ရာ
မျှော်လင့်ချက် မရှိသော ကြွေးစာရင်း တစ်သန်းခန့်စုပုံရှိ
နေသည်။ ယင်းအကြောင်းစကားစပ်လာလျှင် စာရေးကြီး

၇၄ ဒဂုနိကာရာ

သည် လျှို့ဝှက်ဟန် မျက်စိပစ်ကာဝေဖန်သည်။ “ဒီရာစု နှစ်ရဲ့ စိတ္တဗေဒဆိုင်ရာ အကျိုးသက်ရောက်မှုပေါ့”

အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းလုပ်ရာဌာနကား၊ ကုန် လှောင်ရုံဖြစ်ပေသည်။ မိုင်းမှုန်သောရင်ပြင်တစ်ခုမှ ဖြတ်သန်း သွားရသည်။ ယင်းရင်ပြင်မှာ ဂုန်နီအိတ်နဲ့ရပြီး၊ မြင်းခွာ သံများဖြင့် ဆူညံမြည်ဟီးနေမြဲ၊ ရင်ပြင်အဝရို သံပန်း ဖြင့် လုပ်ထားသော တံခါးမကြီးကနေ ဝင်လိုက်လျှင် သံရာဇမတ်ကွက် ပြတင်းပေါက်ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းသို့ရောက်မည်။ နံရံတို့မှ စွတ်စိုထိုင်းမိုင်းပြီး မီး သွေးခြစ်ရာတို့ဖြင့်ပြည့်လျက်။ လက်ဝဲဘက်၌ကား၊ အခန်း တစ်ခန်း၊ ပို၍ကျယ်သော၊ သန့်ရှင်းသောအခန်း။ ရုံး ခန်းလုပ်ထားသောအခန်း။ သံမီးလင်းဖိုတစ်ခုနှင့် စားပွဲနှစ် လုံး။ အကျဉ်းထောင်က ပြတင်းပေါက်မျိုး။ ထိုနေရာမှနေ ၍ အပေါ်သို့တက်သော ကျောက်လှေကားရှိသည်။ ယင်း အပေါ်ထပ်ကား အဆောက်အဦ၏ပင်မနေရာပင်။ ဤအခန်း မှာ အများကြီးကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော် ခပ်မှောင်မှောင်၊ မျက်နှာကြက်ကနိမ့်နိမ့်၊ ခြင်းကျားကြီးများ၊ အထုပ်ကြီး များဖြင့် ပြည့်နှက်စုပုံလျက်။ လူတွေကလည်း သွားလိုက် လာလိုက် ရှုပ်လျက်။ အောက်ထပ် နှစ်ခန်းကဲ့သို့ပင် စွဲမက်စရာမရှိ။ ကုန်စည်များမှာ တန်းများပေါ်၌ အထုပ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး...၇၅

လိုက်၊ စက္ကူသေတ္တာကပ်ထူလိုက်၊ အတန်းလိုက် ထပ်တင် ထားကြသည်။ စက္ကူထုပ်များ၏ အပေါက်တို့မှ ထွက်ပြု နေသော အနီရောင်အဝတ်စ၊ ပန်းပွားစ၊ ဇာစများကိုသာ မမြင်ရလျှင်၊ မည်သူမျှဘယ်လိုကုန်မျိုးရောင်းဝယ်သည်ကို သိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤတွန့်ကြေနေသောအထုပ်များ မသပ်ရပ်သောစက္ကူသေတ္တာများမှ ငွေစကြေးစများ ပေါ် ထွန်းနေသည်ဆိုသည်ကို ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းလှပေမည်။ ဖောက်သည်များထည့်မရေတွက်ပဲ၊ လူငါးဆယ်လောက်မှာ နေ့တိုင်းအလုပ်များလျက်ရှိကြပေသည်။

ရတနာပုံမြို့သို့ ရောက်ပြီးနောက် တစ်နေ့နေ့ လယ်၌ ဤနေရာသို့ စန်းငွေလှိုင် ရောက်သောအခါ၊ အလုပ်သမားများမှာ ကုန်ထုပ်များကို ဖွင့်နေကြ၊ ပိတ်နေ ကြသည်။ တူရိုက်သံများက ဆူညံလျက် ရှိလေရာ၊ သူ ရောက်လာသည်ကို အောက်ထပ်ကရော၊ ရုံးခန်းကပါ မကြားကြ။ စာတွေ တစ်ပုံကြီးနှင့်လာသော စာပို့လုလင်ပင် ဆူညံနေသောအသံကြောင့် မျက်မှောင်ကုပ် ကြည့်နေပေ သည်။ ပထမဆုံး သူ့ကို တွေ့လိုက်သည်ကတော့ သူ့အကို စန်းဖေလှိုင်။ ရုပ်ချင်းက ဆင်ဆင်။ အမွှာ ညီနောင်ဟု မှားကြသည်။ ရုပ်ချင်းတူချက်ကြောင့်ပင် စန်းငွေလှိုင်သည် သူ၏ရုပ်ပုံ သူပြန်သတိရစေသည်။ ယခု သူ့ရှေ့၌ မြင်ရသော ရုပ်သွင်မှာ မတောက်မပ။

၇၆ ဒဂုန်တာရာ

အညတြရုပ်၊ အရပ်ကပုပု၊ ပန်းနုရောင်ပါးအို့၊ ဆံပင်က
ကျဲကျဲ၊ တင်ပါးမှာ ခွက်ခွက်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးနေ၏။
ငါ သူနဲ့များ သိပ်တူနေသလား။

စန်းဖေလှိုင်က သူ့ညီလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ
“တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပဲ ငါ့ညီရာ၊ မင်းကို
နေ့တိုင်းမျှော်နေရတာ၊ မင်းလက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့စာကို
ရကတဲက စိတ်က တထူးတဆန်း တွေးနေမိတယ်၊ မင်းကို
မတွေ့ရတာလဲ ကြာလှပြီ၊ နှစ်တစ်ဝက်လောက်တောင်
ကြာသွားပြီနော်၊ ဘာသတင်းတွေကော ထူးလဲဟေ့၊
မမလှိုင် ဘယ်နှယ့်နေသလဲ၊ ဆိုးနေလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ဆိုးနေတယ်”

စန်းဖေလှိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ “ဒါက
တော့ ကံတရားအတိုင်းပဲပေါ့ကွာ။ ပြောစမ်းပါအုံး
မင်းမိန်းမအကြောင်း... သူက ချောတယ်နော်။ ခုကတည်းက
အစ်ကိုက ငါ့ညီမတော်ကို ခင်နေတာပါကွာ၊ သူ့ကိုလဲ
အလိုလိုက်ရမှာပေါ့”

သူဖခင်ဦးခမ်းလှိုင်၏ ကျယ်ပြန့်သော၊ ကုန်းနေ
သော ကျောပြင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ အဘိုးကြီးသည်
စားပွဲဘေးရှိ ခွေးခြေတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်ကာ ဖောက်သည်
တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလျက်ရှိသည်။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၇၇

“အဖေရေ ကြည့်လိုက်စမ်းပါအုံးဗျ၊ စန်းငွေ
လှိုင် ပြန်လာပြီလေ”

ဦးခမ်းလှိုင်မှာ အရပ်မြင့်မြင့် ဒေါက်ကောင်း
ကောင်း၊ တောင့်တောင့်။ အသက် ၈၀-အရွယ်။ ပါးရေများ
တွန့်နေသော်လည်း၊ ကျန်းမာ သန်စွမ်းပုံပေါက်ပေသည်။
သူသည် အသံသြ ဘယ်သံကြီးကြီးဖြင့် စကားပြောသည်။
အသံသြကြီးမှာ အဝကျယ်သော ကတော့ကြီးထဲမှ ထွက်
လာသကဲ့သို့၊ ကျယ်ပြန့်သောရင်ဘတ်ဆီမှ ထွက်လာပေ
သည်။ သူသည် အမွေးအမျှင်များ၊ ကောင်းစွာ ရိတ်သင်
ထားသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်။ ဆေးပြင်းလိပ်
သောက်သည်။ သူသည် အမြဲတမ်း အိုက်တတ်ပေရာ၊
တစ်နှစ်ပတ်လုံး၊ ခပ်ချောင်ချောင် အပေါ်ဖုံး အင်္ကျီကို
ဝတ်ဆင်မြဲ။ မကြာခင်ကပင် သူ၏တိမ်ကို ခွဲထားသည်။
မျက်စိက မှုန်၍ သိပ်အလုပ်မလုပ်နိုင်။ ဖောက်သည်များ
နှင့် စကားပြောကာ၊ လက်ဖက်ရည်ကို ယိုနှင့် သောက်မြဲ။

စန်းငွေလှိုင်သည် သူ့အဖေကို ဖက်လဲတကင်း
နှုတ်ဆက်သည်။ ဖခင်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“သားကို မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီကော လူကလေး
ရယ်၊ ဟုတ်တယ် တော်တော်ကို ကြာသွားပြီ၊ မင်းရဲ့
လက်ထပ်ပွဲကို ကြိုဆိုစေချင်တယ် မဟုတ်လား၊ အေးကွယ်
ဖေဖေက ကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်”

ဂုဏ ဒဂုနိကာရာ

“သား - ကောင်မလေးကို ခေါ်မလာဘူးလား” ဟု အဘိုးကြီးက မေးလိုက်ပြီး၊ အဖြေကို စောင့်မနေတော့ဘဲ ဖောက်သည် တစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ စကားဆက်သည်။

“အဖေ... အဖေ့ကို အသိပေးရအုံးမယ်၊ သားလက်ထပ်ပြီးပြီ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါကိုပေါ့၊ အဲဒီလို ပြောနေကြတဲ့ ခေတ်ဗျ၊ ဟုတ်တယ်လေ ... ဖခင်ရဲ့ အကြံဉာဏ်တို့ - ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးတာတို့ မလိုတော့ဘူးလေ၊ ခုခေတ်ခလေးတွေကလဲ လိမ္မာပါးနပ်နေကြပြီဗျ၊ ကျုပ်အိမ်ထောင်ကျတော့ ၄၀-ကျော်နေပြီ...၊ ဒါတောင် ကျုပ်အဖေကို ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ရတယ်၊ အကြံကောင်းရတယ်၊ ခု - ဒါမျိုးတွေက မရှိတော့ဘူးလေ”

အဘိုးကြီးမှာ သူ့သားကို တွေ့ရကာ ဝမ်းသာသည်။ သို့သော် သူ့အား ဂရုထားကြောင်း ပြရာ၊ သို့မဟုတ်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ကြောင်း ပြရာမှာ မသင့်လျော်ဟုထင်နေသည်။ သူ့အသံ၊ သူ့ပြောဆိုဟန်၊ ‘ကောင်မလေး’ အကြောင်း စသည်တို့သည် လှိုင်ကုမ္ပဏီ ကုန်လှောင်ရုံသို့ ရောက်တိုင်း စန်းငွေလှိုင် ခံစားရမြဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာများ ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်၏ အသေးစိတ်များသည် သူငယ်ငယ်က အရိုက်ခံရပုံ၊ ထမင်း

သုံးနှစ်သုံးမိုး...၇၉

နှင့်ရေသာ စားရပုံတို့ကို သတိရစေသည်။ ဤနေရာ၌ ကလေးများမှာ ရိုက်ခံရ၊ အထိုးခံရကြကာ၊ သူတို့ကြီးပြင်းလာသောအခါ၊ တဖန်သူတို့သည် အခြားသူများကိုလည်း မညှာတတ်ကြသည်ကို သိနေသည်။ ဤကုန်လှောင်ရုံ၌ သူ့အဖို့ ငါးမိနစ်လောက် နေရရင် တော်ပေပြီ။ တစ်ချိန်ချိန်၌ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ကြိမ်းမောင်းမလား သို့မဟုတ် နားရွက်ကိုပဲ ဆွဲမလား။

ဦးခမ်းလှိုင်က “ဒီမယ်ဟေ့ ... မောင်စန်းငွေလှိုင်” ဟုဆိုကာ ဈေးဝယ်သူ ဖောက်သည်ကို ကျောပုတ်ရင်း “မင်းကို ငါတို့ ကန်ထရိုက်တာ ဦးသူတော်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးရအုံးမယ်၊ ဒီခေတ် လူငယ်တို့ရဲ့ စံပြပေါ့၊ အသက်က ငါးဆယ်ကျော်ပြီ၊ ခလေးတွေရဲ့ အဖေ ...”

အရောင်းစာရေးများသည် ရယ်မော လိုက်ကြသည်။ မျက်နှာ ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် ခပ်ဝဝ ဖောက်သည်ကြီးကလည်း လိုက်ရယ်နေသည်။

စားပွဲမှ စာရေးကြီးက “သဘာဝ တရားကြီးရဲ့ အထူးကပြလုပ်ဆောင်ချက်ပေါ့ဗျာ၊ အထဲဝင်ရင် မလွဲမသွေ ပြန်ထွက်ရမှာပေါ့” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

စာရေးကြီးကား အသက်ငါးဆယ်အရွယ်၊ မျက်မှန်တပ်ထားကာ ခဲတံကို နားရွက်နောက်၌ ညှပ်ထားမြဲ။ စကားလုံး ဝေဝေဝါးဝါးနှင့် ပြောတတ်ပြီး အလှမ်းဝေး

၈၀ ဒဂုန်တာရာ

သော တင်စားချက်များ၊ ဥပမာ - ဥပမေယျများ သုံးနှုန်းတတ်သည်။ သူသည် သူ့မှတ်ချက်၏ သိမ်မွေ့မှုကို အထူးပြုသောအားဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးနေသည်။ သူသည် စာအုပ်ထဲမှ စကားလုံးများကို ယူကာ သူ့ဘာသာ သူ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြီး၊ မရှင်းမလင်းသုံးရန် ဝါသနာပါသည်။ သူသည် သာမန်ရိုးရိုးစကားလုံးများကိုပင် တထူးတဆန်း သုံးတတ်သည်။ ဥပမာ၊ သည့်ပြင် အကြောင်းကတော့ ဟူသော အသုံးအနှုန်း။

“ သည့်ပြင် အကြောင်းကတော့ ... ” ဟု ဆိုကာ ညာလက်ကို ဆန့်တန်းပြီး အကြောင်းအရာ တစ်ခုတည်းကို ပြောလျက် ရှိနေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကတော့ အခြားအရောင်းစာရေးများနှင့် ဝယ်သူများက သူ့ကို ကောင်းကောင်းနားလည်ကြခြင်းပင်။ သူ့အမည်က ကိုအောင်ဘ။ သူက တောင်ညိုဘက်က။

သူသည် စန်းငွေလှိုင်အား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သော သဘောဖြင့် “ ခင်ဗျားကတော့ တကယ့် သတ္တိကောင်းအလုပ်ကို လုပ်လိုက်တာဘဲ ”

ကုန်လှောင်ရုံရှိ အခြား အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကား ဦးနန္ဒ။ တောင့်တောင့်၊ ဟင်းလင်းနဖူး

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၈၁

တွင် ဆံပင်ခွေများရစ်လျက်၊ ပါးသိုင်းမွေးနှင့်။ သူသည် စန်းငွေလှိုင်ထံသို့လာကာ လေးစားသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ အရှင်ဘုရား ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်နဲ့ မိဘတို့ရဲ့ ဆုတောင်းသံကို ကြားတော်မူပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်ယူ ပါတယ်”

သူပြောပြီးနောက် အခြားစာရေးများ ရောက်လာ ကာ သူတို့၏ ငယ်ရွယ်သော သခင်ကို ဝမ်းသာကြောင်း နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြဆိုကြသည်။ သူတို့သည် ခေတ် ဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြပြီး၊ လွန်စွာ ဂုဏ်သရေ ရှိ၊ မိကောင်းဖခင် သားသမီးများ ဖြစ်ကြပေသည်။ သူတို့ သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ အသံညင်သာစွာဖြင့် ဝမ်းသာ ကြောင်း ပြောကြားကြပေသည်။

စန်းငွေလှိုင်မှာ မကြာမြင့်မီပင် ငြီးငွေ့သွားကာ အိမ်ပြန်ချင်လာသည်။ သို့သော် သူသည် လာမှတော့ အနည်းဆုံး နှစ်နာရီခန့်တော့ နေရပေတော့မည်။ သူသည် စားပွဲမှထကာ ဦးနန္ဒထံသွားပြီး မေးမြန်းသည်။ နွေတုန်း က လုပ်ငန်းတွေ အောင်အောင်မြင်မြင် ရှိရဲ့လား။ သတင်း ထူးများ ဘာရှိသလဲ။ သူတို့သည် ကောင်းစွာပြောကြား ကြသည်။ ဆံပင်တိုတိုနှင့် အင်္ကျီအပြာနု မီးခိုးရောင် ဝတ်ထားသော ကောင်လေး တစ်ယောက်သည် အောက်ခံ

၈၂ ဒဂုန်တာရာ

ပန်းကန်ပြား မပါသော လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ဖြင့်
လက်ဖက်ရည် လာချသည်။ အတန်ကြာသောအခါ
ကောင်လေးတစ်ယောက်သည် သေတ္တာတစ်ခုနှင့် တိုက်
ကာ လဲတော့မလိုဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာထားတင်းမာနေ
သော ဦးနန္ဒသည် ကောင်လေးဘက်သို့ လှည့်ကာ
ကြောက်စရာ မျက်နှာပေးနှင့် ဟောက်လိုက်သည်။

“ကြည့် - ပြု သွားမှပေါ့ကွ ... မင်းတို့ဟာက”
အရောင်းစာရေးများကား သူတို့သခင်ကလေး မိန်းမ
ယူကာ အိမ်ပြန်လာသည်ကို ဝမ်းသာကြပေသည်။ သူတို့
သည် စန်းငွေလှိုင်ကို ခင်မင်မြတ်နိုးသော အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်ကြသည်။ သူ့ကို မြတ်နိုးသူတိုင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို
ပြောရန်ကြိုးစားကြသည်။ သူ့ကို လေးစားကြသည်။
သို့သော် စန်းငွေလှိုင်ကမူ အလကား မရိုးသားကြဟု
ယုံကြည်နေသည်။ တကယ်ကတော့ သူ့ကို ကြောက်၍
မြှောက်ပင့်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၅-
နှစ်က အဖြစ်အပျက်ကို သူက မမေ့။ စာရေးတစ်ယောက်
သည် စိတ်လွတ်ကာ အောက်ခံအင်္ကျီနှင့် လမ်းမပေါ်သို့
ပြေးထွက်ပြီး သူ့သခင်၏ မှန်တံခါးများကို လက်သီးဖြင့်
ထုရိုက် ကိုင်လှုပ်ယမ်းသည်။ သူတို့ကို ကျိန်ဆဲသည်။
သူသည် သတိပြန်ဝင်လာသောအခါ လူများက သူဘာ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၈၃

လုပ်ခဲ့သည်ကို ဝမ်းသာကြကာ သူ၏ အလုပ်ရှင်အား “သွေးစုတ်ကောင်” ဟု အော်ဟစ်ရမည့်အစား ‘ပွေးကုပ်ကောင်’ ဟု မပီမသ ဟစ်အော်ခဲ့သည်ကို ပြောနေကြသည်။

ဈေးချိုတစ်ပြင်လုံး လှိုင် ကုမ္ပဏီ အလုပ်သမားများ ဘယ်လိုခံနေရသည်တို့ကို ပြောစမှတ်ပြုလျက် ရှိနေခဲ့ပေသည်။ အဆိုးဆုံးကား ဦးခမ်းလှိုင်သည် သူ့ အလုပ်သမားများအပေါ် ရက်စက်သည် ဟူသော သတင်းစကားပင်။ သူ့အချစ်တော်၊ လက်စွဲတော်များဖြစ်သော ဦးအောင်ဘနှင့် ဦးနန္ဒတို့ကို လခ ဘယ်လောက်ပေးသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြ။ တကယ်ကတော့ တစ်နှစ်ကို ဆုကြေး အပါအဝင် ငွေဒင်္ဂါးသုံးထောင်ထက် ပိုမရကြ။ ခုနစ်ထောင်လောက် ရသည်ဟု ထင်ရအောင် လုပ်ထားသည်။ ဆုကြေးငွေကို စာရေးများအား တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ထုတ်ပေးသည်။ သို့သော် လျှို့ဝှက်စွာ ထုတ်ပေးသည်။ စာရေးတိုင်းကမူ လခရင်းထက်ပို၍ရသည်ဟု ဂုဏ်ယူစွာ ပြောဆိုလျက် ရှိနေသည်ပင်။ အကူစာရေးက သူ့အလုပ်ရှင်က ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သူဘယ်တော့ စာရေးကြီးရာထူး တက်ရမည်ဆိုတာ မသိရ။ ဘာမလုပ်ရဘူးဆိုတာ ရှင်းလင်းစွာ ပြောထားခြင်းမရှိ။

ဒါကြောင့် ဘာကတော့ ခွင့်ပြုတယ်ဆိုတာလည်း တိတိကျကျ မသိကြရ။ အိမ်ထောင်ပြုတာနှင့် ပတ်သက်၍

၈၄ ဒဂုနိကာရာ

ခွင့်မပြုဟုမရှိ။ သို့သော် သူဌေးသဘောမကျမှာ ကြောက်
 တာ၊ အလုပ်ပြုတ်မှာ ကြောက်တာနှင့် အိမ်ထောင်မပြုကြ။
 မိတ်ဆွေတွေထားတာ၊ လည်တာ ပတ်တာ ခွင့်ပြုသည်။
 သို့သော် ၉-နာရီ ထိုးပြီဆိုလျှင် သံမဏိ ဝင်းတံခါးကြီး
 ကို သော့ခတ်ထားလိုက်တော့သည်။ နံနက်တိုင်း ညက
 အရက်သောက် မသောက်သေချာသိရအောင် အလုပ်ရှင်က
 တစ်ယောက်စီ သူ့ထံခေါ်ကာ ပါးစပ်ဟပြု၍ အသက်ရှူပြရ
 သည်ပင်။

ခါကြီးရက်ကြီးများအရုဏ် ဝတ်တက်သွားရကာ၊
 သူ့သူဌေးက အဝေးကမြင်ရအောင် ဝတ်ကျောင်းထဲ၌
 မတ်တပ်ရပ်နေကြရသည်။ ဥပုသ်လည်း စောင့်ကြရသည်။
 သူဌေး၏မွေးနေ့၊ သို့မဟုတ် မိသားစုထဲက တစ်ယောက်
 ယောက်၏ မွေးနေ့နှင့် အခါကြီး ရက်ကြီးများ၌ စာရေး
 စာချီများသည် စုဝေးကြကာ၊ ကိတ်မုန့်ကြီးတစ်ခု၊ သို့မဟုတ်
 ဓာတ်ပြားများ လက်ဆောင်ပေးကြရသည်။ သူတို့အားလုံး
 သည် အောက်ထပ်၌ နေကြရသည်။ စိန်မြရံခြယ်လမ်းရှိ
 အိမ်ကြီး၏ ဘေးဘက် အဆောင်များ၌ ဖြစ်သည်။ တစ်ခန်း
 ၌ သုံးလေးယောက်၊ အလယ်ရှိ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ကြီး
 ထဲမှ ဟင်းများ ခပ်စားကြရသည်။ ကိုယ့်ပန်းကန်နှင့်
 ကိုယ် စားသောက်နေကြစဉ် သူဌေးဝင်လာသည်ဟု ကြံပါ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၈၅

က သူတို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြရပေသည်။

အဘိုးကြီး၏ ပုံသွင်းထားခြင်းခံရသော သူလောက်ကသာ သူ့ကို သူတို့အကျိုးစီးပွား လိုလားသူ ဖြစ်ကြသည်။ အခြားသူတွေကတော့ သူ့ကို ရန်သူဟု မြင်ကြမည်သာဟု တော်တော်ကြာကတည်းက စန်းငွေလှိုင်က ထင်မှတ်ထားခဲ့ပေသည်။ သူမရှိခဲ့သော ခြောက်လအတွင်း ပိုကောင်းလာသော ပြောင်းလဲမှု ဘာမှမတွေ့ရ။ သိပ်မကောင်းလှပေသော အခြင်းအရာသစ်များပင် ရှေ့ပြေးသမ်းလာသည်။ အရင်တုန်းက ငြိမ်သက်သော၊ စဉ်းစားတတ်သော၊ ပရိယာယ်လောမသိ၊ သူ့အစ်ကို စန်းဖေလှိုင်မှာ ယခုအခါ ခဲတံကို နားရွက်နောက် ညှပ်လျက်၊ အရေးတကြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြေးလွှား အလုပ်များနေသည်။ စာရေးများကို “သူငယ်ချင်း” ဟု ခေါ်နေသည်။ သူ့အစ်ကိုသည် သူ့ကဏ္ဍ၌ ပါဝင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေလေပြီ။ စန်းငွေလှိုင်က မှတ်ပင်မမှတ်မိတော့။

အဘိုးကြီး၏အသံကား အဆက်မပြတ်ဟိန်းလျက် ရှိပေသည်။ ဘာမှ ပို၍ကောင်းအောင် မလုပ်နိုင်တော့။ သူ၏ဖောက်သည်များအား ဘယ်လို လူ့ဘဝမှာ နေရထိုင်ရသည်။ ဘယ်လိုစီမံခန့်ခွဲရသည် စသည်ဖြင့် ဟောပြောကာ၊ မိမိကိုယ်ကို စံထားပြီး သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်နေပေသည်။ စန်းငွေလှိုင်အဖို့ကတော့ ၁၀နှစ်၊ ၁၅နှစ်၊ အနှစ်

၈၆ ဒဂုန်တာရာ

၂၀ ကာလကတည်းကပင် ယင်းသို့ ကြွားဝါသံကြီးကို ကြွားနေရခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ သူ့စကားကြား ရရင် တော့ ဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ဇနီးသည်နှင့် ဆွေမျိုးများမှာ ပျော်ရွှင်နေကြသည့်ပုံ။ သူ့သားသမီးများကိုလည်း အကျိုးကျေးဇူးပြုခဲ့သည့်ပုံ၊ သူနေသော စိန်မြရံခြယ် တစ်လမ်းလုံး၊ သူ့အသိ မိတ်ဆွေများကို အကျိုးကျေးဇူးပြုခဲ့သည့်ပုံ၊ သူလုပ်သမျှ အကုန်အကောင်းချည်း။ အခြားသူများ လုပ်သည့်ကိစ္စရပ်များ၌ မဟန်လျှင် သူ့အကြံဉာဏ်ကို မယူမိသောကြောင့်သာဖြစ်သည်။ သူ့အကြံဉာဏ်မပါဘဲ ဘာတစ်ခုမျှ မအောင်မြင်နိုင်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ဝတ်ပြုသည့်အခါ သူက အားလုံး၏ ရှေ့ဆုံးမှ။ အကယ်၍ ရဟန်းတစ်ပါးပါးက ဒေသနာဟောကြားမှု မမှန်ဘူးထင်လျှင် သူက ပြန်၍ပင် အပြစ်တင်တတ်သေးသည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းမည်သည်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။ သူက ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာတော် အနန္တကို ခံယူခြင်း ခံရသူ မဟုတ်လား။

၂-ချက် ထိုးသောအခါ အဘိုးကြီးမှတစ်ပါး ကုန်လှောင်ရုံ၌ အားလုံး အလုပ်များလျက်ရှိသည်။ အဘိုးကြီးကတော့ ဟိန်းမြဲ။ စန်းငွေလှိုင်မှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ ရပ်မနေချင်သဖြင့် အပ်ချုပ်သမားထံမှ အနားလုံးနေသည်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၈၇

ကို စောင့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက်အား ကြည့်ပေးနေသည်။ ဈေးဝယ်သူက ပုဂံမြို့က ကုန်သည်။ ထို့နောက် အရောင်းစာရေးနှင့်ဆိုင်ပေးလိုက်သည်။

စာရေးများက “ဈေးရင်းပေးလိုက်” ဟု ဟစ်အော် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိနေသည်။

သူမပြန်ခင် စန်းငွေလှိုင်က သူ့အစ်ကိုစန်းဖေလှိုင်အား “စိန်မြရံခြယ်ကို ကျွန်တော့် မိန်းမ ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ တစ်ခုတော့ သတိပေးရမယ်။ အဖိုးကြီးက ကျွန်တော့် ကောင်မလေးကို တစ်ခုခုပြောရင်တော့ တစ်ခါထဲ ထွက်ကို သွားမှာဗျာနော်”

စန်းဖေလှိုင်က သက်ပြင်း ဟင်းကနဲချကာ “မင်းကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ မိန်းမတော့ရပြီ၊ ဒါပေမယ့် မပြောင်းလဲဘူး၊ အဖိုးကြီးကိုတော့ နည်းနည်းကြည်ညိုလေးစားရမယ်ကွ၊ ကောင်းပြီလေကွာ မနက်ဖြန် ၁၁ နာရီလာခဲ့လေ။ တို့ မျှော်နေကြမယ်။ ဝတ်ကျောင်းအပြန်ဝင်ခဲ့ပေါ့”

“ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်း မသွားပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ၁၁-နာရီထက်တော့ နောက်မကျစေနဲ့ကွာ၊ ဒါမှ ဆုတောင်းဖို့လဲ အချိန်ရမယ်၊ နေ့လယ်စာလဲ အတူစားကြရတာပေါ့”

၈၈ ဒဂုနိကာရာ

ကွ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ညီမလေးကိုလဲ ပြောလိုက်
ပါ။ အစ်ကိုက သတိရပါတယ်လို့။ ငါလဲ ညီမလေးကို
ချစ်မှာပါကွာ”

စန်းဖေလှိုင်က တစ်ဖန် ရိုးသားစွာပင် ဖြည့်စွက်ပြီး
“မင်းကို တကယ်အားကျမိတယ်ကွာ”

သူသည် သူ့ညီအား လှေကားအထိ လိုက်ပို့ပေး
သည်။

ဘာဖြစ်လို့များ ငါ့အစ်ကိုက ထူးထူးဆန်းဆန်း
ဖြစ်နေတာလဲ။ သူသည် တတိုင်းမွေးလမ်းသို့ လျှောက်
လာရင်း တွေးနေမိသည်။ ငါ့အစ်ကို ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်နော်၊
ပြောင်းလဲနေပါကလား။

(၆)

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သောနောက်တစ်နေ့၌ စန်းငွေ
 လှိုင်နှင့် သူ့ဇနီး ဖြူကြာပွင့်တို့သည် မြင်းနှစ်ကောင်းက
 ရထားလုံးတစ်စီးနှင့် စိန်မြရံခြယ်လမ်းသို့ လာနေပေ
 သည်။ သူက ယင်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်းကို
 သိပ်တော့ အသွားကောင်းဟု မျှော်လင့်မထား။ အဘိုးကြီး
 က ဘာပြောလိုက်မလဲဆိုကာ လန့်နေသည်။ သူ့
 ယောက်ျား၏ အိမ်၌ နှစ်ညအိပ်စက်ပြီးနောက်၊ ဖြူကြာပွင့်
 သည် သူမ၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မှားသွားပြီ၊ ပျက်စီးခြင်း
 တစ်ရပ်ဟု ထင်မှတ်နေခဲ့ပြီ။ ရတနာပုံမြို့တော်မဟုတ်ဘဲ၊
 တခြားမြို့မှာ သွားနေရရင်တော့ နေလို့ရမှာတောင်မဟုတ်
 ဟု သူမက ထင်လျက်ရှိသည်။ တကယ်ကတော့ ရတနာ
 ပုံက သူမကို စွဲလမ်းစေသည်။ လမ်းမကြီးများ၊ နေအိမ်

၉၀ ဒဂုနိကာရာ

တိုက်တာများ၊ ဘုရားဝတ်ကျောင်း တန်ဆောင်းများကို သူမသဘောကျသည်။ အကယ်၍သာ တကယ့် မျိုးကောင်းပေါက်မြင်းက ရထားယာဉ်ကြီးနှင့် မနက်ကညနေမောင်းနှင်သွားလာကာ၊ အေးမြသောဆောင်းဦးပေါက်လေကို ရှုရှိုက်နေရလျှင် သိပ်တော့ မပျော်ရွှင်မှာ မဟုတ်။

ရထားသမားသည် ဆေးအသစ် သုတ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက် အဖြူရှေ့၌ ဇက်သတ်ကာ၊ ဝင်း၏ညာဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်။ သူတို့ကို စောင့်မျှော်နေကြသည် တကား။ တံခါးဝ၌ ဖိနပ်ရောင်ပြောင်လက်စွာဖြင့် ဝင်းဝင်းပပ ဆင်ယင်ထားသော ပုလိပ်နှစ်ယောက်နှင့် ခါးစည်းနီပတ်ထားသော တံခါးစောင့်တို့ ရပ်လျက် ရှိသည်။ ဝင်းဝမှ လှေကားထစ်အထိ သဲဖြူခင်းထားသည်။ တံခါးစောင့်က ဦးထုပ်ချွတ်ကာ ခေါင်းညွတ်လိုက်သည်။ ပုလိပ်နှစ်ယောက်က လက်ဖြင့် အလေးပြုသည်။ စန်းဖေလှိုင်က သူတို့လင်မယားကို တံခါးဝမှ ကြိုလျက်။ သူ့မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက် ခန့်ညားလျက်။

သူက ဖြူကြာပွင့်၏ လက်ကို နမ်းကာ “ညီမလေးကို တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ညီမတို့ကို ကြိုဆိုပါတယ်”

သူမကို လှေကားမှ ခေါ်ကာ ဝရန်တာ စင်္ကြံလမ်း

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၉၁

သို့ပို့သည်။ စင်္ကြံလမ်းမှာ လူတွေက ကျပ်လျက်။ ခန်းမ ဆောင်သို့ သွားရာလမ်းမှာလည်း လူတွေဖြင့် ကျပ်ကာ အမွှေးတိုင် ရနံ့က သင်းပျံ့ထုံလှိုင်လျက်ရှိသည်။

ခန့်ထယ် လေးနက်လှပသော တိတ်ဆိတ်ခြင်း အလယ်၌ စန်းဖေလှိုင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် “အစ်ကိုတို့ ဖခင်နဲ့ ညီမကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ အဖိုးကြီးက ကြည်ညိုလေးစားဘို့ ကောင်းပါတယ်”

ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီးရှိ အခမ်းအနား အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲဘေး၌ကား ဦးခမ်းလှိုင်၊ ပိုးဝတ်ရုံ လိမ္မော်ရောင်နှင့် ရဟန်းတစ်ပါး၊ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်၊ အဘိုးကြီးက စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ဖြူကြာပွင့်အား သူ၏လက်ကို ကမ်းလိုက်သည်။ အားလုံး သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ဖြူကြာပွင့်မှာ အနေရ ခက်နေသည်။

ရဟန်းနှင့် ဆရာတော်သည် ဝတ်ရုံကို ပြင်လိုက် သည်။ မီးသွေးရဲရဲပေါ်၌ အမွှေးတိုင် အမွှေးမှုန့်များဖြူး ကြထားသော လင်ဗန်းရောက်လာသည်။ မီးပွားကလေး များတစ်ပေါက်ပေါက် လွင့်လက် ပျံတက်ကာ မွှေးရနံ့သည် ထုံလှိုင်လာသည်။ ဖယောင်းတိုင်များကို မီးညှို့လိုက် ကြသည်။ စာရေးများသည် ခြေဖျားထောက် ဝင်လာကြ ကာ၊ နံရံဘက်ကပ်လျက် နှစ်တန်းစီကာ ရပ်နေကြသည်။

၉၂ ဒဂုန်တာရာ

လွန်စွာတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပေသည်။ ချောင်းဆိုးသံပင်
မကြားရ။

“ကိုယ်တော်အရှင် မေတ္တာမင်္ဂလာ ပေးတော်
မူပါအံ့”

ဆုတောင်းဝတ်ပြုခြင်းမှာ အလေးနက်ဆုံး ပြီး
သွားသည်။ ဘာတစ်ခုမျှမကျန်။ ပရိတ်ကျမ်း စာနှစ်ပိုဒ်
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်သည်။ တစ်ပိုဒ်က အရှင်ကိုယ်တော်သို့၊
တစ်ပိုဒ်က သာဝကများသို့။ သံပြိုင် ဓမ္မတေးများကို
အကြာကြီးသီဆိုကြသည်။ စန်းငွေလှိုင်က ဖြူကြာပွင့်
တစ်ယောက်စိတ်ရှုပ်နေသည်ကို သိလိုက်သည်။ ကျမ်းစာ
ရွတ်နေစဉ်၊ ‘တပည့်တော်တို့ကို သနားစောင့်ရှောက်တော်
မူပါလော့ အရှင်ကိုယ်တော်’ ဓမ္မတေးသီဆိုနေစဉ်
သူက စောင့်နေသည်။ အဘိုးကြီးသည် အချိန်မရွေး လှည့်
ကာ “မင်းတို့တတွေ ဘုရားတောင် ကုလားနားကျကျ
ဝတ်တက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကြိမ်းနိုင်သည်ကို
မျှော်လင့်နေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လူများအလယ်၊ ရဟန်း
တော်များနှင့် ဓမ္မတေး သံပြိုင်သီဆိုသူများအကြား နေရ
ခြင်းကို သူသည် သိပ်သဘောမကျပေ။ လေးပြီး ရှေးဆန်
လှပေသည်။ သို့သော် ဖြူကြာပွင့်မှာ ဓမ္မကျမ်းစာကို
ခေါင်းနှင့်ထိညွတ်လျက်၊ အဘိုးကြီး၏အပါး၌ ဒူးထောက်

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၉၃

လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသောအခါ သူမမှာ စိတ်ဝင်စားနေ ပါကလားဟု စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“အသက်ရှည်ရာ၊ အနာမဲ့ကြောင်း” ဓမ္မတေးကို နောက်ဆုံးဆိုနေစဉ်၊ ရဟန်းက အဘိုးကြီးနှင့် စန်းငွေလှိုင် ကို မင်္ဂလာပရိတ်ချည်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဖြူကြာ ပွင့်အပါးသို့ ရောက်လာသောအခါမူ လက်ကာပြလိုက် သည်။ စကားပြောမည်ဟူသော သဘော။ တစ်ယောက်က သံပြိုင်ဓမ္မတေး ရပ်လိုက်ရန် လက်ဖြင့် ပြသည်။

“သာဝကတော် သမုတ္တရ၊ ကိုယ်တော်၏ ခွင့်ပြု ချက်ဖြင့် ဘိသလ္လာမ မြို့တော်သို့ ကြွချီတော်မူသည်။ သူလာခြင်းကို မြို့ရှိလူကြီးများက တုန်လှုပ်ကာ ငြိမ်းချမ်း စွာကြွတော်မူခြင်းလားဟုမေးမြန်းသည်။ ထိုအခါ သာဝက တော်က မိန့်၏။ ငြိမ်းချမ်းစွာ လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်အား အသက်ဖြင့် ပူဇော်ပသရန် လာခြင်းဖြစ် ပေသည်။ သင်တို့အားလည်း သန့်ရှင်းကြစေ၊ ငါနှင့်အတူ ပူဇော်ရာသို့ သွားကြကုန်အံ့ ... တဲ့၊ သင်လာပါဘိ၊ ဘုရားသခင် တပည့်တော်မ ဖြူကြာပွင့်၊ ဤအိမ်သို့ ငြိမ်း ချမ်းစွာ လာပါဘိ”

ဖြူကြာပွင့်မျက်နှာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နီ မြန်းလျက်ရှိပေသည်။ ရဟန်းတော်သည် မြွက်ကြားခြင်း ပြီးသောအခါ မင်္ဂလာကောင်းချီးတော်ကို ပေးလိုက်သည်။

၉၄ ဒဂုန်တာရာ

ထို့နောက် ခြားနားသောလေသံဖြင့် “ဤအခါသမယ၌ စန်းငွေလှိုင်တို့ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီ၊ အခါတော်ကောင်းပေ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဓမ္မတေးသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ပရိသတ်သည် အသက်ပြန်ဝင်လာကာ၊ ခန်းမဆောင်ကြီးသည် အသံ ဗလံ၊ လှုပ်ရှားသံဖြင့် စည်ဝေလာပေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မျက်ရည်ဖြင့် စိုစွတ်နေသော အဘိုးကြီးသည် ဖြူကြာပွင့်လက်များကို ကိုင်ထားသည်။

“ဒီဟာ သမီး အိမ်ဂေဟာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ အဖိုးကြီး၊ ဘာမှလိုတာမရှိဘူး”

စာရေးများသည် အပါးသို့ ရောက်လာကြကာ၊ နှုတ်ဆက်စကား၊ ဝမ်းသာစကားဆိုကြသည်။ ယင်းအသံများမှာ ဓမ္မတေးသံ၌ နစ်မွမ်းသွားကြကုန်သည်။ နေ့လယ်စာ တည်ခင်းသည်။ ရှန်ပိန်အရက် ချိုချဉ်ရှလည်းပါသည်။ ဖြူကြာပွင့်သည် အဖိုးကြီးဘေး၌ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ အဖိုးကြီးက ခွဲနေတာ မကောင်းကြောင်း၊ တစ်အိမ်ထဲတွင် စု၍ အတူတကွ နေသင့်ကြောင်း၊ ခွဲနေခြင်း-မသင့်မြတ်ခြင်းတို့သည် ပျက်စီးရာလမ်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလျက်ရှိသည်။

အဘိုးကြီးက ဆက်လက်၍ “ကျုပ်ကငွေရှာ

သုံးနှစ်သုံးမိုး... ၉၅

တယ်၊ ကလေးတွေကသုံးပစ်ကြတယ်၊ သမီးက ဒီအိမ်မှာ
နေပြီး အဖေ့ကို ကူညီပါ၊ အဖေကတော့အိုပြီး၊ နားဖို့
အချိန်ရောက်ပြီ”

အဘိုးကြီးမှာ စန်းငွေလှိုင်နှင့် အတော်တူသည်။
သို့သော် သူ့ယောက်ျားထက် စိတ်ခံစားမှုများကာ၊
ရှက်တတ်သည်။ မကြာခဏသူမ၏ လက်ကလေးကိုကိုင်
ထားသည်။

“ကျုပ်တို့က လူရိုးတွေ ညီမ၊ ရိုးရိုးပဲနေတယ်-
စားတယ်” ဟု အနီပြောက်မျက်နှာ ထင်ပေါ်လျက်
စန်းဖေလှိုင်ပြောနေသည်။

အပြန်လမ်း၌ စန်းငွေလှိုင်မှာ သက်သာရာ ရနေ
သည်။ အားလုံးအစစချောပြေစွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ စိုးရိမ်
နေတာတွေလည်း ဘာမျှမဖြစ်။ ဒါကို သူ့မယားအား
ပြောပြနေသည်။

“ဖြူလေးက အံ့ဩနေမှာပဲ၊ အဖေ့လို အားကောင်း
ခက်ထန်တဲ့အဖေမျိုးက အစ်ကိုစန်းတို့လို သားတွေမွေးလာ
တာ၊ အဖြေကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ အဖေက အဖေ့ကို
လက်ထပ်တော့ ၄၅ နှစ်၊ အမေက ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။
အမေက အဖေ့ကို သိပ်လန့်နေတာ၊ သိပ်ကျန်းမာတုန်း
အမေက မမခင်မဆက်လှိုင်ကို မွေးတာ၊ ဒါကြောင့်လဲ
မမက အစ်ကိုစန်းညီအစ်ကိုထက် သန်တယ် မာတယ်လေ။

၉၆ ဒဂုန်တာရာ

အစ်ကိုစန်းဖေလှိုင်နဲ့ အစ်ကိုစန်းကို မွေးတော့ အမေက
 အမြဲတန်းအဖေ့ကို ကြောက်နေရတာနဲ့ လုံးပါးပါးနေပြီ၊
 အစ်ကိုမှတ်မိနေသေးတယ်၊ အဖေက သင်တယ် ကြားတယ်၊
 ရိုက်တယ်ပဲဆိုပါတော့၊ အဲဒီတော့ အစ်ကိုက ငါးနှစ်သား
 လေးဘဲရှိသေးတာ၊ ရိုက်လိုက်တာမှ နားရွက်ဆွဲတာပါ
 တယ်၊ ခေါင်းကို လက်သီးနဲ့ တအားထိုးတယ်၊ မနက်
 မိုးလင်းတာနဲ့ ခေါင်းထဲရောက်လာတာက အဖေဒီနေ့
 ရိုက်အုံးမလားဆိုတာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်တစ်နေ့ပေါ့
 လေ။ အစ်ကိုရော အစ်ကိုစန်းရော၊ မကစားရဘူး၊ ဘယ်မှ
 မသွားရဘူး၊ မနက်အစောကြီးဝတ်တက်ရတယ်၊ ရဟန်း
 တော်တွေကို ဦးခိုက်ရတယ်၊ အိမ်မှာပရိတ်တော်ရွတ်ရ
 တယ်၊ ဖြူလေးက ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတယ်၊ ဒါတွေ
 ကို လုပ်ရမှာနှစ်သက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုစန်းကတော့
 ဘာသာဆိုတာကို ကြောက်နေတာ၊ ဘုရားဝတ်ကျောင်းနား
 ရောက်လာရင် ငယ်ငယ်ကဘဝ သွားသတိရပြီး ကြောက်
 စိတ်ဝင်လာရော၊ (၈)နှစ်သားလောက်ကတဲက ကုန်လှောင်
 ရုံရောက်လာပြီး၊ ဟိုပြေးဒီပြေးအလုပ်လုပ်ရတာ၊ အရိုက်ခံ
 ရတာကလဲနေ့တိုင်းလိုလိုပဲဆိုပါတော့၊ ဘယ်လောက်ဆိုး
 သလဲကွာ၊ နောက်ကျတော့ ကျောင်းပို့တယ်၊ ညနေစာ
 စားချိန်အထိ စာလုပ်ရတယ်၊ ကျန်တဲ့အချိန်က ကုန်

သုံးနှစ်သုံးမိုး...၉၇

လှောင်ရုံမှာပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ နေလာရတာ အသက် ၂၂ နှစ် အထိ၊ နောက်တက္ကသိုလ်ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ ကိုဣန္ဒာနဲ့တွေ့တာ၊ သူက အိမ်ကခွာဖို့ပြောတာပေါ့။ ကိုဣန္ဒာက အစ်ကိုစန်းအပေါ်သိပ်ကောင်းတာ”

စန်းငွေလှိုင်က စိတ်ရွှင်ပြလာသဖြင့် ရယ်မောကာ “သူ့ဆီကို သွားလည်ကြရအောင်၊ အစ်ကိုစန်း သိတဲ့ အထဲမှာတော့ အတော်ဆုံးပဲ၊ တို့ကို တွေ့ရင်လဲ သူသိပ် ဝမ်းသာမှာ”

<http://www.cherrythitsar.org>

၂

(၇)

နိုဝင်ဘာလ၊ စနေတစ်နေ့၌ ရွာစားကြီးစိန်ဗေဒါ
 သည် သံစုံတူရိယာဝိုင်းကြီးဖြင့် တေးများ တီးမှုတ်သည်။
 ပဉ္စသိင်္ခ ခန်းဆောင်ကြီးမှာ ပရိသတ်ဖြင့် ပြည့်ကျပ်ညပ်
 လျက်၊ စန်းငွေလှိုင်က တိုင်လုံးကြီးများ နောက်၌ရပ်ကာ
 သူ့ဇနီးသည်နှင့် ကိုမှိုင်းဝေမှာ ရှေ့ဘက်အဝေးရှိတတိယ၊
 စတုတ္ထတန်းတွင် ရှိကြသည်။ အားလပ်ချိန်၌ သူသည်
 “အမျိုးသမီး” ကိုသွားမြင်လိုက်သည်။ စောဥမ္မာပါလား၊
 လက်ထပ်ပြီးကတည်းက သူသည် အမျိုးသမီးကို
 တွေ့ရမှာ တွေး၍ကြောက်နေခဲ့သည်။ ယခုသူမမျက်လုံး
 နှင့် တည့်တည့်ကြီးကို ရှင်းရှင်းဆုံတွေ့လိုက်ရသောအခါ
 မိတ်ဆွေအနေဖြင့် စာကလေးတစ်လုံးမျှ ရေး၍အကြောင်း
 မကြားဘဲ နေမိသည်ကို သွားသတိရလိုက်သည်။ သူလည်း

ပျန်းရွှေအိမ်

၁၀၀ ဒဂုနိကာရာ

ရှက်စိတ်ကြောင့် နီမြန်းလာသည်။ စောဥမ္မာ သူလက်ကို မြဲမြဲတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုဏ္ဍနွာကို တွေ့လား”

သူအဖြေပေးရန် အချိန်မရမီပင် အလျင်စလို လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမအား နောက်က တွန်းလိုက်သကဲ့သို့ပင်။

အမျိုးသမီးမှာ တော်တော်ပိန်နေပေသည်။ နှာတံကရှည်ရှည်၊ မျက်နှာမှာ စိတ်ပင်ပန်းပုံ သမ်းနေသည်။ မျက်စိကို မနည်းဖွင့်ကာ၊ ခြေကိုရပ်ထားရပုံပေါက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ နက်မှောင်ပြီး၊ ကြင်နာသော၊ ဉာဏ်ထက်မြက်သော အသွင်ကို ဆောင်ထားသည်။ သို့သော် သူမ၏ လှုပ်ရှားပုံ အမူအရာများမှာ တောင့်တောင့် ဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့်စကားပြောရတာသိပ်မလွယ်။ သူကနားထောင်သမားသက်သက်။ အေးဆေးစွာ ပြန်မပြောတတ်။ သူ့ကို ချစ်ရတာကလဲအခက်။ သူမ၏ မျက်နှာကို လက်များဖြင့်ဖုံးကွယ်ကာ အတော်ကြာရယ်မောနေတတ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဟု ပြောနေတတ်သည်။ ၁၆နှစ်သမီးလေးက မနမ်းခင်ဖယောင်းတိုင်များကို အကုန်ငြိမ်းထားမှ ဖြစ်သည်။ သူမသည် အသက် ၃၀-ရှိပြီ။ သူမသည် ကျောင်းဆရာ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၀၁

တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖူးသည်။ နောက်ကွဲသွားကြသည်မှာ ကြာလှပြီ။ သီချင်းကြီး တီးနေသောအခါ စန်းငွေလှိုင်နှင့် မတော်တဆ တွေ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ပရိသတ်ကိုကျော်၍ ရှေ့သို့ကား မရောက်။ အရင် ၂-နှစ်ကတည်းက ဘော်ပြောက်စိန်ကတ္တီပါထမီကို ဝတ်ထားသည်။ ဒါကို စန်းငွေလှိုင် သတိပြုမိလိုက်သည်။ ယပ်တောင်ကတော့ အသစ်။ သို့သော် အပေါ်စား။ သူမသည် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ရမှာကို နှစ်သက်သည်။ သို့သော် မဆင်တတ်။ သူမက ပိုက်ဆံကို အဝတ်၌ သုံးရမှာ တွန့်တိုသည်။ သည်တော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဆင်ယင်သည်။ သီချင်းသင်ရန် ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လမ်းလျှောက်သွားသော သူမကို မြင်လျှင် အညတြတစ်ယောက်ဟု သာမှတ်ယူသွားကြသည်ပင်။

ပရိသတ်၏ ဩဘာသံများက ဆူညံလျက်ရှိကာ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်တီးဖို့ ပွဲတောင်းကြသည်။

စောဥမ္မာသည် စန်းငွေလှိုင်ထံသို့လာကာ၊ တည်ကြည်တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လျက် “ဒီညနေ တို့နဲ့အချိန်ဖြုန်းရအောင်ပါ။ တို့ အတူတူ လက်ဖက်ရည်သောက်ပေါ့၊ တို့ပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ သွားကိုသွားရမှာပဲ၊ တို့နဲ့ မောင်နဲ့ဟာ ဆိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီလောက်တော့

၁၀၂ ဒဂုန်တာရာ

မငြင်းသင့်ပါဘူး၊ အသေးအမွှားလေးဘဲဟာနော်”

“သွားလေ” ဟု စန်းငွေလှိုင် သဘောတူလိုက်သည်။

စိန်ဗေဒါ တီးလုံးများပြီးသောအခါ ပရိသတ်မှာ တော်တော်နှင့် ထမပြန်။ ကတ္တီပါကားလိပ် မကြာခဏတင် ရသည်။ ဩဘာသံမစဲသဖြင့် နောက်တစ်ခါ ပြန်တင်ရပြန် သည်။ ကားလိပ်အတင်အချ မဆုံးနိုင်တော့။ စန်းငွေလှိုင် ကမူ သူ့အမျိုးသမီးအား မပြောပဲ ထွက်မသွားချင်။ ထို့ ကြောင့် တံခါးဝမှ နေ၍ စောင့်နေသည်။

စောဥမ္မာက “တို့တော့ ဆာနေပြီကွယ် ရင်ထဲမှာမီးလောင်နေတာ

“သွားတာပေါ့.... ကန်သာက ဝေးရင်လဲ မြသီတာ ကို သွားတာပေါ့၊ ကျုံးနားလေ”

“အမလေး ဒီလောက်ဈေးကြီးတဲ့ဟိုတယ် မသွားနိုင်ပါဘူးတော်၊ ကျုပ်က သူဌေးသား မဟုတ်ပါဘူး”

သူက စောဥမ္မာအား လက်မောင်းကို ကိုင်ရန်လက် ကမ်းသည်။ သို့သော် သူမက မတွဲ၊ သူမ မကြာခဏပြော နေကျအတိုင်း၊ အားနည်းသူ မိန်းမသား မလုပ်ချင်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မမှီချင်ဟူသော အကြောင်းပြ ချက်ဖြင့် ငြင်းသည်။

စကားပြောနေစဉ် သူမသည် ထွက်လာသော ပရိ သတ်ထံသို့ မျက်စိရောက်ကာ၊ မကြာခဏအသိမိတ်ဆွေ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၀၃

များနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ အများအားဖြင့် မဟာဂီတ
ကျောင်းတော်ကြီးမှ ကျောင်းနေဘက် ကျောင်းသားများ၊
နရလေခ ဂီတ တက္ကသိုလ်မှ သူမ၏ တပည့်တပန်းများ၊
သူတို့နှင့် ဖက်လှဲတကင်းနှုတ်ဆက်သည်။ သူမ၏
ဆတ်တတ်တတ် အမူအရာဖြင့်။ သို့သော် ဖျားသလိုလက်
များက တုန်ရီနေပေသည်။

နောက်ဆုံး၌ စောဥမ္မာက လေသံတိုးညှင်းဖြင့်
“မောင်က ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ မောင့်
မျက်စိက ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ သိပ်အသုံးမကျတာပဲကို၊
ဒီကောင်မလေးများ ဘာမက်စရာရှိလို့လဲ၊ မောင့်စိတ်ကို
တို့ချစ်တယ်၊ မောင့်နှလုံးကို တို့ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
မောင့် ယမင်းရုပ်ကလေးက ငွေမက်လို့ မောင့်ကို
ယူတာပါကွာ”

စန်းငွေလှိုင်က တောင်းပန်သော လေသံဖြင့်
“မပြောပါနဲ့ ဥမ္မာရယ်..... တဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး....
နော်..... ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို မင်းသိပါ
တယ်၊ နာစရာတွေကို ဘာလို့ ပြောကြမလဲ”

ဖြူကြာပွင့်သည် မြကြယ်များ ပြောက်ထားသော
မဟူရာဇာအင်္ကျီ၊ ဇာဖဲထမီနှင့် ပေါ်လာသည်။ စိန်မြရံခြယ်
လမ်းကအိမ်မှ ဆုတောင်းပွဲအပြီး၊ ယောက္ခမကြီးပို့လိုက်
သော စိန်လည်တံ့ ဆင်ထား၍ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်နှင့်။

၁၀၄ ဒဂုန်တာရာ

သူမ၏နောက်မှ မိတ်ဆွေများပါလာသည်။ ကိုဣန္ဒာ၊ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်၊ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်နှင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဝတ်ထားသော ပညာတော်သင် တစ်ယောက်။

စန်းငွေလှိုင်က သူ့အမျိုးသမီးအား “ဖြူလေး..... ကိုမှိုင်းဝေနဲ့ အိမ်ပြန်နှင့်တော့နော်..... အစ်ကိုစန်းက ကိစ္စ တစ်ခုရှိလို့”

ဖြူကြာပွင့်သည် ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်သွား သည်။ စောဥမ္မာမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ၊ မနှစ်မြို့ သော မုန်းတီးရုံရှာသော၊ နာကျည်းသော မျက်လုံးဖြင့် ဖြူကြာပွင့်သွားရာနောက်သို့ လိုက်ကြည့်လျက် ရှိသည်။

စန်းငွေလှိုင်ကား သူမ၏အိမ်သို့ လိုက်ရန် ဝန်လေးနေသည်။ ဟိုရောက်လျှင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် များတွေ့ရမည်။ မျက်ရည်နှင့် နာကျည်းသော စကားလုံး များ။ ဟိုတယ် တစ်ခုခုသွားရန် သူက ပြောသည်။

“မရဘူးကွာ တို့အိမ်ပဲလိုက်ရမှာပဲ၊ ဟိုတယ် အကြောင်းပြောရဲရင်ပြောစမ်း”

စောဥမ္မာက ဟိုတယ်များကို မကြိုက်။ ဆေး လိပ်နံ့နှင့် ယောက်ျားသားတို့၏ အသက်ရှူသံဖြင့်၊ လေ သည် ညစ်ညမ်းကာ အဆိပ်တို့ဖြင့် ပြွမ်းသည်ဟု သူမက ထင်နေသည်။ သူမက သူမ မသိသော ယောက်ျားများကို

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၀၅

တစ်ဖက်သတ် မုန်းနေသည်။ ယောက်ျားတွေအားလုံးဟာ မိန်းမတွေကို ဆွယ်နေကြတာပဲဟု အောက်မေ့လျက် ရှိသည်။ သူမကို စော်ကားမှာပဲဟု ထင်နေသည်။ ဟိုတယ် တေးဂီတများမှာလည်း သူမကို ခေါင်းကိုက်စေသည်။ အလကား ဂီတတွေ။

သူတို့သည် ရထားလုံးတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်လမ်းလုံး စန်းငွေလှိုင်က သူမအကြောင်း တွေးလာသည်။ မာယာဒေဝီရိပ်သာ တစ်လျှောက်လုံး။ ထို့နောက် စောဥမ္မာနေသော စိန်ပန်းပြာလမ်းသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူမပြောတာ မှန်သည်။ သူသည် စောဥမ္မာနှင့် ဆိုင်သည်။ သူမကို သူ့သူငယ်ချင်း ကိုမှိုင်းဝေအိမ်၌ တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စောဥမ္မာက ကိုမှိုင်းဝေကို စန္ဒယားနှင့် ဂီတသဘောတရားများ သင်ပေးသည်။ စောဥမ္မာက သူ့ကို ချစ်သည်မှာ တကယ့်မေတ္တာစစ်။ ကိုယ်ကျိုးမပါ။ သူမကတော့ စန္ဒရားသင် ဆရာမအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေဆဲပင်။ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလည်း သင်ဆဲပင်။ သူ့ကို ဂီတအကြောင်း နားလည်အောင် စောဥမ္မာက သင်ပေးသည်။

စောဥမ္မာက သူမ၏လက်ကို ငှက်ခါးမွှေးယပ်တောင်ဖြင့် ကာလျက် “တို့ကတော့ လက်ဖက်ရည်

၁၀၆ ဒဂုန်တာရာ

ကျကျ တစ်ခွက်သောက်ချင်လိုက်တာကွာ၊ အမောပြေ”
ဟု အသံသြသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကနေ့ အတန်းလေးတန်း သင်ပေးခဲ့ရတယ်။
စိတ်ပျက်စရာ သိပ်ကောင်းတာဘဲ၊ သင်တန်းသားတွေက
သိပ်ညံ့တယ်၊ ဥာဏ်ကလဲထိုင်း၊ တို့ဖြင့် စိတ်ပျက်တာ
သေတော့မယ်၊ အဲဒီ ကျွန်ဘဝက ဘယ်တော့ ကျွတ်မလဲ
မသိဘူး၊ ငွေဒင်္ဂါးသုံးရာလောက် စုမိရင်တော့ ဒီအလုပ်
တွေ အကုန်စွန့်ပစ်ပြီး မုတ္တမကမ်းခြေသွား အေးအေးနေ
တော့မယ်၊ သဲငွေသောင်ပေါ်မှာ အိပ်ပြီး အောက်စီဂျင်
လေကို တစ်ဝကြီး ရှူလိုက်မယ်ကွယ်၊ တကယ်ပဲ ... တို့က
ပင်လယ်ကို သိပ်ချစ်တာ မဟုတ်လား”

“ဥမ္မာ ဘယ်မှ သွားဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်
သိပါတယ်၊ ငွေစုမိမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီးရတောင်
သုံးရာမှာ ကပ်စေးနဲနေမှာ၊ ဒီလိုပြောတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊
အကြောင်းသိချင်းမို့ ပြောရတာပါ ဥမ္မာရယ်၊ ပျင်းပျင်းရှိ
တာနဲ့ စန္ဒရားသင် - ဂီတသင်္ကေတတွေ သင်နေတဲ့
လူပေါ်ကြော့တွေဆီက ဆယ်တန်ချင်း စစ်ယူနေရတာ
မဟုတ်လား၊ ဒါ့ထက်တော့ ဥမ္မာ့မိတ်ဆွေတွေဆီက ငွေ
ချေးရတာထက်တော့ တော်အုံးမယ် ထင်တာပဲဗျာ ...”

“ဥမ္မာ့မှာ မိတ်ဆွေ မရှိပါဘူးတော်” ဟု စောဥမ္မာ
က ချက်ချင်း ဒေါသလေးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၁၀၇

“ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြော မနေပါနဲ့တော့ ကွယ်၊ တို့က လုပ်သား လူတန်းစားထဲကပါ၊ ဒီလူတန်းစား က အထူးအခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ရှင့်၊ ဒါက ဘယ်တော့မှ ချောလို့မပျော့ဘူး၊ ငွေနဲ့ ဖျက်လဲ မပျက်ဘူး ဆိုတဲ့ခိုင်မာခြင်းပဲ၊ ဘယ်သူဌေး၊ ဘယ်ကုန်သည်တွေဆီက မှ ငွေမချေးတဲ့ အခွင့်အရေး၊ နောက်ပြီး ပြောစရာရှိ ပြော မှာပဲဆိုတဲ့၊ ရှုတ်ချစရာရှိ ရှုတ်ချနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ပဲ၊ မရဘူးတော့ရှေ့ ... ကျုပ်ကို ဝယ်လို့တော့ မရဘူး မှတ်ပါ။ ကျုပ်က ဖြူကြာပွင့် မဟုတ်ဘူး၊ စောဥမ္မာလေ”

စန်းငွေလှိုင်သည် ရထားခ မရှင်းပေ။ ရှင်းလိုက် ရင် ပြဿနာ တစ်ခုတက်ကာ၊ သူမကို နှိမ်သလိုဖြစ်ပြီး ယခင်အခါကာလပေါင်းများစွာက ကြားခဲ့ဖူးသော စကား လုံး မုန်တိုင်းဖြင့် တိုက်ခတ်ပေဦးမည်။ ရထားခကို သူ့ဘာသာ ပေးပစေ။

စောဥမ္မာသည် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံ နှင့် အိမ်ခန်းကလေးတစ်ခန်း ငှားထားသည်။ သူမ၏ ကြီးမားသော ဗေလုဝ စန္ဒရားကြီးမှာ မဟာဘောဂလမ်းရှိ ကိုဣန္ဒာအိမ်တွင် ထားသည်။ အတီးလေ့ကျင့်ရန် နေ့ တိုင်း ကိုဣန္ဒာအိမ်သွားရသည်။ သူမ၏ ဧည့်ခန်း၌ ကုလားထိုင်ဖုံးနှင့် ကုလားထိုင်များ ချထားသည်။

၁၀၈ ဒဂုန်တာရာ

အိပ်ရာကို အိပ်ရာဖုံးအဖြူဖြင့် လွှမ်းထားသည်။ အလှပြင် စားပွဲ မရှိ၊ စာအုပ် မရှိ စာရေးစားပွဲပင် မရှိ။ အိမ်ရောက် လျှင် အိပ်ရာဝင်ပြီး၊ မနက်အစောကြီး ထ,ထွက်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ထမင်းချက်က ငွေလင်ဗန်းဖြင့် လက်ဖက်ရည် ဖျော်ရန် ပစ္စည်းများ ထည့်ယူလာသည်။ စောဥမ္မာက ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သည်။ အေးသဖြင့် အနည်း ငယ်ပင် တုန်နေသည်။ စိန်ဗေဒါ တူရိယာဝိုင်းက အဆို များကို ဝေဖန်နေသည်။ သူမ၏ မျက်တောင်တို့မှာ ပန်း လျှာသဖြင့် အောက်သို့ စိုက်ကျနေသည်။ သူမသည် လက် ဖက်ရည်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်သောက်သည်။ တတိယခွက်။

“အင်း ရှင်ကတော့ မိန်းမရသွားပြီပေါ့လေ၊ တို့ကို မပူပါနဲ့၊ တမ်းတလဲ မနေချင်ပါဘူးကွယ်၊ မောင့် ကိုလဲ တို့အသည်းထဲက ဖဲ့ထုတ်ပစ်လိုက်မှာပါ၊ မောင်လဲ ဒီပြင် ယောက်ျားတွေလို မကောင်းဘူး၊ မောင်ချစ်တာက မိန်းမရဲ့ စိတ်နှလုံးမှ မဟုတ်ဘဲလေ၊ လိုချင်တာက မိန်းမ ရဲ့ ကိုယ်ကာယ၊ မိန်းမရဲ့အလှ၊ မိန်းမရဲ့ နုပျိုခြင်း၊ အို ငယ်ရွယ်တာတွေကိုး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်”

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၀၉

စောဥမ္မာက ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်ဆိုပြီးနောက်၊
ကုလားထိုင်နောက်မှီကို ဆောင့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောနေသည်။

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်”

အရယ်ရပ်သွားသောအခါ သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်
ထဲ၌ မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံနေတော့သည်။

“ရှင် ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဟင့်အင်း... မပျော်ပါဘူး”

“သူကကော ရှင့်ကို ချစ်ရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

သိပ်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သော၊ မပျော်
မရွှင်ဖြစ်သွားသော စန်းငွေလှိုင်နေရာမှထကာ၊ ကြမ်းပြင်
ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဥမ္မာ၊ တကယ်ကတော့ ကိုယ်လဲ
မပျော်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာလုပ်လို့ရမလဲ၊ အမှား
တစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိပြီ၊ ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲ၊ လောက
နီတိဆရာဖြစ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ သူကလဲ မချစ်ဘဲ ကိုယ့်
ကို လက်ထပ်လိုက်တာပဲ၊ ဘယ်လောက် မိုက်လိုက်သလဲ
လို့၊ ငွေအတွက် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လုံးလုံးတော့
မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အခုတော့ သူလဲ သူ့အမှားကို

၁၁၀ ဒဂုန်တာရာ

သူသိသွားပါပြီ၊ သူလဲ ခံစားနေရတယ်၊ ဒါကို ကိုယ်သိပါတယ်၊ သူလဲ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ အတူနေရမှာကြောက်နေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ငါးမိနစ်တောင် နေချင်ပုံမရဘူး၊ အဲဒီတော့ အပျော်အပါးရှာတာပေါ့၊ ပွဲလမ်းသဘင် အပေါင်းအသင်း၊ သူက ကိုယ်နဲ့နေရမှာကို ကြောက်လဲကြောက်၊ ရှက်လဲရှက်တယ်နဲ့ တူပါတယ်”

“ရှင့်ပိုက်ဆံတွေ ယူရတာတော့ မရှက်ဘူးတဲ့လား”

စန်းငွေလှိုင်က အော်လိုက်သည်။ “ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ဆီက ပိုက်ဆံယူတာကတော့ သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိတာမရှိတာ ဘာမှ ထူးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက သဘော သကာယတော့ ကောင်းတယ်၊ ရိုးတယ်၊ သန့်တယ်၊ ကိုယ့်ကို သူ လက်ထပ်တာကတော့ သူ့အဖေကြီးနဲ့ အတူမနေချင်လို့ အဖေဆီက ထွက်ပြေးတာပါပဲ၊ ဒါပါပဲ”

“ရှင်သေချာရဲ့လား၊ ရှင်သာ မချမ်းသာဘူးဆိုရင် သူက ရှင့်ကို ယူပါမလား၊ အဲဒါ ရှင်သိရဲ့လား” ဟု စောဥမ္မာက မေးသည်။

စန်းငွေလှိုင်က စိတ်ညစ်ညူးစွာ ဖြေသည်။ “ဘယ်ဟာမှတော့ မသေချာဘူးပေါ့ ဥမ္မာရယ် ... ကိုယ်ဘာမှမသိဘူး၊ ကဲ ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့”

“ရှင် သူ့ကို ချစ်လား”

“အရူးအမူးကို ချစ်တယ်”

အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူမသည် စတုတ္ထမြောက် လက်ဖက်ရည်ကို ကျိုက်ချလိုက်သည်။ စန်းငွေလှိုင်ကတော့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း၊ သူ့မိန်းမအကြောင်း တွေးနေပေသည်။ အခုနေ ဖြူကြာပွင့်တစ်ယောက် ဆရာဝန်ကလပ်တွင် ညစာစားနေပေရောမည်။

စောဥမ္မာက ပခုံးကို တွန့်ပြီး “ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲနဲ့များ ချစ်လို့ရသလားရှင်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးရှင်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါ တိရစ္ဆာန်အချစ်မျိုး၊ ရာဂသက်သက်၊ ရှင်ဟာရမ္မက်သမားကြီးပဲ၊ ကိုယ်ကာယအလှကို တပ်မက်နေတဲ့ မောဟကောင်ကြီးပဲ၊ သွား ရှင် ... ထွက်သွား၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင်ဟာ ညစ်ညမ်းတယ်၊ ရှင့်ကောင်မဆီပဲ သွားနေ”

စောဥမ္မာသည် တံခါးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ထို့နောက် စန်းငွေလှိုင်၏ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ယူကာ သူ့ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ စန်းငွေလှိုင်လည်း ဘာမျှ မပြောပဲ ငြိမ်သက်စွာ ထွက်သွားသည်။ သို့သော် စောဥမ္မာသည် သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာ၊ သူ၏ ပခုံး

၁၁၂ ဒဂုန်တာရာ

ကို တစ်အားဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးသည်။

စန်းငွေလှိုင်က စောဥမ္မာ၏ လက်များကို ဖြေချကာ “မငိုပါနဲ့ ဥမ္မာရယ်... ပြီးတာတွေလဲ ပြီးပါပြီ၊ စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမသည် မျက်စိကို မှိတ်ထားသည်။ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ သူမ၏ ရှည်သော နှာခေါင်းမှာ ဖယောင်းကဲ့သို့ ဖွေးသွားပြီး လူသေကောင် အသားလို ဖြစ်သွားသည်။ စန်းငွေလှိုင်သည် သူမ၏ လက်ချောင်းများကို ဖြေချ၍ မရတော့။ သူမသည် သတိမရတော့။ စန်းငွေလှိုင်သည် သူမကို အသာပွေ့ယူကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ချပြီး၊ အိပ်ရာဘေး၌ ထိုင်ကာ သတိပြန်လည်လာသည်အထိ စောင့်နေသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသွားသည်။ သူမ၏ လက်များမှာ အေးစက်နေကာ၊ ရင်ခုန်သံမှာ နှေးဖျော့ပြီး သွေးတိုးမမှန်။

စောဥမ္မာက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ကာ “သွား ... သွား ကျွန်မပြန်ငိုမိလိမ့်မယ်၊ ရှင် အိမ်ပြန် ကျွန်မဖာသာ ကျွန်မ နေတတ်တယ် သွား”

စန်းငွေလှိုင်က အိမ်သို့ တန်းပြန်သည်။ သူ့ကို စောင့်မျှော်နေကြမည် ဖြစ်သော ဆရာဝန်ကလပ်သို့လည်း မသွားတော့။ တစ်လမ်းလုံး သူ့ကိုယ်သူ ရင်နာစွာ မေးခွန်းများ မေးလာသည်။ သူ့ကို တကယ်ချစ်တဲ့ အမျိုး

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၁၃

သမီးကို ဘာကြောင့်များ လက်ထပ်ဖြစ်ရပါလိမ့်။
 တကယ်တော့ သူနဲ့တစ်ခါက မိန်းမလည်း မိန်းမ၊
 မိတ်ဆွေလည်း မိတ်ဆွေ၊ သူမသာလျှင် သူ့ကို အတွယ်
 တာဆုံး မဟုတ်လား။ ဤလိမ္မာရေးခြားရှိသော၊ မာနကြီး
 သော၊ အလုပ်လုပ်သော အမျိုးသမီးအား ပျော်ရွှင်ခြင်း၊
 အိုးအိမ် ဂေဟာနှင့် ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝကို ပေးသင့်တယ်
 မဟုတ်လား။ ငါကကော။ ငါကကော ဘယ်သူလဲ။
 သူ့ကိုယ်သူ မေးကြည့်သော မေးခွန်း၊ အလှမက်သူ၊
 အငယ်မက်သူ၊ စိတ်အပျော်မက်သူ၊ ဟုတ်ရဲ့လား။
 တကယ်ကတော့ ဒါတွေ ဘာမှ မရရှိ။ သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်
 ခတ်တာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို ပြောင်လှောင်တာ
 ပဲလား။ သုံးလရှိပြီ မှိုင်းရီမှောင်လျက် စိတ်ဓာတ်ကျစရာ
 ခံစားနေရသည် မဟုတ်လား။

သူတို့၏ မင်္ဂလာဦးခရီးကား ကုန်လွန်ခဲ့ပေပြီ
 ကော။ သူ့မိန်းမဟာ ဘယ်လိုဟာဆိုတာ ခုထက်ထိ မသိ
 တာက ခက်သေးသည်။ သူ့မိန်းမသည် သူမ၏ ကျောင်း
 နေဘက် သူငယ်ချင်းများထံ ငါးမျက်နှာခန့် ရှည်လျား
 သောစာများရေးလျက်ရှိသည်။ ဖခင်ထံသို့လည်း ရေး
 သည်။ စာရေးပြောစရာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး၊ သို့သော်
 သူ့ကျတော့ ရာသီဥတုအကြောင်း၊ မနက်စာစားဖို့၊

၁၁၄ ဒဂုနိကာရာ

ညစာစားဖို့လောက်သာ ပြောနေသည်။ ဖြူကြာပွင့်သည်
 ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ဘုရားဝတ်ပြုကာ၊ ရှေ့၌ အမွှေးတိုင်
 ထွန်းကာ အာရုံပြု ဆုတောင်းနေသောအခါများ၌ သူမ
 သည် ဘာတွေများ ဆုတောင်းနေသလဲဟု မတွေးဘဲ
 မနေနိုင်။ သည်လို တွေးရမှာ သူမုန်းနေသည်။
 အိပ်ရာထဲ၌ အတူတူအိပ်ကာ ပွေ့ဖက်ရတာပင် ဈေးနာ
 ပေး၍ ဝယ်ယူရတာပါကလားဟု တွေးနေမိသည်။
 သည်လို တွေးမိတာကပင် သူမကိုရော၊ သူ့ကိုရော စော်
 ကားသည်ဟု ခံစားနေသည်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာပါ
 ကလား။ တကယ်လို့သာ သူမသည် သန်သန်မာမာ၊ ရဲရဲ
 တင်းတင်း၊ လည်လည်ပတ်ပတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
 ဆိုလျှင် တစ်မျိုး၊ သို့သော် ဖြူကြာပွင့်လေးမှာ ငယ်လည်း
 ငယ်၊ ဘာသာတရားလည်း ကိုင်းရှိုင်း၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း
 သူမို့ ခက်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကလည်း
 အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်လုံးများ၊ သူ၏ သတို့သမီးအဖြစ်
 ဘုရားတရား၊ ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းသူလေးအဖြစ် တွေ့ရ
 သောအခါ စိတ်၌ ထိခိုက်မိသည်။ သို့သော် အစဉ်အလာ
 အတွေးအခေါ်နှင့် ယုံကြည်ချက်တို့က တံတိုင်းကြီး
 သဖွယ် အမှန်တရားကို ကာဆီးထားပေသည်။ တကယ်က
 တော့ သူ့ဘဝဟာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း တစ်ရပ်ပါပဲလား။
 ဇာတ်သဘင်ပွဲများ၌ သူ့မိန်းမသည် သူနှင့် ဘေးက

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၁၅

ယှဉ်တွဲထိုင်ကြည့်နေသောအခါ သက်ပြင်းချသည်။ ဒါမှ မဟုတ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။ အော် သူနှင့် ဝေမျှ ခံစားခြင်းမရှိဘဲ၊ သူ့ဖာသာ သူ ပျော်ရွှင် ခံစား နေပါကလားဟု ရင်ခုန်ရသည်။ ထူးခြားတာကတော့ သူ မိန်းမသည် သူ၏ အပေါင်းအသင်းများနှင့် သင့်မြတ် ရောနှောနေနိုင်ခြင်းပင်။ သူ့အပေါင်းအသင်းတို့က သူမ ကို ကောင်းကောင်း နားလည်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူက တော့ နားမလည်။ သူ့မှာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် မနာလို စိတ်ဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲနေရပေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ စန်းငွေလှိုင်သည် သိုးမွေးအင်္ကျီအပါးလေးနှင့် ကတ္တီပါရှေ့ထိုး ဖိနပ်စီးကာ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်ပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်နေသည်။ ဖြူကြာပွင့်ကား အိမ်ပြန်မရောက်သေး။ သို့သော် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရပြီး၊ နန္ဒိယသည် ကမန်းကတမ်း တံခါးသွားဖွင့်သည်။ ဖြူကြာပွင့်၊ သူမသည် ခရမ်းနုရောင် သားမွေး အပေါ်ရုံနှင့်။ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အေးနေသဖြင့် သူမ၏ ပါးအို့များမှာ ပန်းနုရောင် သမ်းလျက်။

ဖြူကြာပွင့်က အသက်မရှူဘဲ “မောင်ရေ ... စန်းငွေရောင်ဘက်မှာ မီးလောင်နေတယ်၊ မိုးတစ်ခြမ်းလုံး

ခခၤ ဒဂုနီတာရာ

ရဲနေတာပဲ။ အဲဒါ ကျွန်မ ကိုမှိုင်းဝေနဲ့ လိုက်ကြည့်ချင် တယ်နော်”

“သွားလေ ... ရပါတယ် ...”

ဖြူကြာပွင့်၏လန်းဆန်းခြင်း၊ ကလေးလိုကြောက် တတ်ခြင်းများကို သူမ၏ မျက်လုံး၌ တွေ့လိုက်ရသော အခါ၊ သူသည် စိတ်ငြိမ်သက် ပျော့ကျသွားသည်။ နာရီဝက်ခန့် စာဖတ်နေပြီး အိပ်ရာသို့ ဝင်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့၌ စောဥမ္မာက တစ်ခါက ယူထားခဲ့ သော စာအုပ်နှစ်အုပ်၊ သူ၏ စာများနှင့် ဓာတ်ပုံများကို စန်းငွေလှိုင်ရှိရာ လှိုင်ကုမ္ပဏီကုန်လှောင်ရုံသို့ ပို့လိုက် သည်။ စာတစ်ကြောင်းသာ ရေးထည့်လိုက်သည်။ ဒါကတော့ ... ‘ရှင့်လဲ တော်ပြီ’ တဲ့။

(၈)

အောက်တိုဘာလကုန်၌ကား၊ ဒေါ်ခင်မေဆက်
 လှိုင်၏ အခြေအနေသည် ရုတ်တရက် အဆိုးဘက်သို့
 ပြောင်းသွားပေသည်။ ကိုယ်အလေးချိန်သည် အမြန်
 ကျဆင်းလာသည်။ လူလည်း ကျလာသည်။ အနာက
 ပြင်းလာသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သက်သာလာသည်ဟု
 စိတ်ကူးနှင့်တွေးကာ တကယ့် လူကောင်းကဲ့သို့ မနက်
 တိုင်း ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ပြီး တစ်နေ့လုံး
 အဝတ်မလဲပဲ အိပ်ရာထဲ၌ လဲလျောင်းနေသည်။ စကား
 ကလည်း သိပ်ပြောလာသည်။ အိပ်ရာထဲ လဲလျောင်းရင်း
 အသံတိုးညှင်းစွာပင် စကားပြောနေသည်။ အားထုတ်၍
 ပြောရသည်။ သေခြင်းသည် ရုတ်ခြည်း ရောက်လာပေ
 သည်။

၁၁၈ ဒဂုန်တာရာ

လဝန်းကား ရွန်းရွန်းမြမြ တောက်ပလျက်ရှိပေ
သည်။ ဝင်းပသော နှင်းလရောင်၌ လမ်းမပေါ်မှ ယာဉ်
ရထားမောင်းသံ၊ အသံဗလံများကို အိပ်ခန်းထဲမှပင် ကြား
နေရပေသည်။

ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ အိပ်ရာထဲ၌ လဲလျောင်းလျက်
ရှိပြီး ဘယ်သူမှ အနားတွင် မရှိသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း
ရှိနေသော သမီး ခင်ပီတောက်က သူ့မိခင်၏ အိပ်ရာဘေး
၌ လူမမာစောင့်ရင်း အိပ်ငိုက်လျက်။

ခင်မေဆက်လှိုင်က အေးဆေးညှင်းညံ့စွာ ပြော
နေသည်။

“နာမည် အပြည့်အစုံတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး
ကွယ်၊ မေမေတို့ ခေါ်တာက ကိုစိမ်းဝေ၊ သူက အစိုးရ
အရာရှိတစ်ယောက်၊ ဒါပေမယ့် မွဲတယ်၊ ကုန်းကောက်
စရာတောင် မရှိဘူးဆိုရမယ်၊ သောက်ချည်းပစ်တာကို၊
အရက်သမားကြီးလေ။ နေ့တိုင်း တို့ဆီကို မှန်မှန်
လာတယ်။ တို့က သကြားနဲ့ လက်ဖက်ခြောက် အမြဲပေး
တယ်။ တစ်ခါတလေလဲ ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး ပေး
တယ်။ တစ်နေ့တော့ အရက်အသောက်လွန်ပြီး သေပါလေ
ရော၊ ခေါင်ရည်က သူ့ကို လောင်ကျွမ်းပစ်လိုက်တာ
ပေါ့....။ သူ့မှာ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် သားလေး
တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သနားစရာ အမိမဲ့ သား

ပျန်းရွှေအိမ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၁၉

ကလေးပေါ့။ အဖေက ဘာမှ မသိဘူး၊ တစ်နှစ်သာ ကြာပါရော။ နောက်ကျ သိသွားတော့လဲ အဖေက ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ သူ့နာမည်ကိုတော့ ကိုမှိုင်းဝေလို့ ပေးထားတယ်။ အဲဒီ ကောင်လေး ကိုးနှစ် သားရောက်လာရော၊ တို့က စေ့စပ် ကြောင်းလမ်း ပြီးပြီ။ တို့က ကျောင်းတွေခေါ်သွားတယ်။ ဘယ်သူမှ လက်မခံ ချင်ကြဘူးကွယ်။ ကောင်လေးက ပိုလို့ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မငိုပါနဲ့ ဘာလို့ ငိုရမှာလဲလို့ ချော့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ငှါမြိုင်က ကျောင်းရောက်မှ သူ့ကို လက်ခံတယ်။ ကောင်လေးခမျာ စိန်မြရံခြယ်က ငှါမြိုင်၊ ငှါမြိုင်က စိန်မြရံခြယ် ခြေလျင် လျှောက်သွားရရှာတယ်။ ကျောင်းလခကိုတော့ မောင်လေး စန်းငွေလှိုင်က ထောက်ပံ့တယ်။ အဲဒီလို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ပညာသင်လာရတော့ ခုတော့ ဟန်ကျ နေပြီလေ။ ရတနာပုံမြို့တော်မှာ ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ယောက်ပေါ့။ စန်းငွေလှိုင်လိုပဲ ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ စန်းငွေလှိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလဲ သူငယ်ချင်းပေါ့။ သူ့ကို မေမေတို့က လူ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ သူ တို့ကို သတိရနေမှာပဲ”

သူမ၏ အသံသည် ပြောရင်းပြောရင်းက ဖြည်း ဖြည်း တိုး၍တိုး၍ လာသည်။ ခဏခဏလည်း နားရ

၁၂၀ ဒဂုန်တာရာ

သည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ထလိုက်သည်။

“မေမေ သိပ်နေမကောင်းဘူးကွယ်၊ ဘုရား ...
ဘုရား၊ အသက်ရှူလို့တောင် မဝတော့ဘူး”

ခင်ပီတောက်က သူ့အမေ သေတော့မည်ဟု နား
လည်လိုက်သည်။ ကြည့်နေရင်းပင် ပါးတို့မှာ ချိုင့်ဝင်
သွားသည်။ သေချိန်နီးကပ်လာပြီဟု ထင်ကာ ကြောက်
လာသည်။

“မေမေ နေပါအုံး” ဟု ခင်ပီတောက်က ရှိုက်
လိုက်သည်။

“သမီးလေး မီးဖိုချောင်ထဲကို သွား၊ တစ်ယောက်
ယောက်ကို ဖေဖေကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၊ မေမေသိပ်နေလို့
မရဘူးကွယ်”

ခင်ပီတောက်သည် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်
အစေခံများကို လိုက်ရှာသည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင်
တစ်ယောက်မျှ မတွေ့။ ညီမလေး ခင်ကံ့ကော်တစ်ယောက်
သာ ထမင်းစားခန်းထဲရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ အဝတ်အစား
အသစ်အလွင်များနှင့် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ခေါင်းအုံးပင် မပါ။ ခင်ပီတောက်သည် ခြံဝင်းထဲ
မှ ထွက်ကာ လမ်းမသို့ ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့နာပြု
ဆရာမမှာ ခြံဝင်းတံခါးအပြင်ဘက်ရှိ ခုံရည်၌ အကျအန
ထိုင်ကာ၊ နှင်းထဲ၌ ကလေးများ ကစားနေသည်ကို ငေး

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၂၁

ကြည့်နေသည်။ မြစ်ကမ်းဘက်မှ စစ်ဘင်ခရာ တီးဝိုင်းက တီးမှုတ်လျက်ရှိနေပေသည်။

ခင်ပီတောက်က ငိုသံပါနှင့် “ဆရာမ ... ဆရာမ၊ မေမေသေတော့မယ်၊ ဖေဖေကို သွားရှာရအောင်”

ဆရာမသည် အပေါ်ထပ်ရုံ အိပ်ခန်းသို့ ပြေးတက်သွားကာ လူမမာကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် သန္တာပုတီးတစ်ကုံးကို ယူကာ လူမမာ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ခုတင်နှင့် ကပ်လျက် ခုံပေါ်၌ ဘုရားမီးပူဇော်ရန် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းညှိသည်။ ခင်ပီတောက်ကား အလန့်တကြား ထွက်ပြေးနေသည်။ တွေ့သူတိုင်းကို သူ့အဖေအားရှာပေးရန်တောင်းပန်သည်။ ဆွယ်တာတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ထွက်သွားသည်။ အစေခံများက သူ့ဖခင်တွင် အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ဟိုပုံးလမ်း၌ နေထိုင်ကြောင်းပြောသံကြားရသည်။ ခင်ပီတောက်သည် ငိုယိုကာ လမ်းပေါ်၌လူများကို တိုက်မိလျက် နှင်းထဲတွင်လျှောက် ပြေးလျက်ရှိသည်။ အေးလှသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်။

မြင်းရထားတစ်စီးရှေ့မှ ဆင်းလာသည်။ သို့သော် မခေါ်။ မြို့အပြင်သို့ အတင်းမောင်းပြေးကာ လုယက်ပြီး

၁၂၂ ဒဂုန်တာရာ

သချိုင်းထဲ ပစ်ထားခဲ့မည်ကို ကြောက်သောကြောင့်ဖြစ်
 ပေသည်။ အစေခံများက ယင်းပုံပြင်မျိုး ပြောသည်ကို
 လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ကြားခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်
 သည်။ ကလေးမလေးသည် အသက်ပင် မရှူနိုင်၊ တအား
 ပြေးသည်။ ပြေးရင်းလည်း ရှိုက်ငိုလျက်။ ဟိုပုံးလမ်း
 ရောက်သောအခါ လမ်း၌တွေ့သော မိန်းမကြီးတစ်ဦးကို
 ဦးမြတ်အေး ဘယ်နားရှိသလဲဟုမေးသည်။ မိန်းမကြီးက
 နေရာကိုအသေးစိတ်ပြောပြသည်။ ကလေးမကသူပြောတာ
 ဘာတစ်ခုမျှ နားမလည်မှန်းသိသောအခါ၊ လက်ကိုဆွဲကာ
 တစ်ထပ်တိုက်တစ်တိုက်ရှေ့သို့ ခေါ်သွားပြသည်။ တံခါး
 ပွင့်လျက်ရှိသဖြင့် ခင်ပိတောက်သည် ပြေးဝင်ကာလူသွား
 လမ်း စကြိုကကျော်ပြီးနွေးထွေး၍ မီးများလင်းနေသော
 အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူ့ဖခင်မှာ ငွေလင်ဗန်းပေါ်
 ၌ ငွေလက်ဖက်ရည်အိုးဖြင့်ငဲ့ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်
 လျက်၊ သူ့ဘေးက အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်နှင့်
 ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။ ခင်ပိတောက်မှာ သူ့ဖခင်ကို
 တွေ့သောအခါ စကားမပြောနိုင်၊ ရှိုက်၍သာနေသည်။
 ဦးမြတ်အေးမှာ ချက်ချင်းဘာကြောင့် သူ့သမီးလာသည်ကို
 သိလိုက်သည်။

“ဟင်..... မေမေ ဘာဖြစ်လဲ၊ မေမေနေကောင်းဘူး
 လား၊ ပြောစမ်းပါဦးသမီးလေးရယ်၊ မေမေသိပ်ဆိုးနေလား”

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၂၃

သူသည် ချက်ချင်းထကာ ရထားခေါ်လိုက်သည်။ သူတို့ အိမ်ရောက်ကြသောအခါ၊ ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ အိပ်ရာထက်၌ နောက်ကခေါင်းအုံးတထပ်ကြီးကိုမှီလျက် တွေ့ရသည်။ လက်ကလည်း ပုတီးတစ်ကုံးကိုင်လျက်။ မျက်နှာမှာ ညိုကာ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားသည်။ အိပ်ခန်းထဲ၌ လူများအပြည့်။ ဆရာမ၊ ထမင်းချက်၊ အိမ်စောင့်သူ၊ အခြားမျက်နှာစိမ်းများကိုလည်း အဝ၌တွေ့ရသည်။ သူနာပြု ဆရာမက တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ညွှန်ကြားနေသည်။ သို့သော် ဘာတွေသူလိုချင်မှန်းလည်း ဘယ်သူမှမသိအခန်းထောင့်ရှိ ပြတင်းပေါက်၌ ခင်ကံ့ကော်ရပ်လျက်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက်၊ အိပ်ရာကထစမို့၊ မျက်လုံးက မပွင့်တပွင့်။

ဦးမြတ်အေးက ဆား၌ ဘုရားမီး ပူဇော်ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို ယူကာ၊ မနှစ်မြို့သောဟန်ဖြင့် မျက်မှောက်တချက်ကုပ်ကာ၊ မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

“လှိုင်.....လှိုင်..... အသာလှဲနေ၊ မှီမနေနဲ့နော်” ဟု ဦးမြတ်အေးက ကြင်နာစွာပြောကာ အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းနေစေသည်။ ခင်မေဆက်လှိုင်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် သူမှန်းမသိတော့။

၁၂၄ ဒဂုန်တာရာ

ရဟန်းတော်နှင့် ဒေါက်တာသီဟတို့ ဝင်လာကြသော အခါ၊ အစေခံများမှာ အသံတိုးတိုးဖြင့် သူတို့၏ သခင်မ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆုတောင်းလျက်ရှိကြပေပြီ။

ဒေါက်တာသီဟက သတိလွတ်သလို “ဝမ်းနည်းစရာ သိပ်ကောင်းတယ် ငယ်သေးတာပဲ၊ လေးဆယ် တောင်မပြည့်ရှာသေးဘူးဗျာ”

ထို့နောက် သူသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ သမီးများ၏ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးသံကို သနားကာ မျက်လုံးများစိုစွတ်လျက်၊ ဒေါက်တာသီဟထံသို့ လျှောက် လာပြီး တုန်ရီဖျော့တော့သော အသံဖြင့်

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလုပ်ပေးပါဗျာ၊ ရတနာ ပုံကို သံကြိုးရိုက်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တော့ အားအင်လဲ မရှိတော့ဘူးခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာသီဟသည် ချက်ချင်း စာရွက်တစ်ရွက် တောင်းပြီး သူ့သမီးထံသို့ ပို့ရန် သံကြိုးစာတစ်စောင် ရေးချလိုက်ပေသည်။

ခင်မေဆက်လှိုင် ညဉ့်ရှစ်နာရီက ကွယ်လွန်သွားပြီ။ နင့်ယောက်ျားကို ပြောလိုက်။ မြရာကုန်းကအိမ် အကြွေးနဲ့ ရောင်းလိုက်ရပြီ။ ၁၂-ရက်နေ့လေလံပစ်မည် မပျက်စေနဲ့။

(၉)

စန်းငွေလှိုင်တို့မှာ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတိုက်နှင့် မလှမ်း
မကမ်း၊ မဟာရာဇာရိပ်သာရှိ လမ်းမြောင်ကလေး၌
နေကြသည်။ အိမ်ကြီး၏ဘေးရှိဝင်းထဲမှ နှစ်ထပ်တိုက်
အဆောင်တစ်ဆောင်ကို သူ့သူငယ်ချင်းမှိုင်းဝေ အတွက်
ငှားပေးထားသည်။ သူ့နာမည်အပြည့်အစုံကတော့
မြမှိုင်းဝေ။ သို့သော် ငယ်စဉ်ကတည်းက မှိုင်းဝေဟုသာ
ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ငယ်ရွယ်သောဝတ်လုံတော်ရ။ ယင်းတိုက်
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာပင် ပြင်သစ်လင်မယားနှင့် သမီး
ငါးယောက်လည်း နေကြသည်။

အလွန်အေးမြသော နေ့ဖြစ်၍ ပြတင်းတံခါးများအကုန်
ပိတ်ထားကြသည်။ ကိုမှိုင်းဝေသည် နံနက်အစောကြီး

သျှင် ဒဂုန်တာရာ

နိုးနေကာ ပူပန်သော မျက်နှာဖြင့် ဆေးတစ်ခွက်သောက်
သည်။ ထို့နောက် စာအုပ်စင်ပေါ်၌ တင်ထားသော
ဒန်ဘဲယ်ကိုယူကာ ကိုယ်လက်လှေ့ကျင့်ခန်းယူသည်။
သူကားအရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့်။
ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်ကား သူ၏ ရှည်သောခြေတံများ
ပင်။

လက်စွဲတော်နန္ဒိယသည် ပင်နီအပေါ်ဖိုး၊ ပင်နီဘောင်း
ဘီဝတ်ထားကာ၊ လက်ဖက်ရည်များယူလာသည်။

“ဒီကနေ့ နေသာတယ် ခင်ဗျာ” ဟု နန္ဒိယကဆိုသည်။

“အေး..... သာယာတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ....ဘာထူး
တာလိုက်လို့”

နန္ဒိယက ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံးနေသည်။

“ကလေးတွေကော” ဟု ကိုမှိုင်းဝေမေးလိုက်သည်။

“ရဟန်းတော်လဲ ကြွမလာသေးဘူး၊ ဆရာစန်းငွေလှိုင်
ကိုယ်တိုင်သင်ပေးနေတယ်”

ကိုမှိုင်းဝေသည် မှန်ပြတင်းပေါက်မှ ပြင်သစ်အိမ်
ဘက်သို့ ပွဲကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကာ “ဘာမှ
မမြင်ရဘူး၊ နှင်းတွေဝေနေတာ”

ထိုအချိန်တွင် စန်းငွေလှိုင်သည် ခင်ပီတောက်နှင့်
ခင်ကံ့ကော်အား ဓမ္မကျမ်းစာများ သင်ပေးလျက်ရှိပေသည်။
သူတို့ ရတနာပုံရောက်နေကြသည်မှာ ခြောက်ပတ်လောက်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၂၇

ပင်ရှိပေပြီ။ အောက်ထပ်အဆောင်တစ်ခု၌ သူတို့စောင့်ရှောက်ပြုစုသော အထိန်းတော်ဆရာမနှင့် အတူနေကြသည်။ အလွတ်ကျောင်းမှ ကျူးရှင်ဆရာတစ်ဦးနှင့် ရဟန်းတော်တစ်ပါးက တစ်ပတ်သုံးကြိမ် စာသင်ပေးသည်။ ခင်ပိတောက်က မဟာဝင်ကျမ်းတက်နေပြီး ခင်ကံ့ကော်က ရာဇဝင်တက်နေသည်။ ခင်ကံ့ကော်ကမ္ဘာဦးကျမ်းစနေပြီ။

စန်းငွေလှိုင်က “ဗြဟ္မာကြီးလေးပါးနာမည်တွေ ပြောစမ်း” ဟုခင်ကံ့ကော်အား မေးလိုက်သည်။ ပါဠိစကားလုံးများဖြစ်၍ အသံထွက်မှန်အောင်မဆိုတတ်။ ခင်ကံ့ကော်မှာ မျက်နှာလေးညှိုးနေကာ စားပွဲကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိပြီး၊ ပါးစပ်ကလည်း တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်နေသည်။ အမကြီး ခင်ပိတောက်က အငယ်မကို စိုးရိမ်သော အမူအရာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ကဲ.....ဒါဖြင့်ရေကြီးဖျက်လို့ ကမ္ဘာကြီးပျက်ရတာ ပြောစမ်းပါအုံး”

ခင်ကံ့ကော်၏ပါးပြင်သို့ မျက်ရည်များလိမ့်ကာစာအုပ်ပေါ်သို့တစ်ပေါက်ပေါက်စီးကျလာသည်။ ခင်ပိတောက်မှာလည်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာလျက် မျက်လုံးကို အောက်စိုက်ထားပြီး၊ မျက်နှာကြီးနီရဲလာသည်။ စန်းငွေလှိုင်မှာ သနားသဖြင့် စကားပင်ဆက်မပြောနိုင်တော့။ ကလေးများက မတ်တတ်

သျှစ် ဒဂုန်တာရာ

ရပ်ကာ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

စန်းငွေလှိုင်က သူ့ကို တောင်းပန်သည်။ “မှိုင်းဝေရေ
..... ကလေးတွေကို စာဖတ်သင်ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ၊
ငါတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဆက်သင်ရရင် ငါလဲ
မျက်ရည်ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ကုန်လှောင်ရုံလဲ
သွားစရာရှိတယ်”

“သွားလေ...ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဆက်သင်လိုက်
ပါ့မယ်”

စန်းငွေလှိုင်ထွက်သွားသည်။ ကိုမှိုင်းဝေသည် မျက်နှာ
ထားတည်တည်နှင့် စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ကာစာအုပ်များကို
လှန်ကြည့်သည်။

“ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဟေ့”

“သူကတော့ ကမ္ဘာကြီးကို ရေကဖျက်လို့
ပျက်တဲ့အကြောင်း ရောက်နေပြီ” ဟု ခင်ပီတောက်က
ဝင်ပြောသည်။

“အစရှိသေးတာပဲ၊ ကမ္ဘာကြီးတည်တဲ့အကြောင်း
ပျက်တဲ့အကြောင်းတွေပေါ့၊ မီးကြီးဖျက်လို့ ပျက်တယ်၊
ရေကြီးဖျက်လို့ ပျက်တယ်၊ ဒီမယ် ဦးလေးပြောပြမယ်၊
ရေလွှမ်းမိုးတယ်ဆိုတာ၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးတော့ မလွှမ်း
မိုးနိုင်ပါဘူး၊ သမီး ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ တောင်တွေ
တောင်ကုန်းတွေတော့ ဘယ်ရေက လွှမ်းနိုင်မှာလဲကွယ်၊

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၂၉

ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ သမီးတို့ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိ ပါဘူး”

ခင်ကံ့ကော် မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များကျလာ သည်။ ထို့နောက် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အော်ကြီးဟစ် ကျယ် ငိုချလိုက်သည်။ ကိုမှိုင်းဝေလည်း လန့်သွားကာ နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ရှိုက်ရင်း ခင်ကံ့ကော်က “အိမ်ပြန်ချင်တယ်၊ ဖေဖေဆီ သွားချင်တယ်”

ခင်ပိတောက်လည်း ငိုလာသည်။ ကိုမှိုင်းဝေသည် အပေါ်ထပ်တက်ကာ ဖြူကြာပွင့်ထံသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ရသည်။

“မဖြူဖြူ ... ကလေးတွေ ငိုကုန်ကြပြီ၊ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး”

ဖြူကြာပွင့်သည် အိမ်ကြီးမှ ကမန်းကတမ်း ရောက်လာသည်။ ကသ္မိယ သားမွေးခြံစောင်ကိုလွှမ်းထား သည်။ အပြင်ဖက်တွင် အေးမြလျက်ရှိသည်။

ဖြူကြာပွင့်က ကလေးများကို ရင်ခွင်ထဲ သွင်း ကာ “ဖေဖေ ဒီကနေ့ဘဲ လာလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်လေးဆီ သံကြိုးစာရောက်တယ်၊ တိတ်ကြပါကွယ်၊ ဒေါ်လေးလဲ သမီးတို့မေမေကို သတိရတာပဲ၊ ကံအကြောင်းပေါ့၊

၁၃၀ ဒဂုနိကာရာ

ကံပြုပြင်ရာ ခံကြရတာပေါ့ကွယ်”

အငိုတိတ်သွားကြသောအခါ ဖြူကြာပွင့်သည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို မြင်းရထားပေါ် တင်ခေါ်သွားပြီး မြို့ထဲလျှောက်လည်သည်။ မဟာရာဇာရိပ်သာမှ ထွက်ပြီး သရဖီလမ်းဖြတ်၊ နောက် စမ်းမြသီတာဘက်မောင်းသည်။ မြစာရံ တန်ဆောင်းသို့ ဝင်ပြီး ဆင်းတုတော်ရှေ့၌ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းကာ မီးပူဇော်ကြသည်။ ဆုတောင်းကြ သည်။ အပြန်၌ ‘နတ်သုဒ္ဓာ’ ဝင်ကာ ကလေးများအတွက် ကြာစေ့ ဌာပနာ မလိုင်မုန့်ဝယ်ကာ ပြန်လာကြပေသည်။

စန်းငွေလှိုင်တို့ အိမ်သားများမှာ တစ်နာရီ၊ နှစ် နာရီမှ ထမင်းစားကြသည်။ နန္ဒိယက အားလုံး စားပွဲ ပြင်ပေးသည်။ နေ့လယ်တွင်လည်း စာတိုက်ပြေးရ၊ ကုန်လှောင်ရုံပြေးရ၊ ကိုမှိုင်းဝေအတွက် တရားရုံးပြေးရ၊ ညကျတစ်ခါ ထမင်းပြင်ရ၊ ညဘက်လည်း တံခါးစောင့် ဖွင့်ပေးရသေးသည်။ မနက် ၇-နာရီလောက် ထကာ ရေနွေးအိုးတည်သည်။ ဘယ်အချိန်များ သူအိပ်သည်ကို ဘယ်သူမှ မသိ။ ဆိုဒါပုလင်းတို့ ဘာတို့ ဖွင့်ရာမှာ တစ်စက်မျှ ဝေမကျရ၊ သိပ်လျင်သည်။

“ဖွင့်စမ်းပါအုံးဗျာ” ဟုဆိုကာ ကိုမှိုင်းဝေသည် ပေဖူးလွှာ ထန်းအရက် ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ပြပြီး သောက် တတ်သည်။ ဖြူကြာပွင့်သည် အစကတော့ ကိုမှိုင်းဝေကို

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၃၁

မကြိုက်။ သူ၏ အသံကြမ်းကြမ်း ‘ကန်ထုတ်လိုက်စမ်း
 ကွာ’ ‘မျက်နှာကို ဆော်ပစ်လိုက်စမ်း’ ‘အပုတ်တွေ’
 စသော စကားလုံးကြမ်းများဖြင့် သုံးနှုန်းတတ်ခြင်း၊
 အရက် ဖန်ခွက် တချွင်ချွင်လာထိရင်း၊ မသောက်ခင်
 မိန့်ခွန်းစကားပြောကြားခြင်းများကို မကြိုက်။ သို့သော်
 သူနှင့်ပိုကျွမ်းလာသောအခါ သူနှင့် သွားရတာ၊ စကား
 လက်ဆုံပြောရတာကိုပင် အဖော်ရနေသည်ဟု ခံစားလာမိ
 သည်။ သူသည် ဖြူကြာပွင့်နှင့် စကားပြောလျှင် ပွင့်ပွင့်
 လင်းလင်း ပြောသည်။ ညဉ့်ဦးယံ၌ သူမနှင့် အေးအေး
 ဆေးဆေး စကားစမြည်ပြောရတာ ကြိုက်သည်။ သူရေး
 ထားသော ဝတ္ထုစာမူကြီးကိုပင် သူမအား ပေးဖတ်သည်။
 သူဝတ္ထုရေးတာကို လျှို့ဝှက်ထားသည်။ ရင်းနှီးချစ်ခင်
 သော စန်းငွေလှိုင်တို့ ကိုဏ္ဍနွာတို့ကိုပင် အသိမပေး၊
 ဖြူကြာပွင့်သည် ဖတ်ပြီးလျှင် ဝတ္ထုကောင်းကြောင်း
 ပြော သည်။ တကယ်ကတော့ မကောင်းတာ ပြောလျှင်
 ကိုမှိုင်းဝေ စိတ်ထိခိုက်မှာ စိုး၍ဖြစ်ပေသည်။ ဒါကို သူက
 လည်း သဘောကျသည်။ သူက အနှေးနှင့်အမြန် ကျော်
 ကြားသော ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု
 သူ့ကိုယ်ကိုသူယုံကြည်လျက်ရှိနေသည်။ သူက လယ်
 သမား၊ တောသားများအကြောင်း၊ မြေရှင်ကလေးများ အ

၁၃၂ ဒဂုန်ကာရာ

ကြောင်းစာဖွဲ့တတ်သည်။ သို့သော် သူသည်တောတွင်နေ သူမဟုတ်၊ တောရှိမိတ်ဆွေများရှိရာသို့ပင် သူ့တစ်သက် နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါသာ ရောက်ဖူးသည်။ ဥပဒေ ကိစ္စ၊ အမှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ‘ကညင်တော’ သို့ သွားစဉ် ဖြစ်သည်။ သူသည် အချစ်အကြောင်းကိုတော့ မရေး၊ ရှောင်သည်။ သူက သဘာဝအကြောင်းကို ဖွဲ့သည်။ ‘တောင်ကုန်းတို့၏ စိတ်ကူးယဉ် ဆန်းကြယ်သော မျဉ်းကြောင်းများ’၊ ‘တိမ်တိုက်တို့၏ ထူးဆန်းလှသော ပုံပန်းများ’၊ ‘ဟိဿအသံတို့သံစုံတေး’ စသော စကားလုံး အဖွဲ့အနွဲ့တို့ကို နေရာမရွေးသုံးတတ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုများ မှာပုံနှိပ်ခြင်းမခံရ။ သူက စိစစ်ရေးဌာနကို အပြစ်ဖို့သည်။

သူသည် ရှေ့နေဖြစ်ရခြင်းကို ကြိုက်သည်။ သို့ သော် ဥပဒေက မဟုတ်၊ စာပေကသာ သူ့အလုပ်ဟု သူက ယုံကြည်နေဆဲ။ အနုပညာကသာ သူ့ကို ဆွဲဆောင် မှု ရှိနေသည်။ သူ့၌လည်း တကယ်ပြောင်မြောက်သော ပညာဆန်သော စရိုက်သဘာဝ ရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ် နေသည်။ သူသည် သီချင်းမဆိုတတ်၊ ဘာတူရိယာမှ လည်း မတီးတတ်၊ မမှုတ်တတ်။ သူ့၌ ဂီတနားဆိုတာ လည်း တစ်စက်မျှ မရှိ၊ သူသည် သံစုံတူရိယာဝိုင်းများ၊ ဂီတကပွဲများကို အမြဲတမ်းသွားသည်။ ဂီတသမားများနှင့် လည်း မိတ်ဖွဲ့သည်။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၃၃

ထမင်းစားပွဲ၌ကား စကားတော်တော် ပြောဖြစ်ကြသည်။

စန်းငွေလှိုင်က ‘ယုံချင်ယုံ မယုံချင် နေကြတော့ကွာ၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကတော့ အံ့ဩစရာတစ်ခု လုပ်လိုက်ပြန်ပြီကော၊ သူက လှိုင်နှင့်သားများ ကုမ္ပဏီရာပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲလုပ်ချင်နေသည်။ ရာပြည့်ပြီးရင် မှူးတော်မတ်တော် အဆင့်မြင့်ပေးဖို့ လျှောက်လွှာတင်မယ်တဲ့...၊ သူက တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက် လုပ်ကိုင်နေတာ၊ ကိုယ်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ကြောက်နေရတာ”

သို့နှင့် စန်းဖေလှိုင်အကြောင်း စကားရောက်သွားပေသည်။ ယခုခေတ်၌ နေရာဌာနကို ရအောင်ယူကြခြင်းမှာ ခေတ်စားနေသည်။ စိန်ဖေလှိုင်ဆိုလျှင် တကယ့်သူဌေးသူကြွယ် ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ပမာ။ သို့သော် သူသည် မဟုတ်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိကြသဖြင့် စာကြည့်ခန်းသို့ သွားထိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် ဆုတ်ယုတ်နေသူများ အကြောင်း၊ မောင်ရင်မောင်၊ မမယ်မ ဝတ္ထုကြီးအကြောင်း ပြောကြသည်။ ကိုမှိုင်းဝေက မဏိသုန္ဒရပြဇာတ်က စန္ဒာဒေဝီ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်း

၁၃၄ ဒဂုန်တာရာ

ခန်းတမ်းချင်းစာပိုဒ်များကို ရွတ်ဆိုပြနေသည်။ ထို့နောက် သုံးပုံဖဲရိုက်ကြသည်။ ကလေးများဖြစ်သော ခင်ပီတောက် နှင့် ခင်ကံ့ကော်ညီအစ်မသည်။ သူတို့ အိပ်ခန်းသို့ မပြန်ကြ သေးဘဲ ဝမ်းနည်းညှိုးလျော်သောမျက်နှာဖြင့် ပက်လက် ကုလားထိုင်၌မှီထိုင်ကာ၊ လမ်းမပေါ်မှ ရထားသံကြားလျှင် သူတို့၏ဖခင်များ လာပလားဟု ထကြည့်ကြသည်။ ကလေးများမှာ ညဘက်နေဝင်ချိန်၌ မပျော်ရွှင်ကြ။ လူကြီးများ ဖဲဝိုင်း၌ စကားပြောသံ နန္ဒိယ ခြေသံနှင့် မီးလင်းဖိုမှ မီးသွေးမီးစများ ထပေါက်သော မြည်သံတို့ သည် ကလေးများအားစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေသည်။ သူတို့သည် ရဲနေသော မီးခဲများကို ကြည့်နေရမှာပင် စိတ်မချမ်းမြေ့ကြ။ သူတို့သည် နောက်ထပ် မငိုနိုင်ကြ တော့။ သို့သော် သူတို့၏ စိတ်နှလုံးတို့မှာ လေးလံနေ ကြပေသည်။ မိခင်သေဆုံးပြီးနောက် ဘာလို့များ စကား ပြောကြ၊ ရယ်မောကြ လုပ်နေကြပါလိမ့် နားမလည် ဖြစ်နေကြသည်။

“နေပါအုံး၊ ကိုမှိုင်းဝေ၊ မနက်စောစော ပွဲကြည့် မှန်ပြောင်းနဲ့ အိမ်ရှေ့အိမ်ကြည့်တော့ ဘာတွေများမြင်ရ သလဲ”ဟု ဖြူကြာပွင့်က မေးလိုက်သည်။

“ဒီကနေ့တော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ မနေ့ကတော့ ပြင်သစ်ကြီး ရေချိုးနေတယ်”

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၃၅

၇-နာရီထိုးသောအခါ ဖြူကြာပွင့်နှင့် ကိုမှိုင်းဝေ တို့ မာလာဇာတ်ရုံတော်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ စန်းငွေ လှိုင်မှာ တူမလေးများနှင့် အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စန်းငွေလှိုင်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လျက် “တူမတို့ဖေဖေ ရောက်ဖို့ကောင်းပြီ၊ မီးရထားက နည်းနည်း နောက်ကျတယ် ထင်တယ်”

ကလေးများမှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြပေသည်။ ချမ်းနေသော တိရစ္ဆာန်များလို ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးထဲ၌ ခွေကာပူးကပ်ထိုင်နေကြသည်။ စန်းငွေလှိုင် ကမူ သည်းမခံနိုင်သလို နာရီကို မိနစ်လိုက် လိုက်ကြည့် နေသည်။ အိမ်ကြီးမှာ လွန်စွာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ဆယ်နာရီထိုးသောအခါ တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံ ကြား ရသည်။ နန္ဒိယသည် တံခါးဖွင့်ရန် ထွက်သွားသည်။

ကလေးများသည် ဖခင်အသံကြားရသည်နှင့် အပြေးဖက်သည်။ တစ်အားငိုကြသည်။ ဦးမြတ်အေးမှာ အဖိုးတန်လှပခန့်ညားသော သားမွေးအပေါ်ဝတ်ရုံ အင်္ကျီ ကို ဝတ်ထားပေသည်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်း မွေးတွင် နှင်းစများ တင်နေသည်။

“ဟင်း... ဟင်း” ဟု သူသည် စန်းငွေလှိုင်ဘက် ကုန်းကာ နှုတ်ဆက်စဉ်၊ ခင်ကံ့ကော်မှာ ငိုရင်းလည်း ရယ်

ခရစ် ဒဂုန်တာရာ

မောပြန်ကာ ဖခင်၏ အေးသောလက်၊ ဖခင်၏ ဦးထုပ်နှင့် ဖခင်၏ သားမွေးအင်္ကျီကိုပါ တရှုပ်ရှုပ်နမ်းလျက်ရှိပေသည်။ ချောမောသော၊ ပျော့ပျောင်းသော၊ အချစ်ဖြင့် ချိုသာရော့ရည်းသော ဦးမြတ်အေးသည် သူ၏သမီးငယ်ကလေးများကို သတိလွတ်နေသလို ယုယပွေ့ဖက်သည်။ ထို့နောက်စာကြည့်ခန်းသို့ သွားသည်။ သူသည်လက်များကိုပွတ်ရင်း “ကျုပ်-ဒီမှာကြာကြာနေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ မနက်ဖြန်ပဲ ပီတာပူရမြို့တော်ကို သွားရမယ်၊ အဲဒီမှာ ရာထူးတစ်ခုရတယ်”

(၁၀)

ကိုဏ္ဍန္ဒာမှာ စန်းငွေလှိုင်တို့အိမ်သို့ မကြာခဏလာ
ရောက်လည်ပတ်သူဖြစ်ပေသည်။ သူသည် တောင့်တင်း
သန်မာသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ချိုသာ၍ ဉာဏ်ကောင်း
သောအသွင်ဆောင်သည်။ သူ့ကို ချောမောသူတစ်ယောက်
ဟု အယူရှိကြသည်။ သို့သော်နောက်တွင် တောင့်တင်းကြီး
နိုင်လာပြီး၊ သူ၏ပုံပန်းကို ပျက်စေတော့သည်။ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားဘဝကမူ သူ၏အားကစားသမားဟန် သန်မာ
ထွားကျိုင်းခိုင်ခံ့သော ပုံကြောင့် သူ့ကို ‘အငှားလူမိုက်’
ဟု ပြောင်လှောင်ခေါ်ကြသည်။

သူသည် လှိုင်ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ တက္ကသိုလ်မှ
ဘာသာဗေဒဖြင့် အောင်ခဲ့သည်။ နောက်သဘာဝသိပ္ပံ
ဘက်လိုက်ကာ ဓာတုဗေဒဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ သူသည်
ဓာတုဗေဒ မဟာဌာန၌ ပါမောက္ခအဖြစ် မှန်းသူကား

ဃုန်းရွှေအိမ်

သရေ ဒဂုန်တာရာ

မဟုတ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်ပင် မလုပ်။ ကုန်ကူးသန်းရောင်း
 ဝယ်ရေးသိပ္ပံကျောင်းတွင် ရူပဗေဒနှင့် သဘာဝသမိုင်း
 ဘာသာရပ်သင်သည်။ အမျိုးသမီး သဒ္ဒါကျောင်း နှစ်
 ကျောင်းတွင်လည်း စာပြသေးသည်။ သူသည် သူ၏
 တပည့်များအပေါ်စိတ်ဝင်စားသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောင်း
 သူတပည့်မများ။ သူက တောက်ပသော မျိုးဆက်သစ်
 သည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပြီဟု ယုံကြည်နေသည်။
 သူသည် သူ့သဘောနှင့်သူ ဓာတုဗေဒအပြင် လူမှုဗေဒနှင့်
 သမိုင်းဘာသာရပ်များကိုလည်း ဆည်းပူး လေ့လာသည်။
 ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းများတွင် ‘ဣဒ’ ဟူသော အတိုကောက်
 နာမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးများရေးသည်။ သူသည် ရုက္ခဗေဒ
 နှင့် ဇီဝဗေဒအကြောင်းပြောသောအခါ သမိုင်းဆရာလေသံ
 ထွက်နေပြီး၊ သမိုင်းပြဿနာများကို တင်ပြသောအခါ
 သဘာဝသိပ္ပံဆရာဟု သူ့ကို ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပေ
 တော့သည်။

စန်းငွေလှိုင်တို့တတွေ၏ အခြားမိတ်ဆွေတစ်ယောက်
 ကား ကိုမင်းယာ။ သူ့ကို ‘ထာဝရကျောင်းသား’ ဟု သိနေ
 ကြသည်။ သူသည် ဆေးတက္ကသိုလ်၌ သုံးနှစ်တက်သည်။
 ထို့နောက် သင်္ချာဘာသာယူကာ နှစ်နှစ်ဆက်နေသည်။
 သူ့ဖခင်မှာ ဘယဆေးဆိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်က
 တစ်လ လေးဆယ်ပို့သည်။ ဒါကို မိခင်လုပ်သူက ဖခင်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၃၉

မသိအောင် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ဆယ် ထပ်ဖြည့်၍ ပို့လိုက်သည်။ သည်ငွေနှင့် ဇိမ်ဖြင့်နေထိုင်သည်။ ယုန်မွေး အပေါ်ရုံ၊ ကတ္တီပါလက်အိတ်၊ ရေမွှေးစပယ်နှင့် တသားတနား။ ဓာတ်ပုံကလည်း ရိုက်သေးသည်။ သူ့ဓာတ်ပုံကို အပေါင်း အသင်းရောင်းရင်းများအား လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေးသည်။ သူသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စားနေထိုင်တတ်သည်။ လူကသေးသေး၊ နဖူးကမဟာနဖူး။ နှိမ့်ချသော၊ နူးညံ့သိမ့်မွေ့သောအမူအရာရှိသည်။ သူတစ်ပါးအကျိုးကိုဆောင်ရွက်ပေးချင်သည်။ ကူညီတတ်သည်။ အလှူငွေစာရင်းကြီးကိုင်ကာ မြို့လုံးပတ်လည် ကောက်ခံပေးမည်။ သို့မဟုတ် သူ့အသိအမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် လက်မှတ်ရုံတွင် ချမ်းချမ်းစီးစီးနှင့် တန်းစီပေးကာ ပြဇာတ်လက်မှတ်ဝတ်ပြုပေးမည်။ သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်အတွက် ပန်းခွေတစ်ခွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ပန်းစည်းတစ်စည်းကို အလျင်စလို ဝယ်ပေးမည်။ လူတွေက သူ့ကိုကိုမင်းယာ သွားလိမ့်မယ်။ ကိုမင်းယာလုပ်ပေးလိမ့်မယ် ကိုမင်းယာ ဝယ်ပေးလိမ့်မယ်ဟု ပြောတတ်ကြသည်။ သူ့ကို ခိုင်းကြသူများသဖြင့် ကမန်းကတန်း ဟိုပြေး သည်ပြေး အမှီပြေးရသည်များလည်းရှိသည်။ ထိုအခါ လူတွေက သူ့ကို အပြစ်တင်ချင်ကြသေးသည်။ ဘာလေးတော့

၁၄၀ ဒဂုနိကာရာ

နောက်ကျလို့၊ ဘာလေးတော့ ပြောတဲ့အတိုင်းမဖြစ်လို့။
 ထို့နောက် သူတို့အတွက်ဝယ်ပေးရတာကိုပင် ပိုက်ဆံပေး
 ရမှာ မေ့သွားကြလေတော့သည်။ ထိုသည်မျိုးတွင်
 ကိုမင်းယာကတော့ဘာမျှမပြော။ သက်ပြင်းသာချတတ်မြဲ။
 သူက ဝမ်းသာသွားတာ။ သို့မဟုတ် စိတ်အနှောင့်အယှက်
 ဖြစ်သွားတာ ဘယ်တော့မှမပြ။ သူနှင့်စကားပြောရတာ
 ငြီးငွေ့ လေးလံဘွယ်ရာကောင်းပြီး၊ စကားတို့ကလည်း
 ရှည်ရန်ကော။ သူပြန်လုံးထုတ်လျှင် လူတွေက ရယ်တော့
 ရယ်သည်။ သူ့ဟာသက မရယ်ရသောကြောင့် ရယ်ကြ
 ခြင်းဖြစ်သည်။ “ဟေ့.....နန္ဒိယ မင်းဟာ မြင်းကောင်း
 တစ်စီးဘဲကွ” ဟု နန္ဒိယအားပြောဖူးသည်။ လူတွေက
 ရယ်ကြသည်။ ဒါကို-ကိုမင်းယာက သူ့ဟာသကြောင့်
 ဟုထင်ကာ ကျေနပ်နေပေသည်။ ပါမောက္ခတစ်ဦးဦး၏
 အသုဘတွင် သူ့ကို အခေါင်းထမ်းသူအဖြစ် တွေ့မြင်ရပေ
 လိမ့်မည်။

ညနေဘက်၌ကား၊ ကိုဣန္ဒာနှင့် ကိုမင်းယာတို့
 သည် လက်ဖက်ရည်သောက်လာလေ့ ရှိတတ်ကြမြဲ။ အိမ်
 ရှင်များ ပြဇာတ်၊ သို့မဟုတ် ကပွဲတစ်ခုခုသို့ သွားလျှင်
 အတော်ညဉ့်နက်အထိ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းက မထကြ။
 ဖေဖော်ဝါရီလတစ်ညနေ၌ သူတို့သည် ထမင်းစားခန်းထဲ၌
 ထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ စကားဝိုင်းသည် အနုပညာသို့

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၄၁

ရောက်သွားသည်။

ကိုမှိုင်းဝေက ကိုက္ကန္တာအား ခပ်ထန်ထန်တင်းတင်း ကြည့်လျက် “အနုပညာဆိုတာ တကယ်လေးနက်တဲ့လူမှု ပြဿနာတွေကို ကိုင်တွယ်မှသာ တန်ဖိုးရှိတာပျ။ အနုပညာရပ်ဆိုပါတော့၊ မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ကန့်ကွက်တာ ဒါမှမဟုတ် လူ့အထက်တန်းစား အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ပျက်ပြား ပုပ်သိုးနေပုံ စာရေးဆရာက ရှုတ်ချတာမျိုးတာမှ အရေးလဲ ကြီးတယ်၊ တန်ဖိုးလဲရှိတယ်၊ အို.... ဟာ.....နဲ့ ဝမ်းနည်းရတာ၊ အံ့ဩရတာ၊ ရင်ဖိုသဲလှိုက်ဖြစ်ရတာမျိုး၊ ကောင်မလေးက ကောင်လေးလိုချင်တာ၊ ကောင်လေးက နောက်တော့ချစ်မရတာ၊ ဒီလိုဝတ္ထုမျိုးတွေက- ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဘာမှ အသုံးကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလကားဟာ တွေ၊ ဒါတွေကို ရှုတ်ချကြရမယ်ဗျ”

“ကျွန်မလဲ ရှင်နဲ့ သဘောတူတယ် ကိုမှိုင်းဝေ” ဟု ဖြူကြာပွင့်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဆီက စာရေးဆရာကချစ်သူတို့ရဲ့ ချိန်းတွေ့တဲ့နေရာကိုဖွဲ့နွဲ့ကြတယ်။ တစ်ယောက်က သစ္စာဖောက်သွားတဲ့ချစ်သူကိုဖွဲ့တယ်၊ တတိယစာရေးဆရာက ချစ်သူတို့ပြန်ပေါင်းတာကိုဖွဲ့တယ်၊ သည့်အပြင်များ ရေးစရာမရှိတော့တဲ့ဘူးလားရှင်၊ ဟင်း ဒီမှာက ဖျားနာ

၁၄၂ ဒဂုန်တာရာ

နေသူတွေ၊ စိတ်မချမ်းသာနေသူတွေ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေ၊ ဒါတွေက အများကြီးမဟုတ်လား၊ ဒါတွေများ ဖတ်ရရင် သည်ပြည်သူတွေဟာ ထကြွ တော်လှန်ကုန်ကြမှာ”

ခုမှအသက် ၂၂-နှစ် မျှသာရှိသေးသော၊ ပျိုရွယ်သော၊ သူ့အမျိုးသမီးထံမှ ဤကဲ့သို့ ယုတ္တိရှိသော စကားများကို ကြားရသည်မှာ စန်းငွေလှိုင်က သိပ်မကြိုက်။ နောက်ပြီး အချစ်အကြောင်းလည်း အေးစက်စွာ ပြောသေးသည်။ သူဘာကြောင့် သည်လိုတွေးမိသည်ကို စဉ်းစားနေသည်။

ကိုဏ္ဍနွာက “သည်လောက် ခင်ဗျားအဖို့ အရေးကြီးနေတဲ့ပြဿနာတွေကို ကဗျာလင်္ကာက မဖြေရှင်းနိုင်ဘူးဆိုရင်၊ နိဿယဗေဒဆိုင်ရာ ဘက်တွေ၊ ဥပဒေရေးရာ၊ ဒါမှမဟုတ် ငွေကြေးစနစ်အကြောင်း၊ ဒါမှမဟုတ်သိပ္ပံရေးရာဆောင်းပါးတွေ ရေးပါလားဗျာ၊ ရိုမီယို-ဂျူးလီယက် ဇာတ်လမ်းမျိုးကတော့၊ ဆိုပါတော့ ... ကျောင်းသင်ခန်းစာ သင်ကြားရေး၏ လွတ်လပ်မှုများ၊ အကျဉ်းထောင် သန့်ရှင်းရေးတို့အကြောင်း ဘယ်ကိုင်တွယ်မလဲ၊ အချစ်အကြောင်းကိုး။ ဒီဘာသာရပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ အထူးဆောင်းပါးတွေ၊ အကိုးအကားကျမ်းညွှန်းတွေမှာမှ တွေ့နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ကိုမှိုင်းဝေက ကြားဖြတ်လျက် “ကိုယ့်လူ..... ဒါတော့တဖက်အစွန်းရောက်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့က ရှိတ်စ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၄၃

ပီးယားလို၊ ဂါထေးလို၊ ဦးပုညလို၊ နတ်ရှင်နောင်တို့လို၊
 ဒိတ်ကြီးတွေကို မပြောပါဘူးဗျာ၊ ရာနဲ့ချီရှိတဲ့တော်လဲတော်
 တဲ့၊ အလတ်စားရွက်ကြမ်းရေချို စာရေးဆရာတွေကို ပြော
 ချင်တာပါ။ အချစ်ဇာတ်လမ်းကိုသာ အဓိကထားဘဲ
 သည့်ထက်ကောင်းတာတွေ ရေးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား ...
 လူထုအတွက်အသိဉာဏ်တိုးစေတာ၊ လူသားအကျိုးပြုစေ
 တဲ့မေတ္တာတရား အတွေးအခေါ်ပေးတာတွေကိုလဲ အာရုံပြု
 ရေးဖွဲ့နိုင်တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

ကိုမင်းယာကနည်းနည်းနှာသံပါပါ။ ခပ်ရှုရှုလေ
 သံဖြင့် သူမကြာခင်လေးက ဖတ်ခဲ့ရသော ဝတ္ထုဇာတ်
 ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောပြနေသည်။ သူသည် ဖြည်း
 ဖြည်းလေးလေး၊ ကျကျနန အသေးစိတ် ပြောပြနေသည်။
 သုံးမိနစ်။ ငါးမိနစ်။ ဆယ်မိနစ်။ သူကားပြောမြဲ
 ပြောလျက်။ ဘယ်သူမှ သူပြောတာကို နားမလည်ကြ။
 ဘာအကြောင်းပြောနေတာပါလိမ့်။ ပြောလေပြောလေ သူ
 ဖွဲ့နွဲ့ပုံမှာ ထိုင်းထိုင်းလေးလေး၊ မာကျောလာလေ။

“ကိုမင်းယာ ရှင့်ဝတ္ထုကို မြန်မြန်အပြီးသတ်
 ရှင်” ဟုသည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ဖြူကြာပွင့်က ဝင်ကာ
 ပြောရသည်။

“ကျမတို့ကို ညည်းဆဲနေတာလားရှင်....” “ကျေးဇူး

၁၄၄ ဒဂုန်တာရာ

ပြုပြီးတော့ ဆက်မပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”
ဟုကိုမှိုင်းဝေက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

အားလုံးဝိုင်းရယ်မောကြသည်။ ကိုမင်းယာလည်း
သူ့ဖာသာသူ ရယ်နေသည်။

ထိုအခိုက် စန်းဖေလှိုင်ရောက်လာသည်။ မျက်နှာ
မှာ ပန်းနုရောင်ပြောက်ထားသည်။ သူတို့အားလုံးနှင့် ကမန်း
ကတန်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ၊ သူ့ညီအား စာကြည့်ခန်း
ထဲသို့ခေါ်သွားသည်။ စန်းဖေလှိုင်သည် နောက်ပိုင်း၌
လူစုလူဝေးကို ရှောင်တတ်လာသည်။

သူသည် မီးတိုင်နှင့် ခပ်ဝေးဝေး ပက်လက်ကုလား
ထိုင်၌ အကျထိုင်ကာ “လူငယ်တွေ သူတို့ဖာသာနေကြပါ
စေ၊ သူတို့ဖာသာပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့၊ ကဲ ငါ့ညီ၊
မင်းနဲ့ မတွေ့ရတာတောင် အတော်ကြာသွားပြီကွ ကုန်
လှောင်ရုံကို နောက်ဆုံး ဘယ်တုန်းကရောက်သေးလဲ၊
တစ်ပတ်ကျော်ကျော်တောင် ကြာပြီထင်တယ်ကွ၊ ဟုတ်
တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ
လုပ်စရာမှမရှိတာ၊ နောက်ပြီး အဖိုးကြီးကလဲ တယ်
လောင်တာပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောတာလေ၊ အစ်ကိုလဲသိသားနဲ့”
“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုရော ငါ့ညီရောမရှိလဲ
လုပ်ငန်းက ဖြစ်နေတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတစ်ခုတော့

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၄၅

ယူလုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ မိမိလုပ်အား၊ စွမ်းပကားဖြင့်၊ စားရသည်မှာ၊ ဓမ္မတာတည်းလို့ နီတိကျမ်းမှာ ဆိုထားသားပဲကွာ၊ ဘုရားလဲအကြိုက်ပေါ့”

နန္ဒိယသည် ငွေလင်ဗန်းဖြင့် လက်ဖက်ရည်ခွက်လာချသည်။ စန်းဖေလှိုင်သည် တခါတည်း ကျိုက်ချလိုက်ကာ၊ နောက်တစ်ခွက် တောင်းပြန်သည်။ သူသည် အများကြီးသောက်သူဖြစ်သည်။ တစ်ညနေခင်းကို ဆယ်ခွက်ပင်တစ်ခါတစ်လေသောက်သူ။

စန်းဖေလှိုင်သည် သူ့ညီထံသို့ထသွားကာ “အစ်ကို ပြောစမ်းပါ့မယ်၊ ငါ့ညီ မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးလွှတ်တော်မှာ အရွေးခံပါလားကွ၊ တဖြေးဖြေး တစတစနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်လုပ်မယ်ကွာ၊ နောက်တစ်ဆင့် တက်ပြီး ဒုတိယ မြို့တော်ဝန် ဘယ့်နှယ့်လဲကွ၊ မင်းကဉာဏ်လဲထက် မြက်တယ်၊ ပညာလဲတတ်တယ်၊ အချိန်ကျလာရင် မင်းကို လူတွေက သိကြမှာ၊ အဲဒီတော့ ပီတာပူရမင်းနေပြည်တော်ကို ခေါ်ကြတာပဲမဟုတ်လား၊ ငါ့ညီလဲ အထက်လွှတ်တော် မင်းတိုင်ပင်အမတ်ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ အသက်ငါးဆယ်မပြည့်ခင် စလွယ်၊ လွယ်ရမှာပါ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

စန်းငွေလှိုင်က ဘာမျှမပြော၊ သူက သူ့အစ်ကိုဒါမိုး

၁၄၆ ဒဂုနိကာရာ

မက်သည်ကို သိနေသည်။ အထက်လွှတ်တော်၊ မင်းတိုင်
ပင်အမတ်၊ စလွယ်။ သူသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြ
သည်။ စန်းဖေလှိုင်က ခါးပိုက်ဆောင်နာရီထုတ်ကာ
အကြာကြီး စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ နာရီလက်တံများ
ရွေ့လျားသည်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည့်ပုံ။ သူ့
အမူအရာဆန်းသည်ဟု စန်းငွေလှိုင်က ထင်လျက်ရှိနေ
သည်။

ညနေစာ ပြင်ထားပြီဖြစ်ကြောင်း လာပြောသည်။
စန်းငွေလှိုင်က ထမင်းစားခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။
စန်းဖေလှိုင်ကမူ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်သည်။ ထမင်း
စားပွဲ၌ ဘာငြင်းအခုမျှမရှိ။ ကိုဣန္ဒာတစ်ယောက်သာ
ကထိက လေမျိုးဖြင့် ပြောလျက်ရှိပေသည်။

“တန်းတူညီမျှမှုဆိုတာက ရုပ်အားဖြင့်ကို မဖြစ်
နိုင်ပေဘူးဗျ၊ ရာသီဥတု၊ ပတ်ဝန်းကျင်၊ စွမ်းအား၊
အရသာခံစားမှု၊ အသက်အရွယ် စတဲ့ခြားနားမှုတွေကြောင့်
ဗျ၊ ဒါပေမယ့် တတ်သိယဉ်ကျေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်
အနေနဲ့ကတော့ ဒီမညီမျှမှုကို ဘေးအန္တရာယ် မပေးအောင်
လုပ်နိုင်ပေသဗျ၊ စိမ့်စမ်းမြေတို့၊ ဝက်ဝံတို့ကို နိုင်လိုက်
နိုင်သလိုပေါ့၊ ကြောင်ကြွက်၊ သိန်းငှက်၊ စာကလေးတို့ကို
တစ်ပန်းကန်ထဲအစာအတူမစားနိုင်လောက်အောင်သင်ပေး

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၁၄၇

တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ကို ကျုပ်တို့အားလုံးသိကြသားပဲ၊ လူသားတွေအတွက်လဲ ပညာသင်ကြားရေးစနစ်ဆိုတာ ဒီသဘောပဲပေါ့ဗျာ၊ လူ့ဘဝကြီးကတော့ အမြဲတမ်းရှေ့ကို လှမ်းတက်နေတာ၊ ယဉ်ကျေးမှုဟာလဲ အကြီးအကျယ် တိုးတက်နေတယ်၊ ဥပမာဆိုပါတော့၊ အလုပ်ရုံက အလုပ်သမားတွေရဲ့ လက်ရှိအဆင့်အတန်းဟာ မြေကျွန်တွေလို အလကားအသုံးမကျဖြစ်ရမယ့်အချိန်ဟာ ရောက်တော့မှာ၊ လယ်သူမတွေဟာ ခွေးနဲ့ အလဲခံခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

ကိုမှိုင်းဝေက ရယ်မောလျက် “ဒီချိန်ရောက်ဖို့လ၊ အကြာကြီးလိုပါသေးတယ်ဗျာ၊ ရောသိင်္ဂီလ ဘဏ်သူဌေးရဲ့ရွှေတုံးတွေ အလကားအသုံးမကျ ဖြစ်ပြီလို့ထင်ဖို့က လိုပါသေးတယ်။ ဒီအတွင်းမှာ သနားစရာအလုပ်သမားကတော့ ခါးကိုညွတ်ပြီး တောင်းရမ်းငတ်မွတ်နေရမှာ၊ ဒါမျိုးလဲ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုစောင့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တွန်းလှန်ရာမှာ ကြောင်ဟာကြွက်နဲ့ တစ်ပန်းကန်ထဲ စားတယ်ဆိုရင် သူ့အမှားကို သူသိမြင်တယ်လို့ ဆိုချင်သေးလား၊ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သိပ်ကိုမဟုတ်သေးဘူး၊ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်၊ ဇွတ်လုပ်ရမယ်”

စန်းငွေလှိုင်က နဖူးကို ပွတ်လျက် “အစ်ကိုစန်းဖေလှိုင်နဲ့ကျုပ်တို့ဟာ ချမ်းသာကြတယ်၊ ကျုပ်အဖေဟာ အရင်းရှင်

၁၄၈ ဒဂုန်ကာရာ

သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး၊ ဒီတော့ လူတွေက ကျုပ်တို့ကို တိုက်ကြမှာ၊ ကျုပ်တော့ နားမလည်တော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ်ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချမ်းသာလို့ ကျုပ်ဘာများ အမြတ်ရသလဲ၊ ကောင်းကျိုးရသလဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ထက်ပိုများ ပျော်ရွှင်မယ်ထင်သလား၊ ကျုပ်ကလေးဘဝက တကယ့် ကျေးကျွန်ဘဝဘဲ၊ ငွေတွေက ကျုပ်ကို အရိုက် အနှက်မခံရအောင် ကယ်တင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ မမခင်မေ ဆက်လှိုင်နေမကောင်းတုန်းက သေချင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေ တုန်းက ကျုပ်ငွေတွေက သူ့ကိုကယ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို ဘယ်သူကမှမချစ်ရင်၊ ကျုပ်ကိုချစ်လာအောင်ငွေနဲ့ လုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ တစ်သန်းပေးတောင်ရမှာလား”

“ဒါပေမယ့် ကောင်းတာတွေအများကြီးလုပ်နိုင် တာဘဲ” ဟု ကိုမင်းယာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အလကားပါ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ မနေ့ကတောင် ခင်ဗျားက သင်္ချာဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက် ကို ရာထူးတစ်နေရာရအောင် လုပ်ခိုင်းသေးတယ်မဟုတ် လား၊ တကယ်ပြောတာ၊ ယုံပါ၊ ခင်ဗျား လုပ်သလောက်ပဲ လုပ်နိုင်တာပါ၊ ကျုပ်က သူ့ကို ငွေတော့ ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူကငွေလိုချင်တာမှမဟုတ်တာ၊ တစ်ခါတုန်းက နာမည်ကျော် ဂီတပညာရှင်တစ်ဦးကို မွဲနေတဲ့တယော ဆရာတစ်ယောက်အတွက် အလုပ်ရှာပေးစမ်းပါလို့ ပြော

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၄၉

ဖူးတယ်၊ သူက ကျုပ်ကို ပြန်ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားသာ ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်သာဆိုရင် ဒီလိုပြောမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ အခုလဲ ခင်ဗျားကိုပဲ ကျုပ် ဒီလိုပြန်ပြောရမှာပဲဗျ၊ အကယ်၍ ခင်ဗျားလူချမ်းသာ တစ်ယောက်ဖြစ်ရင် ကျုပ်ဆီ လာပြီးအကူအညီတောင်းခဲ့မှာလဲ မဟုတ်ဘူး”

ဖြူကြာပွင့်က နီမြန်းကာ “ကျမတော့ ဒီနှိုင်းယဉ် ချက်ဥပမာကို နားကိုမလည်ဘူး၊ နာမည်ကျော် ဂီတပညာ ရှင်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သူမ၏မျက်နှာ မုန်းတီးခြင်းဖြင့် တွန့်ယှက် သွားသည်။ သူမသည် ဒါကို ဖုံးကွယ်ရန် မျက်လုံးကို အောက်စိုက်လိုက်သည်။ သူမ၏ယောက်ျားသို့မဟုတ် စားပွဲရှိလူများသည် သူမ၏ ယင်းအကြည့်ကို သတိမပြုမိ သူ မရှိကြ။

ဖြူကြာပွင့်က အသံကိုနှိမ်ကာ ထပ်၍ ပြောနေ သည်။ “နာမည်ကျော်ဂီတပညာရှင်က ဘာလုပ်ရမှာတဲ့ တုန်း၊ ဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကူညီမစေတာဟာ အလွယ်ဆုံး အလုပ်ပါ

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ နန္ဒီယက ငန်းသားဟင်းလာချသည်။ ဘယ်သူမျှမတို့ကြ။ အရွက် များသာ စားကြသည်။ စန်းငွေလှိုင်မှာ သူပြောခဲ့တာ

၁၅၀ ဒဂုန်တာရာ

တွေမေ့သွားသည်။ အရေးလဲ မကြီးလှပါ။ သူ၏စကား
လုံးများ မဟုတ်၊ သို့သော် သူပြောသမျှ အချက်တို့က
သူမကို မုန်းစရာကောင်းစေသည်ကို သူက သိနေရသည်။

ညစာ စားပြီးသောအခါ သူသည် စာကြည့်ခန်း
သို့သွားကာ ထိုင်နေသည်။ ဧည့်ခန်းမှ စကားသံများကို
အာရုံစိုက်နားထောင်ရင်း ရင်ခုန်မြန်လာသည်။ နောက်
ထပ် စော်ကားနှိမ့်ချမှုတစ်ခုကို စောင့်နေရသည်။ သူတို့
သည် ငြင်းခုံနေကြပေသည်။ ကိုဣန္ဒာသည် စန္ဒရား၌
ထိုင်ကာ အလွမ်းတေးတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုနေသည်။ သူကား
စွယ်စုံသမား။ စန္ဒရားတီးတတ်သည်။ သီချင်းဆိုတတ်
သည်။ မျက်လှည့်လက်လှည့်ပင် တတ်သည်။

“ရှင်တို့အကြောင်းတော့ ကျွန်မမသိဘူး၊ ကျွန်မတော့
အိမ်မှာ မနေချင်ဘူး” ဟု ဖြူကြာပွင့်က ကြေငြာသည်။

“ကျွန်မတို့ တစ်နေရာရာ သွားကြရအောင်ပါ”
သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ရထားစီးထွက်ရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ကိုမင်းယာကို သူကြွယ်ကလပ်သို့
သွားကာ မြင်းသုံးကောင်က၊ ရထားငှားရန် လွှတ်လိုက်
သည်။ စန်းငွေလှိုင်ကို မည်သူမျှလိုက်ရန် မဖိတ်ခေါ်ကြ။
သူကလည်း မြို့ပြင် ရထားထွက်စီးတာမျိုးလည်း လုပ်လေ့
လုပ်ထမရှိ။ ဒါ့အပြင် သူ့အစ်ကို စန်းဖေလှိုင်ကလည်း
သူနှင့်အတူ ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျန်လူများက

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၅၁

သူနှင့် သွားရမှာ ပျင်းစရာ ဖြစ်နေပါကလားဟု သူက မှတ်ယူထားလိုက်သည်။ ဤကဲ့သို့ ရွှင်ပျမြူးပျော်သော လူငယ်များအလယ်၌ သူသည် နေရာမရှိပေ။ သူသည် နာကျည်းစွာခံစားနေရကာ ငိုတောင်ငိုချင်သည်။ တစ်ဖက် ကလည်း သူတို့က သူ့အပေါ်သည်လိုသဘောထားတာ၊ ပစ်ပယ်တာကိုပင် ဝမ်းသာမိပြန်သည်။ ငြီးငွေ့ဘွယ်ရာ လင်တုံးတစ်ယောက်။ အလကားပိုက်ဆံအိတ်ကြီး။ သူ့မိန်းမ သည် သူ့အပေါ်သစ္စာမရှိတာကပင် ကောင်းသေးတော့ဟု တွေးနေသည်။ သည်ညပင် သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှင့် လိုက်ပြေး၊ ထို့နောက် အမုန်းဖြင့်ပြီးသော မျက်လုံးဖြင့် အပြစ်ဝန်ခံ၊ ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။ သူသည် လူတိုင်းကို မနာလိုဖြစ်နေသည်။ သူမ၏မိတ်ဆွေကျောင်း သားများ၊ ကချေသည်မင်းသားများ၊ အဆိုတော်များ။ ကိုဣန္ဒာကိုလည်း မနာလို။ လမ်းမှဖြတ်လျှောက်သွား သူများကို မနာလို။ စန်းဖေလှိုင်သည် ဖြူကြာပွင့် သစ္စာ မရှိမှာကို တမ်းတနေသည်။ လိုချင်နေသည်။ ဒါမှ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်ဖမ်းမိကာ အဆိပ်သောက်လိုက်ပြီး ချောက်အိပ်မက်ကြီး အဆုံးသတ်သွားမည်မဟုတ်လား။

စန်းဖေလှိုင်သည် လက်ဖက်ရည်ကို အသံမြည် စွာ တပျတ်ပျတ် သောက်လျက် ရှိပေသည်။ သို့သော်

၁၅၂ ဒဂုန်တာရာ

နောက်ဆုံး၌ သူသည် ထကာ ပြန်ရန်ပြင်သည်။

သူကအပေါ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီကို ဝတ်ရင်း “အဖိုးကြီး ကတော့မျက်စိကွယ်တော့မယ်ထင်တယ်ဦး၊ အစ်ကိုစိုးရိမ် တယ်၊ မျက်လုံးက မမြင်တော့ဘူး”

စန်းငွေလှိုင်လည်း ထကာ အပေါ်အင်္ကျီကောက် ဝတ်သည်။ သူသည် သူ့အစ်ကိုအား သရဖီလမ်းသစ်ပင် တန်းရိပ်အထိ လိုက်ပို့ပြီး၊ ရထားလုံးတစ်စီးငှားကာ မေမြို့လမ်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

သူက သူ့ကိုယ်ကို ပြန်ပြောင်လှောင်လိုက်သည်။ အဲဒါ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း၏ သုခချမ်းသာဆိုတာပေါ့ ဗျာ။ ဒါမှ အချစ်။

သူ၏သွားများသည် အသံမြည်နေကြသည်။ မနာလိုစိတ်ကြောင့်လား၊ အခြားသူမသိသော အကြောင်း ကြောင့်လားမသိ။ ‘ထင်းရှူးတော’ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက် သောအခါ သူသည် စားပွဲများအကြား ဟိုမှ ဒီမှ လှည့်လည် သည်။ ခန်းမကြီးထဲမှ သီချင်းသံကို နားထောင်သည်။ အကယ်၍များ သူ့မိန်းမနှင့် သူမမိတ်ဆွေများကို သွား တွေ့လျှင် ဘာများပြောမိမလဲဟု အံ့ဩစွာ တွေးတောနေမိ သည်။ သူ ဘာလုပ်ဖြစ်မည်ဆိုတာကို သူသည် ကြိုတင် သိနေပေသည်။ သူတို့ကို တွေ့လျှင် သူသည် ဝမ်းနည်း ငြီးငွေ့စွာ ပြုံး၍ပြလိုက်မည်။ လူတိုင်းကတော့ သူ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၅၃

ဘာကြောင့် သည်ကိုလာရသည် ဆိုတာကို သိပြီးဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ဝင်းထိန်သောမီးရောင်များ၊ ကျယ်လောင်သော သီဆိုတီးမှုတ်သံများ၊ မျက်နှာလိမ်း၊ ပေါင်ဒါမွှေးရနံ့များ၊ မိန်းမများက သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပုံများကြောင့် ဖျားချင်နေပေသည်။ သူသည် တံခါးဝ၌ ရပ်ကာ၊ ကန့်လန့်ကာနှင့် ကာထားသည့် သီးသန့်အခန်းများကို လိုက်စူးစမ်းသည်။ သီးသန့်အခန်းလေးများထဲတွင် ဘာများမြင်ရမလဲ၊ ကြားရမလဲ။ သူနှင့်အဆိုတော်နှင့် အခြားအမျိုးသမီးများသည် မိမိနှင့်အတူ အောက်တန်းကျ၍ ဂုဏ်သရေထိခိုက်သော ကစားဝိုင်းတွင် ကစားနေကြသည်ဟု ခံစားနေမိသည်။ အတန်ကြာသော် သူသည် ကျိုင်းတုံလမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးကို မတွေ့ပေ။ သို့သော် အိမ်ဘက်လှည့်မပြန်၊ မေမြို့လမ်းဘက်သို့ ပြန်အရောက် ဆူညံစည်ဝေသော မြင်းသုံးကောင်က၊ ရထားတစ်စီးက သူ့ကိုကျော်တက်သွားသည်။ အရက်မူးနေသော ရထားမောင်းသမား လျှာလေးအသံကြီးကို လွှမ်း၍ကိုဏ္ဍနွာ၏ ကျယ်လောင်သော “ဟိုး..... ဟိုး.....”ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံးအိမ်ပြန်ရောက်တော့ လေးနာရီပင်ထိုးတော့မည်။ ဖြူကြာပွင့်မှာ အိပ်ရာထဲရောက်နေပေပြီ။

၁၅၄ ဒဂုန်တာရာ

ဖြူကြာပွင့် အိပ်မပျော်သေးပဲရှိနေသည်ကို သိ၍ စန်းငွေလှိုင်က ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ စက်ဆုပ်မှု-မုန်းတီးမှုတွေကို ငါနားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူစိမ်းတွေရှေ့မှာတော့ ငါ့ကိုညှာဖို့ကောင်းပါတယ်”

သူမသည် ထလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ရုပ်ထုတော်ရှေ့၌ ထွန်းညှိပူဇော်ထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်၌ ကျယ်ကာနက်မှောင်နေပေသည်။

“ကျမဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်” ဟု သူမက ပြောလိုက်သည်။

စန်းငွေလှိုင်သည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ဘာပြောရမှန်းပင်မသိ။ သူမမှာလည်း တုန်လှုပ်နေသည်။ အပြစ်ရှိသော အမူအရာဖြင့် သူ့ရှေ့၌ ထိုင်နေပေသည်။

သူကခေါင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ “အစ်ကိုစန်းလဲ စိတ်မချမ်းသာပါဘူးကွယ်၊ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ကြာရင်ရူးလိမ့်မယ်ထင်တယ်” “ကျမအဖို့ရာကော လွယ်တယ်ထင်သလား၊ ကျမ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို ဘုရားသိပါတယ်ရှင်...”

“မင်းကျုပ်ဇနီးဖြစ်နေတာ နှစ်တစ်ဝက် ကျိုးပါပြီ။ ဒါတောင် မင်းအသည်းနှလုံးထဲက အချစ်ရောင်တစ်ချက်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၅၅

မလက်လာဘူး၊ တစ်စက် ဝင်းပမလာဘူး၊ ဒါဖြင့်ဘာဖြစ်
လို့များ ကျုပ်ကိုလက်ထပ်သေးသလဲကွာ၊ ဟင်း.....” ဟု
စန်းငွေလှိုင်က ဆက်လက်၍ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် “ကျုပ်
အပေါ် ဘာများအညှိုးရှိလို့လဲကွယ်၊ ပြောစမ်းပါအုံး၊
ဖြူလေး အစ်ကိုစန်းဆီက ဘာများလိုချင်လို့လဲဟင်း.....”

သူမသည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် စန်းငွေလှိုင်ကို
စိုက်ကြည့်လျက်။ သူမကိုများ ထသတ်လိုက်လေမလား။

စန်းငွေလှိုင်က လေးပင်စွာ အသက်ရှူလျက် “ခင်
ဗျား ကျုပ်ကို ဂရုစိုက်ရဲ့လား၊ ချစ်ရဲ့လားလို့၊ ဂရုလဲမစိုက်
ဘူး..... ချစ်လဲမချစ်ဘူး”

သူ၏အသံသည် ကျယ်လာသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောလိုက်စမ်းပါအုံး၊
ပိုက်ဆံကြောင့်၊ အဲဒီကျိန်စာသင့်ထားတဲ့ ဘုရားစူး ပိုက်ဆံ
ကြောင့်လားဟင်း.....”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုဝံ့ပါတယ်”

ထို့နောက် သူမသည် ဇော်ကားမှုကြောင့် နောက်သို့
ပြန်ကျသွားသည်။ ထို့နောက်သူမသည် ရှိုက်ငိုသည်။
ပထမဆုံးအကြိမ် သူသည် ဖြူကြာပွင့် ငိုကြွေးသည်ကို
ကြားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူမက ထပ်ပြောသည်။

၁၅၆ ဒဂုန်တာရာ

“မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မဘုရားမှာ သစ္စာဆိုပါ့မယ်၊ အစ်ကိုစန်းပိုက်ဆံတွေကို မစဉ်းစားပါဘူး၊ လိုလဲမလိုချင်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ အစ်ကိုစန်းကို ငြင်းလိုက်ရင် ကျွန်မ မှားမှာပဲလို့ စဉ်းစားမိလို့ပါ၊ ဒါပါပဲ၊ ကျွန်မတို့ဘဝ၊ အစ်ကိုစန်းရော- ကျွန်မဘဝကကော ပျက်စီးသွားမှာသိပ်ကြောက်ပါတယ်ရှင်၊ အခုတော့ ကျွန်မ မဟုတ်တာလုပ်မိလို့ ဒဏ်ခတ်ခံနေရပါပြီ၊ ဒါကို ကျွန်မ မခံနိုင်တော့ဘူး”

ဖြူကြာပွင့်သည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလျက်ရှိပေသည်။ စန်းငွေလှိုင်က သူမအဘယ်မျှ စိတ်ထိခိုက်နေရသည်၊ ခံစားနေရသည်ကို နားလည်သွားပေပြီ။ သူသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပဲဖြစ်နေပြီးမှ သူမရှေ့၌ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့၊ ဖြူလေးရယ်၊ ဖြူလေးကို ချစ်လို့ပြောမိတာပါ၊ စော်ကားမိတာပါ၊ တကယ်ကတော့ အစ်ကိုစန်း ဖြူလေးကို အရူးအမူးကို ချစ်တာပါ”

ရုတ်တရက် သူသည် သူမ၏ ခြေသလုံးကို နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တပ်မက်စွာ ဖက်ထားသည်။

သူက တိုးတိုးကလေးပြောနေသည်။

“အစ်ကိုစန်းလိုချင်တာက အချစ်ရောင်လေးတပြတ်လောက်ပါဘဲ၊ လိမ်ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လိမ်ပြောလိုက်ပါ၊ မှားမိတာလို့ မပြောလိုက်ပါနဲ့”

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၁၅၇

သို့သော် သူမသည် ဆက်လက်၍ ငိုနေသည်။
သူမကို ယုယသမျှ ကြင်နာသမျှတို့သည် သူမ၏အမှားကို
ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းဟု ခံစားနေသည်ကို စန်းငွေလှိုင်က
တွေ့နေသည်။ ဖြူကြာပွင့်သည် သူနမ်းလိုက်သော ခြေသ
လုံးကို ငှက်ကလေးလိုခေါက်ချိုးထားလိုက်သည်။ စန်းငွေ
လှိုင်ကမူ သူမအတွက် ဝမ်းနည်းနေပေသည်။

သူမသည် လှဲချလိုက်ကာ စောင်ကို ခေါင်းအထိ
လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။ စန်းငွေလှိုင်က အဝတ်အစားလဲကာ
သူမဘေး၌ ဝင်လှဲချလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်
နှစ်ယောက်စလုံး အနေရခက်နေကာ၊ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက်စကားမပြောကြ။ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိကြ။
စန်းငွေလှိုင်က သူနမ်းလိုက်သော ခြေထောက်များကို သူမ
သည် လျော့လျော့ကလေးလွမ်းနေသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်
တွေးလျက်ရှိနေသည်။

ညနေစာမစားခင် ဦးမြတ်အေးသည် နှုတ်ဆက်

၁၅၈ ဒဂုနိကာရာ

ရန်ရောက်လာသည်။ ဖြူကြာပွင့်မှာ ရုတ်တရက် သူ့မွေးရပ်
မြို့သို့ ပြန်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ် ခဏ
လောက်ပြန်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ဤကဲ့သို့
အကျည်းတန်သော အခြေအနေ၊ သူမ၏ အမှားကို
အမြဲတမ်းသတိရနေခြင်းမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း ရှာဦးမှပဲ။
ညနေစာ စားနေစဉ် သူမသည် သူမ၏ဖခင်နှင့် တစ်ပတ်
နှစ်ပတ်ခန့် အတူသွားနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

(၁၁)

ဖြူကြာပွင့်နှင့် ဦးမြတ်အေးတို့သည် ရထားတွဲ၌ တစ်ခန်းထဲ နေရာယူထားကြသည်။ ဦးမြတ်အေးက ပုံဆန်းဆန်း သိုးမွှေးဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ပီတာပူရကို သိပ်ကျေနပ် လှတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလားအလာတွေကတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှသေချာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ငြိမ်းချမ်း ရေးတရားသူကြီးလုပ်ဖူးတယ်၊ တောကျေးလက်တရားရုံးရဲ့ အမြဲတမ်းအဖွဲ့ဝင်၊ နာယက၊ နောက်ဆုံးအလုပ်ကတော့ အုပ်ချုပ်ရေးကောင်စီဝင်.....၊ ကျုပ်တိုင်းပြည်အတွက် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်လိုလူကို စဉ်းစားတဲ့အထဲမှာ ထည့်သွင်းရမယ်လို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ယုံကြည်တယ်၊ ဒါတောင်ကြည့်ပါလား၊ ကျုပ် တခြားမြို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့် မရဘူး”

၁၆၀ ဒဂုန်တာရာ

သူသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ ခေါင်းကိုသာ ခါနေသည်။ လေးပျော့စွာ ဆက်ပြောနေ၏။

“ကျုပ်ကို နားမလည်ကြဘူးဗျာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သိပ်ထက်မြက်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးသမား တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ရိုးသားတယ်၊ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ တက်တက်ကြွကြွရှိတယ်၊ ဒါမျိုးဟာ ဒီခေတ်မှာ ရှားပါးတဲ့ အရည်အချင်းတစ်ရပ်မဟုတ်ဘူးလားလို့၊ ဟင်-ကျုပ်ဟာ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သစ္စာမရှိတာကို ကျုပ်ဝန်ခံချက်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစိုးရနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာတော့ ကျုပ်ဟာအမြဲတမ်း လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပီသပါတယ်ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလားလို့”

သူက မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကဲလေ....ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ ဖြူကြာပွင့်အကြောင်းပြောရအောင်ပါ၊ မင်းအဖေအိမ်ချက်ချင်း ထပြန်တာ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်နော်”

“ကျမယောက်ျားနဲ့ နဲနဲနားလည်မှုလွဲကြလို့ဆိုပါတော့လေ” ဟု ဖြူကြာပွင့်က သူ၏ဦးထုပ်ကို ငေးကာ ပြောလိုက်သည်။

ဟုတ်တယ် စန်းငွေလှိုင်က နဲနဲတော့ ဆန်းသလားဘဲကွယ့်၊ ဦးခမ်းလှိုင် သားသမီးတွေက အကုန် ဒီလိုပါဘဲ၊ ဖြူကြာပွင့် ယောက်ျားက သိပ်မဆိုးပါဘူး၊

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၆၁

ဒါပေမယ့် သူ့အစ်ကို စန်းဖေလှိုင်ကတော့ တကယ့်သောက်
ရူးပဲ”

ဦးမြတ်အေးသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
ထို့နောက် ရိုးသားစွာ စူးစမ်းသည်။

“ဖြူကြာပွင့်မှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား”

ဖြူကြာပွင့်သည် သူ့ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်ကာ
ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘုရားရေ ဘာပြောရမှာလဲရှင်”

၁၁-နာရီလောက်တွင် ဘူတာကြီးတစ်ခု၌ မီးရထား
ရပ်သည်။ သူတို့သည် ဘူတာရုံရှိ ပျော်ပွဲစားရုံ၌ ညဉ့်စား
အတူစားသောက်ကြသည်။ သူတို့ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်
ကြသောအခါ၊ ဦးမြတ်အေးသည် အပေါ်ဝတ်ရုံအင်္ကျီနှင့်
ဦးထုပ်ချွတ်ကာ၊ ဖြူကြာပွင့်၏ အပါး၌ ဝင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောချင်တယ်၊ မင်းဟာ သိပ်ချောတယ်၊
ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ကဗျာမဆန်တဲ့အသုံးအနှုန်း
ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ မင်းက ခတ်ဆတ်တောက်တောက်
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အချဉ်စိမ်းထားတဲ့ သခွားသီးကို
သတိရစေတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိမ်းနုနုရနံ့ကလေးက မွှေး
နေသေးတယ်လေ၊ မင်းမှာ မိန်းမကောင်းတို့ရဲ့ အင်္ဂါရပ်
တွေရှိနေတယ်၊ လှတယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့

၁၆၂ ဒဂုန်တာရာ

ငါးနှစ်လောက်ကသာ မင်းနဲ့ခရီးအတူသွားရရင်တော့ကွာ”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

“မင်းအလှကို ကိုးကွယ်တဲ့ ပရိသတ်ထဲမှာ ကျုပ်လဲ ရောက်နေမှာ သေချာတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ အခုတော့ ကျုပ်က လူမမာဖြစ်နေပြီ”

သူသည် ဝမ်းနည်းသော၊ သို့သော် ရွန်းပသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး ဖြူကြာပွင့်၏ ခါးကို သိမ်းဖက် လိုက်သည်။

သူမက လန့်သွားကာ နီမြန်းလျက် “ရှင် ရူးနေ သလား ဦးမြတ်အေး၊ ကျမကို လွှတ်လိုက်ပါ”

ဦးမြတ်အေးက ညင်သာ တိုးညှင်းစွာပင် “မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းက အထိအတွေ့ နည်းနေသေးလို့ပါ”

အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် သူ့ကို ငြင်းဆန်နေလျှင် အမျိုးသမီးသည် သူ့ဘက်ပါပြီဟု တထစ်ချ တွက်သည်။ ငြင်းဆန်ခြင်းကိုက သူ့အောင်ပွဲအမှတ်လက္ခဏာ။ သူသည် ဖြူကြာပွင့်၏ ခါးကို မြဲမြံစွာဖက်ကာ၊ သူမ၏ပါး၊ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတို့ကို နမ်းသည်။ သူက သူမကို ကြည်နူးသာယာမှု အများကြီးပေးလိုက်ပြီဟု သူက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည် လျက်ရှိသည်။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၆၃

ဖြူကြာပွင့်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ရှက်ခြင်းတို့မှ
ဖြေဖျောက်ကာ ရယ်မောပေသည်။

သူသည် ဆက်လက်နမ်းနေပြီ၊ ရယ်စရာ ဦး
ထုပ်ကို ဆောင်းပြီး....

“လူမမာတစ်ယောက်ဆိုတာ ဒါလောက်ပဲ မျှော်
လင့်လို့ရမှာ....၊ ဒါအကုန်ပေးတာပဲ၊ တစ်ခါတုန်းကတဲ့၊
တူရကီဘုရင်ခံတစ်ယောက် ရှိသတဲ့၊ လူက လူကောင်း၊
သဘောကောင်း၊ လူအိုတစ်ယောက်၊ သူ့ကို အမျိုးသမီး
အပျိုတော် တစ်ဆောင်လုံး လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးဆက်
ထားတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အမွေရသတဲ့၊ ဘာဆိုတာတော့
မေ့သွားပြီ၊ တစ်ခုမဟုတ် - တစ်ခုပေါ့ကွယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ
သူရဲ့ မယားတွေက အကုန်တန်းစီရပ်နေကြတယ်၊ သူက
တစ်ယောက် တစ်ခါနမ်းပြီး ပြောလိုက်သတဲ့၊ ကျုပ်ပေး
နိုင်တာ အကုန်ပဲတဲ့၊ အဲသလိုပဲပေါ့၊ ကျုပ်လဲ ဒါပြောတာ
ပါပဲ ဖြူကြာပွင့်ရယ်”

သူမက ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ရူးရူးနှမ်းနှမ်းဟု
သဘောထားသည်။ သို့သော် သူမသည် ပျော်သွားပေ
သည်။ သူမသည် တစ်ခုခု ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ ကစားချင်သော
စိတ်ပေါ်လာသည်။ သူမသည် သူမ၏ အိပ်ရာထက်သို့
တက်လိုက်ကာ ပါးစပ်မှ သီချင်းညည်းသလို ညည်းပြီး

၁၆၄ ဒဂုန်တာရာ

စင်ပေါ်ရှိ သကြားလုံး စက္ကူသေတ္တာထဲမှ ချောကလက်များ ကို ဦးမြတ်အေးထံ ပစ်ပေးကာ”

“ဖမ်းစမ်း” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူက ဖမ်းမိသည်။ သူမသည် နောက်တစ်ခု ပစ်လိုက်ကာ ရွှင်ပျစွာ ရယ်မောနေသည်။ နောက် တတိယတစ်ခု။ သူသည် အားလုံးကို ဖမ်းမိကာ သူ၏ ပါးစပ်ထဲ သူပစ်ထည့်လိုက်ပြီး၊ သူမကို ငေးကြည့်နေ သည်။ နောက်တစ်ခု ပစ်ဦးလေ။ သူမကား သူ့ကို ကြည့် ပြီး တွေးနေသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် အမူအရာမှာ မိန်းမဆန် ဆန်၊ ကလေးဆန်ဆန်ပါကလား၊ သူမသည် ထိုင်လိုက်ကာ သူ့ကို ရွှင်မြူးစွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဦးမြတ်အေးက ဖြူကြာပွင့်၏ ပါးနှင့် လက်နှစ် ချောင်းထိကာ၊ ပျော်ပြက်ပြက် အမူအရာဖြင့် “သိပ်နောက် တဲ့ ကောင်မလေးပဲကွာ”

ဖြူကြာပွင့်က စက္ကူသေတ္တာကလေးကို သူ့ပေး ကာ “အကုန်ယူလိုက်တော့၊ ကျမက သကြားလုံးတို့ ချော ကလက်တို့ကို သိပ်အရေးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် သကြားလုံးများကို ပါးစပ်ထဲ စုပြုံသွင်း လိုက်ပြီး သေတ္တာအလွတ်ကို သူ၏ ခရီးဆောင် သေတ္တာ ထဲ၌ ထည့်လိုက်သည်။ သူသည် အရပ်များပါသော

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၆၅

စက္ကူသေတ္တာ လှလှလေးများကို သိမ်းထားတတ်သည်။ သူ၏ အားနည်းချက်။

“ကဲ ဒီလောက် အရူးအနှမ်းလုပ်ကစားရတာ တော်ပြီ၊ ဒါ လူမမာရဲ့ အိပ်ချိန်ပဲဗျို့။”

သူသည် အမရပူရလုပ် ကြိုးကြီးချိတ် ညဝတ် အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်ကာ၊ အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲချလိုက်သည်။

“ကောင်းသော ညချိုချိုကလေးရေ” ဟု သူသည် တိုးတိုးနှုတ်ဆက်ပြီး၊ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချလိုက် သည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်သွားသလို။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း သူသည် တခေါခေါ ဟောက်နေတော့သည်။ ဖြူကြာပွင့်မှာလည်း နည်းနည်းမှ ရှက်မနေတော့ပဲ အိပ်ရာထဲ၌ လှဲချလိုက်ရာ၊ မကြာမီပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ကား သူမသည် သူမ၏ အိမ်သို့ ရထားဖြင့် သွားနေသည်။ သူမ၏ မွေးရပ်မြို့ ကလေးမှာ လူသူ ကင်းမဲ့၍ ခြောက်ကပ်နေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ နှင်းများမှာ မီးခိုးရောင် ထနေပြီး၊ အိမ် တို့မှာလည်း သေးငယ်ကာ ပြားချပ်နေသည်ဟု ထင်ရ သည်။ လမ်း၌ အသုဘတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးသည်။ အခေါင်းကို ဖွင့်ထားပြီး အလောင်းစင်ပေါ်၌ ဘုရားဝတ် ကျောင်း အလံတံခွန်များ တလွင့်လွင့်။

၁၆၆ ဒဂုနိကာရာ

လမ်းမှာ အသုဘနဲ့တွေ့တာဟာ ကံကောင်းတဲ့ နိမိတ်ပဲဟု သူမက တွေးလျက်ရှိသည်။

ခင်မေဆက်လှိုင်တို့ နေခဲ့သောအိမ်မှာ ‘ငှားရန်’ ဟူသော စာတန်းကို ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရင်ခုန်သံမြန်စွာဖြင့် သူမ၏ အိမ်ဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာကာ၊ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်လိုက် သည်။ တံခါးလာဖွင့်သူကား အိမ်ဖော်အသစ်၊ ၀၀အိအိ၊ အိပ်ချင်သော မျက်လုံးနှင့် ကောင်မလေး။ ဝမ်းကပ်အင်္ကျီ ကို ဝတ်ထားသည်။ ညစ်ပတ်၍ တံမြက်စည်း လှဲမထား သော လှေကားထစ်များကို လှမ်းတက်ရင်း သည်နေရာ၌ စန်းငွေလှိုင်က သူမကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့တာပါကလားဟု သူမက သတိရနေသည်။ စင်္ကြံလမ်းဝရံတာ၌ သူ့ဖခင်၏ လူနာများ စီရီ အလှည့်စောင့်နေကြသည်။ သူတို့သည် ထူထပ်သော အနွေးထည် အပေါ်အင်္ကျီများ ဝတ်ကာ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကပ်ညပ်လျက်၊ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သူမ၏ ရင်သည် အခုန်မြန်လာကာ၊ အကြောအခြင်များ အားနည်းလာသည်ဟုခံစားမိနေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးမှာ အရင်ကထက်ပင် ပိုမိုတောင့်တင်း နေကာ၊ သူ၏ မျက်နှာမှာ အုတ်နီခဲကဲ့သို့ပင် နီပြီး ဆံပင်များ ဖြီးသင်ထားခြင်းမရှိ။ ဆရာဝန်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်လျက် ရှိနေသည်။ ဒေါက်တာသီဟ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၆၇

သည် သူမကို တွေ့ရာ၌ ဝမ်းသာသွားသည်။ နည်းနည်း ပင်လျှင် ငိုမိသည်။ အဘိုးကြီး၏ ဘဝ၌ သူမသာလျှင် ပျော်ရွှင်သာယာမှု မဟုတ်လား။ သူသည် ဖခင်အား စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြေးဖက်ကာ၊ ဒီမှာ အကြာကြီး ဝါဆို ပွဲတော်အထိ ဖခင်နှင့်အတူ နေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သူမသည် အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် ထမင်းစား ခန်းသို့လာကာ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ သို့သော် ဒေါက်တာသီဟကမူ လက်များကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ ထည့်ကာ၊ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အင် ... အင် ... အင် ... အင် ဟု ညည်းနေသည်။ သဘောမကျသော အထိမ်းအမှတ်။

“သမီးက ရတနာပုံမြို့တော်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့အတွက် အဖေကလဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ အဖေ့အဖို့ကတော့ အဖိုးကြီးအတွက်က ဘာလိုမှာလဲ၊ ငါက ဖားအော်သလို အော်ပြီး နောက်တော့ လူတိုင်းဟာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြမှာ။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက အဖေ့ ရုပ်ကလာပ်ကောင်ကြီးက မတရား သန်မာတောင့်တင်းနေတာပဲ။ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလား”

ဒေါက်တာသီဟက သူသည် အိုမနေသော၊

ခင်းစင် ဒုက္ခကာရာ

အလုပ် အင်မတန်လုပ်သော လူတကာ တက်စီး၍ရသော မြင်းကြီးဟု ဆိုသည်။ မခင်မဆက်လှိုင်ကို ကုသခဲ့သည်။ ကလေးတွေကိုလည်း စောင့်ရှောက် ယုယခဲ့သည်။ ဒါအပြင် ခင်မဆက်လှိုင်၏ အသုဘကိုပင် ချခဲ့ ရသည်။ အဝတ်အစား တပ်မက်သူ ပေါ်ကြော့သမား ဦးမြတ်အေးကတော့ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်။ အဖေက ငွေတစ်ရာတောင် သူ့ကို ချေးလိုက်ရသေး။ ခုထက်ထိ ပြန်မဆပ်။

“အဖေ့ကို ရွှေမန်းခေါ်သွားပြီး အရူးထောင် ပို့လိုက်ပေတော့။ ငါက အရူးပဲဟာ။ အအ တုံးတုံး ကလေး ငယ်ပဲဟာ၊ ငါက သစ္စာဓမ္မနှင့် တရားမှုကို ယုံကြည်သူ ကိုးကွ”

ထို့နောက် သူသည် သူ့သားမက်အကြောင်း အပြစ်တင်နေပြန်သည်။ အမြော်အမြင်မရှိ။ အိမ်တွေ ဈေးပေါနေပါလျက် ဘာကြောင့် ဝယ်မထားရသလဲ။ ဖြူကြာပွင့်ကမူ အဘိုးကြီး၏ ဘဝ၌ သူမသာလျှင် ပျော်ရွှင်သာယာမှု ဆိုသော ခံစားမှု မရှိတော့။ ဒေါက်တာသီဟက လူနာများကို မေးမြန်းကုသနေစဉ်၊ သူမသည် အိမ်ကြီးထဲရှိ အခန်းတွေ လျှောက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူမသည် သူမ၏ မွေးရပ်မြို့နှင့် သူမ၏ အိမ်၌ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ခံစားနေမိသည်။ အပြင်လဲ မထွက်ချင်။ ဘယ်သူ့ဆီမှလဲ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၆၉

သွားမလည်ချင်။ ငယ်ငယ်ကလေးဘဝသူငယ်ချင်းများနှင့် လက်မထပ်ခင် အပျိုဘဝကို တွေးလိုက်သောအခါ နည်းနည်းမှ ဝမ်းမနည်းမိ။ မတမ်းတမိ။

ညနေစောင်း၌ကား သူမသည် အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားကို ဆင်ယင်ခြယ်သကာ ညဉ့်ဦးယံ ဘုရားဝတ်ကျောင်းတော်၌ တရားနာသွားသည်။ သုဓမ္မာဘုရားဝတ်ကျောင်းတော်၌ ဘယ်သူမျှ မတွေ့။ တောသူတောင်သားများသာ။ သူမ၏ ခမ်းနားထယ်ဝါသော အဝတ်အစားကို ဘယ်သူမျှ မစွဲလမ်းကြ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ သူမ၏ကိုယ်တွင်း၌ လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲနေပြီဟု ထင်ရသည်။ ညဉ့်ဦးယံ တရားနာရာ၌ နိပါတ်တော်ကျမ်းစာ၊ သုတ္တန်ကျမ်းစာများက ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ “အဟံ- ငါသည် အသံကို မြှင့်ကြအံ့” ဓမ္မတေးကို ဘယ်လောက် ကြိုက်ခဲ့သလဲ။ ထို့နောက် သူမသည် တန်ဆောင်းကြီး အလယ်သို့ သွားသည်။ ရဟန်းတော်မှာ ရပ်လျက် ...။ ဘုရားဆီမီးတိုင်၏ အပူငွေ့ပင် ရလျက်။ သူမသည် တရားဒေသနာ ပြီးအောင်ပင် သည်းမခံနိုင်တော့။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ထွက်လာသောအခါ သူတောင်းစားများ ဆီး၍ အလှူမခံကြပါစေနဲ့ဟု မျှော်လင့်နေသည်။ ရပ်ကာ အိတ်ထဲ

၁၇၀ ဒဂုနိကာရာ

ပိုက်ဆံရှာရတာ သိပ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ သူမသည် ကြေးပြားစေ့များကို မယူခဲ့။ အိတ်ထဲတွင် ငွေဒင်္ဂါးများသာ ရှိသည်။

သူမသည် အိပ်ရာသို့ တန်းဝင်သည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့် အိပ်လို့မပျော်နိုင်။ အိပ်ပျော်သွားသောအခါလည်း အိပ်မက်တွေ မက်နေကြသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ရုပ်ပုံလွှာကားချပ်များ။ နံနက်က တွေ့ခဲ့ရသော အသုဘအဖုံးဖွင့်ထားသော ခေါင်းကြီးကို အိမ်ဝင်းထဲသို့ ယူလာကြသည်။ ခေါင်းကြီးမှာ ဟိုယမ်း ဒီယမ်း လှုပ်ယမ်းယိမ်းလိုက်ကာ ရုတ်တရက် တံခါးကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ သူမသည် လန့်နိုးကာ အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ အောက်ထပ်၌ကား တစ်စုံတစ်ယောက်က တံခါးကို ခေါက်လျက်ရှိသည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးမှာ နံရံနှင့် ပွန်းကာ အသံမြည်တော့။

သူမသည် ဒေါက်တာသီဟ ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးသံကြားကာ၊ အိမ်ဖော်မသည် အောက်သို့ဆင်းပြီး နောက် ပြန်လာသည်။ သူမ၏ တံခါးကို လာခေါက်သံကြားရသည်။

“မမ ... မမ”

“ဘာလဲဟေ့”ဟု ဖြူကြာပွင့်က လှမ်းမေးသည်။

“မမအတွက် သံကြိုးစာ”

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၇၁

ဖြူကြာပွင့်သည် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းကာ အပြင်
သို့ ထွက်လာသည်။ အိမ်ဖော်မ နောက်၌ ဆရာဝန်ကို ပါ
တွေ့ရသည်။ ဆရာဝန်က ညဝတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အနွေး
ထည် ထပ်ဝတ်ထားသည်။ သူကလည်း ဖယောင်းတိုင်
တစ်တိုင် ကိုင်ထားသည်။

ဆရာဝန်က တစ်ချက်သမ်းကာ “ခေါင်းလောင်း
က ပျက်နေတာ၊ ပြင်ဖို့ ကောင်းတာကြာလှပြီ”

ဖြူကြာပွင့်က သံကြိုးစာကို ဖွင့်ကာ ဖတ်လိုက်
သည်။

မဖြူကြာပွင့် ကျန်းမာရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့
ဆုတောင်းအရက်သောက်လိုက်ကြတယ်။

ဣန္ဒာ-မိုင်းဝေ

“အရူးတွေ” သူမက ညည်းသကာ တအားရယ်
လိုက်သည်။ သူမသည် ရုတ်ခြည်း စိတ်ပေါ့ပါးကာ
ပျော်ရွှင်လာသည်။

သူမ၏ အိပ်ခန်းဝသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ
ဖီးလိမ်း ဝတ်ဆင်သည်။ ပြန်မအိပ်တော့။ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်
သည်နှင့် မိုးလင်းတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့မွန်းတည့်
တွင်ကား သူမသည် ရတနာပုံမြို့တော်သို့ ပြန်ခဲ့ပေသည်။

(၁၂)

ဝါဆိုရက်အတွင်း တစ်နေ့၌ စန်းငွေလှိုင်တို့ အိမ်သားများသည် အနုပညာကျောင်းတော်ကြီး၌ ကျင်းပသော ပန်းချီပြပွဲသို့ သွားကြသည်။ ရွှေမန်းခလေ့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်အိမ်သားလုံး သွားကြည့်ကြသည်။ ခင်ပီတောက် ခင်ကံ့ကော်ကလေးနှစ်ယောက်၊ သူ့အထိန်းနှင့် ကိုမှိုင်းဝေ။

စန်းငွေလှိုင်မှာ ပန်းချီဆရာအားလုံး၏ နာမည်များကို သိနေသည်။ ပန်းချီပြပွဲဆိုလျှင် တစ်ခါမျှ လွတ်မပေး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် နွေဘက် တောသို့လည်လျှင် ရှုမျှော်ခင်း ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲတတ်သည်။ သူသည် အနုပညာ အများကြီး ခံစားတတ်သူဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်လျက် ရှိပေသည်။ အကယ်၍များ လေ့လာလိုက်စားလျှင် ပန်းချီဆရာကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်မှာ မလွဲဟု ယုံကြည်လျက်ရှိပေသည်။ နိုင်ငံခြား ရောက်သည့်အခါ

၁၇၄ ဒဂုနိကာရာ

သူသည် ရှေးဟောင်း အနုပညာပစ္စည်းများရောင်းသော ဆိုင်များသို့ ဝင်တတ်သည်။ အနုပညာ ပစ္စည်းများကို အနုပညာအကဲဖြတ်ဆရာ၏ ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုတတ်သည်။ သူ၏ ထင်မြင်ချက်များကို ပြောသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဆိုင်ရှင်က သူ့စိတ်ကူးထဲရှိသော ဈေးနှင့် ရောင်းသည် ကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။ နောက်ကျတော့ ဝယ်ထားသော ပစ္စည်းမှာ ရထားထဲရှိ အထုပ်သေတ္တာထဲ၌ လဲလျောင်း နေပြီး၊ နောက် ဘယ်ပျောက်သွားသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိကြတော့။ ဒါမှမဟုတ်လျှင် သူသည် လက်ထွင်း ပန်းချီဆိုင်သို့ သွားမည်။ ဒါမှမဟုတ် ပုံနှိပ် ပန်းချီကို လေ့လာမည်။ ဒါမှမဟုတ် ကြေးရုပ်များကို ကြည့်မည်။ အနုပညာလက်ရာတို့ကို ဘာဘာညာညာနှင့် ဝေဖန်၊ သို့မဟုတ် ဈေးပေါပေါဘောင်များ ဝယ်မည်။ စက္ကူသေတ္တာ ခပ်ညံ့ညံ့ဝယ်မည်။ သူ့အိမ်ရှိ ပန်းချီကား ချပ်များမှာ ကြီးကြသည်။ သို့သော် လက်ရာက အလွန်ညံ့။ ပန်းချီကားကောင်းများမှာလည်း မလှမပ ချိတ်ဆွဲ ထားပေသည်။ သူသည် ပန်းချီကားအတွက် ငွေကြေး တော်တော်များများ အကုန်အကျခံသည်။ နောက်ကျတော့ မူရင်းလက်ရာမဟုတ်ဘဲ ပုံတူ ကူးယူထားသော ကားတု များ ဖြစ်နေကြသည်။ ထူးခြားမှတ်သားဖွယ်ကောင်း

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၇၅

သည်ကား အခြားသောကိစ္စရပ်များ၌ မရွံ့မရဲရှိသလောက် ပန်းချီပြပွဲ၌ကား သူသည် ထူးထူးကဲကဲပင် ရဲရင့်ပိုင်နိုင် လှပေသည်။

ဖြူကြာပွင့်သည်လည်း သူ့အမျိုးသားကဲ့သို့ပင် ပန်းချီကားများကို ကြည့်ရှုစစ်တမ်းထုတ်သည်။ ပွဲကြည့် မှန်ပြောင်း၊ သို့မဟုတ် လက်ကို ဝိုင်းကာ ကြည့်သည်။ ကားထဲက လူတွေဟာ တကယ့် အပြင်က လူတွေလိုပါပဲ။ သိပ်အံ့ဩချီးမွမ်းဖို့ ကောင်းတယ်။ တကယ့် အသက်ရှင် နေသလိုပဲလား။ သစ်ပင်တွေကလည်း တကယ့် သစ်ပင် တွေလိုပဲ။ သို့သော် ပန်းချီကားအားလုံးမှာ သူမအဖို့ တကယ်နှင့် တူနေပေသည်။ အနုပညာ၏ တစ်ခုတည်း သော ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကားပေါ်ရှိ လူနှင့် အရာဝတ္ထုများ သည် တကယ်ဟု မှတ်ထင်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည် ပေသည်။ မျက်လုံး တစ်ဖက်မှိတ်ကာ၊ လက်များကို ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြည့် တကယ်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်ရသည် မဟုတ်လား။

သူမအမျိုးသားက သူမဘက်လှည့်၍ “ဒါဟာ.... မောသစ်တောဘဲ၊ ဘာမှလဲ မပါဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါအုံး။ နှင်းတွေက ခိုပြာရောင်တဲ့၊ နှင်းဟာ ဘယ်တော့မှ ခိုပြာ ရောင်မရှိဘူး၊ ဒီကောင်လေးလက်ဝဲလက်မောင်းက လက်ယာ ဘက်ထက်တိုနေတယ်”

၁၇၆ ဒဂုန်တာရာ

နောက်ဆုံး၌ကား မောပန်းလျသွားကြကာ၊ စန်းငွေ
 လှိုင်သည် အိမ်အတူပြန်ရန်အတွက် ကိုမှိုင်းဝေကို လိုက်ရှာ
 သည်။ ဖြူကြာပွင့်သည် ရှုမျှော်ခင်းကားတစ်ချပ်ရှေ့၌ရပ်နေ
 မိသည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ချောင်းကလေး
 ကို သစ်သားတံတားတစ်ခုက ဖြတ်ထားသည်။ တစ်ဖက်
 ကမ်းရှိ လမ်းမြောင်ကလေးက စိမ်းညိုသော မြက်ခင်းကြား
 မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြက်ခင်းကို သစ်တောက ဇာနား
 သတ်ပေးထားသည်။ စခန်းမီးပုံတစ်ပုံလည်း တွေ့ရသည်။
 နွားကျောင်းသားများ ဖိုထားတာဖြစ်ပေသည်။ ကောင်းကင်
 မှာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၌ အရောင်ရဲရဲသည် ဖျော့မိုန်စ။

ဖြူကြာပွင့်သည် စိတ်ကူးထဲ၌ တံတားကိုဖြတ်ကာ
 လမ်းမြောင်ကလေးအတိုင်း လျှောက်၍ လျှောက်၍ လာ
 သည်။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော ဆည်းဆာရောင်၌
 သီးနှံကိုက် ကျေးငှက်ကလေးများ၏ အိပ်ချင်စွာ ကျည်
 ကျည် အော်ကျူးလျက်၊ အဝေး၌ မီးလျှံက တောက်လင်း
 လျက်။ ဤတိမ်တိုက်များ၊ သစ်တောများ၊ မြက်ခင်းများ
 မှာလည်း မြင်နေကျထင်ရသည်။ ဘယ်မှာများ မြင်ဖူးပါ
 လိမ့်နော်။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရှေးကာလကတည်းက
 သူမသည် မြင်ဖူးသည်မှာတော့အမှန်။ ပြင်းထန်သော
 တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်သည် သူမထံသို့ ဝင်ရောက်လာပေ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၁၇၇

သည်။ သူမသည် ဤလမ်းမြောင်းကလေးမှ နေဝင်လှ အထိ၊ ဆန်းကြယ်လျှို့ဝှက်သော ကောင်းကင်အနားသတ် ကလေးဆီအထိ လမ်းလျှောက်သွားချင်သော စိတ်ဆန္ဒပေါ် လာသည်။

ဖြူကြာပွင့်က ပန်းချီကားကို နားလည်သည် ဟု သောတွေ့ရှိချက်ကို အံ့ဩလျက် “သိပ်အံ့ဩစရာကောင်း တဲ့ပန်းချီကားပါပဲ၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပါအုံး အစ်ကိုစန်းရယ်”

သူမသည် ဘာကြောင့်ဤရှုခင်းကားကို ကြိုက်နှစ် သက်သည်ဆိုတာကို သူမအမျိုးသားနှင့် ကိုမှိုင်းဝေအားရှင်း ပြသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး သူမ၏ ရှင်းလင်း ချက်ကို နားမလည်ကြ။ သူမသည် ရှုခင်းကားကို ဝမ်းနည်း သော အပြုံးဖြင့် ငေးကြည့်လျက်၊ ဘယ်သူမှ ဤကား၏ ထူးခြားချက်ကို မတွေ့ရှိကြသဖြင့် စိတ်ပျက်နေမိသည်။ သူမသည် ခန်းမကြီးထဲသို့ ပြန်သွားကာ ပန်းချီကားအား လုံးကို ပြန်၍ကြည့်ရှုသည်။ အားလုံးသည် တူသည်ဟု မထင်တော့။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲရှိ စန္ဒယားအထက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားအကြီးကြီး ကို ပထမအကြိမ် သတိပြုမိလေတော့သည်။

“ဒီလိုကားကြီးမျိုးများ ဘာဖြစ်လို့များ ဝယ်ထား ပါလိမ့်” ဟု သူမက ရုတ်တရက် မနှစ်သက်၊ စိတ်နှင့်ပြော မိသည်။

၁၇၈ ဒဂုန်တိကာရာ

ထို့နောက်၌ကား မှန်စီရွှေချ ကနုတ်ပန်းခွေများ ပန်းပွင့် အကြွလေးဖြင့်ကွပ်ထားသော ကြေးမုံနှင့် စန္ဒရား အထက်က ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားချပ်မျိုးများ။ သူမ အမျိုးသားနှင့် ကိုမှိုင်းဝေတို့တစ်တွေ၏အနုပညာဆွေးနွေး ငြင်းခုံချက်များကို စိတ်ပျက်မိလာသည်။ ရွံရှာလာသည်။ မုန်းတီး၍ပင် လာသည်။

ဘဝသည် ရှေ့အလားအလာရှိမလာဘဲ၊ ထူးခြား သောအဖြစ်အပျက်များ ရှိမလာဘဲ၊ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ စီးဆင်းကုန်လွန်သွားပေသည်။ ဆောင်းဟေမန္တ၏ ဇာတ် သဘင်ရာသီပြီးဆုံးကာ ပူနွေးလာပေပြီ။ သာယာတင့်တယ် သော ရာသီဥတုသည် ရောက်လာပေပြီ။

တစ်နံနက်၌ကား စန်းငွေလှိုင်တို့ အိမ်သားများ သည် ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှုဖြင့် ရုံးတင်ခြင်းခံရသော အရံ တပ်သားတစ်ဦး၏ အမှုတွင် ကိုမှိုင်းဝေ၏ ချေပချက်ကို နားထောင်ကြရန် ဟောသို့ လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့အိမ်က အထွက်နောက်ကျနေလေရာ ရုံးတော်သို့ ရောက်သောအခါ သက်သေများကိုပင် စစ်ဆေးလျက် ရှိနေပေပြီ။ သက်သေ အများစုမှာ ခဝါသည်အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြပေသည်။ သူတို့က တရားခံဖြစ်သူသည် သူတို့၏ သခင်မခဝါသည် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်၏ အိမ်သို့ မကြာခဏလာရောက်လည်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၁၇၉

ပတ်ကြကြောင်းသက်သေခံကြသည်။ ထိုပွဲတော်နေ့ညက အရံတပ်သားဟောင်းကြီးသည် အရက်မူးပြီး ညဉ့်နက်သန်း ခေါင်ရောက်ကာ နောက်တစ်ပွဲသောက်ရန်အတွက် အရက် ဖိုးပိုက်ဆံတောင်းသည်။ သူ့သခင်မက မပေးလိုက်၊ နောက် တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ကောင်မလေးများအတွက် ဘီစကွက်၊ ဘီယာနှင့် ပူရိုန်းများယူပြီး ပြန်လာသည်။ တစ်ညလုံးသောက်စားရင်း သီချင်းဆိုရင်းဖြင့် နံနက်လင်း သောအခါ၊ အမိုးအပေါ်ထပ်ခိုးမှာ ဖောက်ထွင်းထားပြီး ယောက်ျားဝတ်အင်္ကျီသုံးထည်၊ ဂါဝန်တစ်ထည်နှင့် အိပ်ရာ ခင်းထည်များ အခန်းတည်းမှ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ ရှိကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုကြသည်။ ကိုမှိုင်းဝေက လှောင်ပြုံး ဖြင့် သက်သေတိုင်းကို မေးမြန်းလေသည်။ သူမတို့တွင် ပွဲတော်ညက တရားခံ ယူလာသည်ဆိုသော ဘီယာများရှိ သလား။ သူက ခဝါသည်အလုပ်သမားလေးများကိုယ်တိုင် ပင် အဝတ်များကို ခိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် သက်သေထူနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူသည် လျှောက်လဲ ချက်များကို ပြောကြားသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအလျဉ်း မပါဘဲ ဂျူရီလူကြီးများပေါ်သို့သာ မျက်လုံးကိုတည် ကြည်လေးနက်စွာ စိုက်လျက် ပြောကြားသွားပေသည်။

သူက ဖောက်ထိုးခိုးယူမှုနှင့် သာမန်ခိုးယူမှု၏ ခြားနားချက်ကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ သူသည် မှန်ကန်

၁၈၈ ဒဂုန်ကာရာ

စွာနှင့် အရှည်ကြီးပြောသည်။ လေးနက်သောအမူအရာ ဟန်ပန်ဖြင့်၊ ထူးကဲသောစွမ်းဆောင်ချက် ဉာဏ်ရည်ဖြင့် ဆွေးနွေးတင်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဆွေးနွေးခြင်း သည် အသားကျနေပြီဖြစ်၍ အမူအရာမှာ ခန့်ခြားလှပေ သည်။ သို့သော် ပြောသောအကြောင်းအရာကိုကား နားလည်ရန် ခက်ပေသည်။ ဂျူရီလူကြီးမင်းသည် သူ၏မိန့်ခွန်းမှ ရရှိကောက်ယူနိုင်သည်ကတော့ ဖောက် ထွင်းမှုကား မှန်သည်။ သို့သော် ခိုးယူမှု ကျူးလွန်ခြင်းမရှိ ဆိုတာပင်။ ဘာကြောင့်ဆို ခိုးယူခြင်း ခံရသော အဝတ် အထည်များမှာ ခဝါသည်မလေးများ သောက်သောဘီယာ အဖြစ် ကူးပြောင်းသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ခိုးမှုဖြစ်လျှင် ဖောက်ထွင်းမှု မပါဝင်ပေ။ ဂျူရီလူကြီးမင်း များနှင့် ပရိသတ်မှာ ကိုမှိုင်းဝေ၏မိန့်ခွန်းကို များစွာဘဝင် ခိုက်သွားကြပုံရပေသည်။ မိန့်ခွန်း၏အောင်မြင်ချက်ပင်။ ရုံးတော်က ပြန်ထိုင်သောအခါ အပြစ်မရှိ လွတ်စေဟု စီရင် ချက်ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ဖြူကြာပွင့်က ခေါင်းညိတ်ကာ ကိုမှိုင်းဝေနှင့် နွေးထွေးစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မေလ၌ကား စန်းငွေလှိုင်တို့ အိမ်သားများသည် အင်ကြင်းမြိုင်တောအိမ်ကလေးသို့ ပြောင်းသွားကြသည်။ ယခုအခါ၌ ဖြူကြာပွင့်မှာ ကိုယ်ဝန်နှင့် ဖြစ်နေပေပြီ။

(၁၃)

နောက်တစ်နှစ်ကျော်ကြာသောအခါ ဖြူကြာပွင့်
နှင့် ကိုဏ္ဍနွာတို့သည် ကျောက်မဲမီးရထားလမ်းနှင့် မလှမ်း
မကမ်း အင်ကြင်းမြိုင်ရှိ စိမ်းလန်းမြက်ခင်းပြင်၌ ထိုင်လျက်
ရှိကြပေသည်။ သူတို့အနီး၌ကား မှိုင်းဝေသည် လက်မောင်း
ပေါ်၌ခေါင်းတင်ပြီး ပက်လက်လှန် လဲလျောင်းကား
ကောင်းကင်အား ငေးကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူတို့သည်
လမ်းလျှောက်ရတာမောနေကြပြီ။ ၆-နာရီရထားအဝင်ကို
စောင့်နေကြသည်။ ရထားလာပြီးလျှင် အိမ်ပြန်လက်ဖက်
ရည်သောက်ကြမည်။

ဖြူကြာပွင့်က ပြောနေသည်။

“အမေတွေက သူတို့ကလေးတွေဟာ ထူးခြား
တယ်လို့ ထင်နေကြတာ၊ အဲဒါသဘာဝပဲရှင့်၊ အမေတွေ
ဟာ ကလေးပုခက်ရှေ့မှာ နာရီအကြာကြီး ရပ်နေနိုင်ကြ
တယ်ရှင့်၊ နားရွက်ကလေးတွေကို ကြည့်မယ်၊ မျက်လုံးကို

၁၈၂ ဒဂုန်တာရာ

ကြည့်မယ်၊ နှာခေါင်းကို ကြည့်မယ်၊ ကြည့်လို့ကို မဝဘူး၊
 ကလေးကို နမ်းရတာဟာ အကြီးကျယ်ဆုံးပျော်ရွှင်မှုပဲပေါ့၊
 စကားပြောရင်လဲ ကလေးအကြောင်းပဲပြောနေချင်တာပဲ၊
 အခြားအကြောင်း မပြောချင်ဘူး၊ အဲဒါမိခင်ရဲ့အားနည်း
 ချက်ပဲဆိုပါတော့၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လဲ ကျမစောင့်ကြည့်မိ
 တယ်။ ကျွန်မသမီးငယ် ချောအိအိညက် ကလေးကတော့
 တကယ်ကို ထူးခြားပါတယ်ရှင်.....၊ မဟုတ်ဘူးလားလို့၊
 သူ့မျက်နှာလေးက သိပ်ရည်မွန်တာ၊ သူ့ရုပ်ပုံကလေးကလဲ
 ချစ်စရာ၊ သူ့ရယ်ပုံကလေးကလဲတစ်မျိုး၊ ဒါတောင် ရှစ်လ
 သမီးပဲရှိသေးတာ၊ သည်လောက်ရည်မွန်တဲ့ မျက်လုံးရှိ
 တာ တွေ့ကိုမတွေ့ဖူးဘူး”

ကိုဏ္ဍနွာက “ဒါထက် စကားဖြတ်ပြောရအုံးမယ်၊
 ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျား ယောက်ျားနဲ့ ကလေး
 ဘယ်သူ ပိုချစ်သလဲလို့”

ဖြူကြာပွင့်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။

“မသိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားကိုတော့ သိပ်
 မချစ်ဘူး၊ ချောအိအိညက်ကတော့ ကျွန်မရဲ့ ပထမအချစ်၊
 အချစ်ဦးဆိုပါတော့လေ။ ရှင်တို့ သိပါတယ် ...၊ ကျွန်မ သူ့
 ကို လက်ထပ်တော့ ... သူ့ကို ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီ
 တုန်းက ကျွန်မက သိပ်မိုက်မဲတာ၊ သူ့ဘဝရော ကျွန်မဘဝ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၈၃

ရော ပျက်စီးပြီလို့ ထင်ပြီး သိပ်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိ တာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အချစ်ဟာ အဓိကမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိရတယ်ရှင်၊ ဒါတွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပါရှင်....”

“ခင်ဗျားယောက်ျားကို မချစ်ရင် သူ့ကို ဘာအ နှောင်ဖွဲ့ထားတာလဲဟင်။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ခင်ဗျား တို့အတူတူ နေကြသေးသလဲ”

“ကျွန်မလဲမသိဘူး၊ အကျင့်ဘဲ ထင်တာပဲရှင်၊ သူ့ကို ကျွန်မလေးစားတယ်၊ သူနဲ့ အကြာကြီးမတွေ့ရရင် သူ့ကို လွမ်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချစ်မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သူ ဟာ လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တယ်၊ ဒါတွေဆိုရင် ကျွန်မ ပျော်ရွှင်ဖို့ လုံလောက်နေပါပြီ၊ နောက်ပြီး သူဟာ ကြင်နာတရားရှိတယ် ...၊ သဘောက လဲ သိပ်ကောင်းတာ”

ကိုမှိုင်းဝေ ခေါင်းကို ပျင်းရိစွာ ညိတ်လျက် အသံပျော့ပျောင်းလေးတွဲဖြင့် ...

“စန်းငွေလှိုင်ဟာ လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်၊ ကြင်နာ တရားရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါချစ်သော ညီမလေး၊ သူဘယ် လောက် လိမ္မာရေးခြားရှိတာ၊ ကြင်နာတရားရှိတာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာကို သိရအောင် သူနဲ့အတူ ဆား ၃-ပိသာလောက် စားနေရတော့မှာပေါ့၊ ကြင်နာ

၁၈၄ ဒဂုန်တာရာ

တရားရှိတာတို့၊ လိမ္မာရေးခြားရှိတာတို့၊ သဘောကောင်း
 တာတို့က ဘာများကောင်းလို့လဲ၊ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျား
 လိုချင်သလောက် ပိုက်ဆံ သူကပေးတယ်၊ ဒါတွေ
 သူတတ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း ပြတ်သားခိုင်
 မာမှု လိုအပ်လာပြီဆိုရင်တော့ လူဆိုးလူသွမ်းတွေနဲ့
 ဆက်ဆံတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာတော့ သူ့အခွံထဲ ရှောင်တိမ်းနေမှာ
 ပါဗျာ၊ စန်းငွေလှိုင်လို လူမျိုးဟာ လူတော်လူကောင်းတွေ၊
 ဒါပေမယ့် တိုက်ရေးခိုက်ရေးသမားအနေနဲ့ကတော့
 အလကားပဲ၊ ဘာမှအသုံးကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယေဘုယျ
 ပြန်ကြည့်ချင်ရင်တော့ ဒီလိုလူမျိုးက ဘာမှ ကောင်းတာ
 မဟုတ်ပါဘူး”

နောက်ဆုံး၌ ရထားဝင်လာသည်။ ခေါင်းတိုင်မှ
 ပန်းနုရောင် မီးခိုး မှုတ်ထုတ်အန်ချလိုက်ပြီးနောက်၊ သစ်
 တောဘက်သို့ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ နေရောင်၌ နောက်
 ဆုံးရထားတွဲ ပြတင်းပေါက်မှာ ဝင်းပစ္စာ လက်သွားသည်။
 ကြည့်ရတာပင် မျက်စိကျိန်းသွားသည်။

“လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်” ဟု ဖြူကြာပွင့်က
 နေရာမှ ထကာ ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ပြောလိုသမျှ
 ပြောပြီးနောက် တကယ်ရင့်ကျက်သော အမျိုးသမီးကြီး၏
 အမူအရာဖြင့် နည်းနည်းမောပန်းသွားဟန်ဖြင့် လမ်း

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၈၅

လျှောက်လာသည်။

ကိုဏ္ဍနွာက သူမ၏နောက်မှ ကပ်လိုက်ရင်း “ဒီလိုပါပဲလေ၊ အချစ်မရှိဘဲနဲ့တော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အချစ်အကြောင်း ပြောခဲ့ပေါင်းများလှပြီ၊ ဖတ်ခဲ့ပေါင်းလဲ များလှပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ကတော့ နည်းနည်းပဲ ချစ်ကြတာ မဟုတ်လား၊ ဒါတော့ ကောင်းတဲ့ဟာ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

ဖြူကြာပွင့်က “ဒါတွေအားလုံးဟာ အလကားပါ၊ ဘာမှ အသုံးကျတာတွေ မဟုတ်ဘူး”

သူတို့သည် ပန်းခြံထဲ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ စပယ်၊ ပုန်းညက်၊ သော်ကပန်းများက ပွင့်နေရာမွှေးကြိုင်လျက်ရှိသည်။ ထုံယစ်ပန်းကလည်း ဖူးပွင့်စပြု၍ ရနံ့တစ်လှိုင်လှိုင်။ ကိုဏ္ဍနွာနှင့် ကိုမိုင်းဝေတို့သည် ဖြူကြာပွင့်၏ မျက်နှာပေါ်၌ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှုကို တွေ့ရသည်။ သူမတွင် ရရှိသမျှထက် ဘာမျှပို၍ မလိုချင်သော ပုံကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး သူတို့သည် ကမ္ဘာလောကကြီးကား ငြိမ်းချမ်းသာယာနေပါတကားဟု ခံစားလျက် ရှိကြပေသည်။ သူမပြောသမျှမှာ အားလုံးကောင်းမွန်၍ လိုရင်းရောက်သည်။ ချက်ကြသည်။ ထင်းရှူးပင်များက လှပနေကြပေသည်။ ထင်းရှူးရနံ့များ ခါတိုင်းထက်ပင် ဖြိုးဝေလျှံနေ

ခမၤ ဒဂုနီကာရာ

သည်။ မလိုင်ကလည်း အလွန်ကောင်း၊ ခင်ပီတောက်
ကလည်း သိပ်တော်တဲ့ကောင်မလေး။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြသောအခါ အိမ်ထဲ
သို့ ဝင်ကြကာ ကိုဣန္ဒာက စန္ဒယားနှင့် အချစ်သီချင်း
တစ်ပုဒ် ဆိုတီးလျက် ရှိသည်။ ဖြူကြာပွင့် မှာ
နေရာမှထကာ အခန်းထဲသို့ ခြေဖျားထောက်ဝင်ပြီး
သူ့ကလေးကို ကြည့် သည်။ ခင်ကံ့ကော်ကိုလည်း
ကြည့်သည်။ ခင်ကံ့ကော်မှာ ဖျားတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။
ဘာမျှ မစား။

“အချစ်ရေ အမြတ်နိုးဆုံးချစ်ရပါတဲ့အချစ်ရေ”
ဟု ကိုဣန္ဒာက သီဆိုလိုက်ပြီးနောက် “မဟုတ်ဘူး၊
သူငယ်ချင်းတို့ရေ အချစ်မရှိဘူး” ဟု ကြေငြာလိုက်
သည်။

ထို့နောက် သူသည် ခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီး
“ခင်ဖျား ပြောချင်တာပြောတော့၊ ကျွန်တော်တော့ နားမ
လည်ဘူးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အချစ်ကို ဆန့်ကျင်ရတယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော် တစ်နေ့ ၁၅-နာရီသာ အလုပ်များမနေ
ရင် ချစ်မိမှာပဲဗျို့ ..”

ညစာကို အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်ခုံကလေး၌
တည်ခင်းထားသည်။ နွေးထွေး၍ ငြိမ်သက်သော ညခင်း
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖြူကြာပွင့်ကမူ ကသ္မိယစောင်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၁၈၇

ကလေးခြုံထားသည်။ ရာသီဥတုက ခပ်ထိုင်းထိုင်း အေးအေးကို သူမ သိပ်မကျေနပ်၊ အမှောင်များ လွှမ်းလာသောအခါ သူမက သိပ်မနေတတ်၊ တုန်နေသည်။ ဧည့်သည်များကိုလည်း တော်တော်နှင့် မပြန်ကြရန် တားထားသည်။ သူမက အစေခံများကို စပျစ်ချိုဝိုင် အရက်လာပို့ရန် မှာသည်။ ညဉ့်နက်စာလည်း ကျွေးလိုက်သေးသည်။ ညဉ့်နက်စာစားပြီး တဖန် ပြင်သစ်အရက်ကော့ညက်၊ သူမသည် ကလေးများနှင့် အစေခံများချည်းသာ နေမရစ်ချင်။

ဖြူကြာပွင့်က “ကျမ အိမ်နားနီးချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်ထားတယ်၊ ကလေးတွေအတွက် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လောက် ကကြည့်မယ်၊ ဇာတ်ရုံလေးလဲ ရှိတယ်၊ ကျမတို့လိုတာ အကုန်ရှိတယ်၊ ဇာတ်သားတွေလဲ ရှိတယ်၊ ကပြမယ့် ကခြေသည် ဇာတ်သားတွေလဲ ရှိတယ်။ ကျမတို့လိုတာ အကုန်ရှိတယ်၊ ပြဇာတ်ပဲမရှိတာ၊ ရှိတဲ့ ပြဇာတ်ကလဲ သိပ်မသင့်လျော်ဘူး” ဟု ကိုဣန္ဒာဘက်သို့ လှည့်၍ “ရှင် ပြဇာတ်ကြိုက်ပါတယ်၊ ရာဇဝင်လဲ သိတယ်၊ ဒီတော့ ရာဇဝင် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လောက် ရေးပေးပါလား”

ဧည့်သည်များသည် ကော့ညက် ပြင်သစ်အရက်အားလုံးကို သောက်ပစ်ကြပြီးနောက်၊ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ဆယ်နာရီပင် ကျော်ပေပြီ၊ တောအရပ်ဒေသအဖို့

၁၈၈ ဒဂုန်တာရာ

ဆယ်နာရီမှာအတော် ညဉ့်နက်နေလေပြီ။

ဖြူကြာပွင့်သည် သူတို့အား ဝင်းတံခါးအထိ လိုက်ပို့ရင်း ‘သိပ်မှောင်တာပဲနော်၊ ကျွန်မတော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ ရှင်တို့ ဘယ်လိုများ အိမ်ရောက်အောင် ပြန်ကြမလဲ၊ ကျွန်မတော့ အေးသလားလို့’

သူမသည် ခြုံစောင်ကို ပို၍ တင်းကျပ်အောင် ဆွဲလိုက်သည်။ နောက် အိမ်ဘက်သို့ လှည့်သည်။

“ကျွန်မ အစ်ကိုစန်းကတော့ တစ်နေရာရာမှာ ဖဲကစား နေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ကဲ- သွားကြပေတော့နော်”

ဖြူကြာပွင့်က လှမ်းအော် နှုတ်ဆက်သည်။

မီးရောင် ထိန်လင်းသော အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီနောက်၊ ကိုဣန္ဒာနှင့် ကိုမှိုင်းဝေမှာ ဘာမျှ မမြင်ရတော့။ မီးရထားလမ်းဆီသို့ စမ်းတဝါးဝါး သွားကြကာ၊ နောက်သံလမ်းကို ဖြတ်ကျော်လိုက်ကြသည်။

ကိုမှိုင်းဝေက ရပ်ကာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး “ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူးဗျာ၊ ကြယ်တွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါအုံး၊ ငွေမတ်စေ့လေး ကျနေတာဘဲ”

“ဘာပြောတာလဲ” ဟု ကိုဣန္ဒာ၏ အသံက အမှောင်ထုထဲမှ ထွက်လာသည်။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၈၉

“မှောင်မဲနေတာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေလဲ”
ကိုဏ္ဍနွာသည် လေချွန်ကာ သူ့အနားရောက်လာ
ပြီး သူ၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ဟေး .. တွေ့ပြီ၊ ဒီလူကြီး”

ကိုမှိုင်းဝေက ရုတ်တရက် အသံကုန် ကျုံး၍
အော်လိုက်သည်။ “သူတို့ ဆိုရှယ်လစ်တစ်ယောက်ကို မိ
နေပြီဗျို့ ...”

သူသည် အရက်မူးနေလျှင် အမြဲတမ်းဆူဆူညံညံ
လုပ်တတ်သည်။ အရမ်းအော်တတ် ဟစ်တတ်သည်။
ပုလိပ်များ၊ ရထားမောင်းသမားများနှင့် ရန်ဖြစ်လား ဖြစ်
တတ်သည်။ သီချင်းဟဲတတ်ပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
ဟားတိုက် ရယ်တတ်သည်။

“သဘာဝတရား ဒီကောင်ကြီးက ခင်ဗျားကို ခေါ်
သွားလိမ့်မယ်” ဟု သူက ဟိန်းလိုက်သည်။

ကိုဏ္ဍနွာက ကန့်ကွက်လိုက်သည်။ “ကဲ တော်
ပါတော့ဗျာ ...”

သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထဲ၌ကြည့်နေ
ကျ သွားကြပေပြီ။ မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်များ၊ ဓာတ်
ကြိုးများ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့ပင်လျှင် ပေါ်လာကြပေပြီ။
မကြာခဏပင် ရတနာပုံ မီးရထား ဘူတာရုံဝင်းအတွင်းမှ
ဥဩမှုတ်သံများ လွင့်လာသည်။ ဓာတ်ကြိုးများမှလည်း

၁၉၀ ဒဂုနိကာရာ

လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး၊ အသံပြန်လာ၏။ သို့သော် တောထဲ
မှတော့ ဘာအသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာ။ မာနကြီးသော
အားကောင်းသော၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ထင်းရှူးပင်တို့၏ ကိုင်းစွန်ဖျားတို့သည်
ကောင်းကင်ကို ထိနေကြသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
သည် လမ်းမြောင်ကလေးကို တွေ့သွားကာ ချိုးလိုက်ကြ
သည်။ ဤနေရာ၌ အမှောင်ထုကြီးသည် ကြယ်ပြောက်
ကောင်းကင်၏ မျဉ်းဖြောင့်များကလေးနှင့် သူတို့ ခြေ
အောက်ရှိ မြေကြီးအကြားတွင် ပြီးဆုံးသွားကာ၊ လမ်းမှန်
ရောက်ပြီဟု ပြောနိုင်တော့သည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ ဘေးချင်းယှဉ်ကာ
လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ အမှောင်ထုထဲ၌ကား တစ်စုံ
တစ်ယောက်သည် သူတို့ဆီသို့ လာနေကြသည်ဟု မှတ်
ထင်လျက်ရှိကြပေသည်။ စပျစ်ချိုပိုင်အရက်၏ တန်ခိုး
ကား ပြယ်သွားလေပြီ။ ကိုဏ္ဍနွှာ၏ စိတ်ထဲ၌ကား
ရတနာပုံမြို့တော်မှ တော်ဘုရားများ၊ မြို့စားများ၊ သာ
သနာပိုင်များ၏ ဝိညာဉ်တို့သည် တောမြိုင်ကြီးအား
ခြောက်လှန့်နေသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေသည်။ သည်
အကြောင်းကို မှိုင်းဝေအား ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးမိပြီးမှ
နောက်သူသည် စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ မပြောတော့ပေ။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၉၁

သူတို့သည် မြို့တော်၏ဆင်ခြေဖုံးသို့ဝင်မိသော အခါ နေ့သစ်၏ အရုဏ်ရောင်သည် ကောင်းကင်၌ ဝင်းပလာပေပြီ။ သူတို့သည် သစ်သားအိမ်များ၊ ထမင်းဆိုင်များ၊ သစ်ဆိုင်များကို ဖြတ်လာကြသည်။ မီးရထားတံတားအောက်မှ လမ်းလျှောက်လာရသည်။ ဤနေရာ၌ စိုထိုင်းထိုင်း မွှေးပျံ့ပျံ့ ရနံ့ကလေး ပက်ဆန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်ကား ရှည်လျားကျယ်ဝန်း၍ လူသူကင်းမဲ့ပြီး မှောင်သော လမ်းမတော်ကြီး၊ ကျုံးထိပ်သို့ ရောက်သော အခါ မိုးစင်စင် လင်းလေပြီ။

ကိုဏ္ဍနွာက မြတောင်ကျောင်းတိုက်ကို ဖြတ်လာသောအခါ “ရတနာပုံ ရွှေမန်းကတော့ ဒုက္ခအဖုံဖုံကို တွေ့ကြုံကျော်လွှားရအုံးမယ်” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက ဒီလိုတွေးရတာလဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရတနာပုံကို သိပ်ချစ်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ရတနာပုံ၌ မွှေးဖွားကြသည်။ ရတနာပုံကို ချစ်ကြသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အခြားမြို့များကို တယ်အကောင်းမထင်၊ ရတနာပုံသည် ထူးခြားသော မြို့ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ မချမ်းဘော၊ ကော့သောင်း၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဇင်းမယ် ရောက်နေသည့်အခါ အထာမကျ၊ နေလို့ထိုင်လို့ မရ၊

၁၉၂ ဒဂုန်တာရာ

ငြီးငွေ့ပျင်းရိဘွယ်ရာသော၊ ရတနာပုံလောက် ကျန်းမာရေး
 နှင့်မညီညွတ်၊ ပျော်စရာမကောင်းဟု ထင်မှတ်နေသည်။
 ရတနာပုံ ရာသီဥတုကပင် နေလို့ကောင်း၊ အေးမြသော
 မိုးရေတို့က မှန်ပြတင်းပေါက်များကို ရိုက်ခတ်ပက်သော၊
 ညနေဆည်းဆာ အစောကြီး ကျရောက်နေသော နေ့များ
 ရှိသည်။ ထိုအခါ တိုက်တာအိမ်ရာ။ ဘုရားကျောင်း
 တိုက်နံရံများသည် ညိုမှောင်ရီမှိုင်းနေတတ်ရာ၊ အပြင်ထွက်
 လျှင် ဘယ်အရောင် ဝတ်ဆင်ထွက်ရမည်ကို မသိဖြစ်နေ
 တတ်သည်။ ဒါကပင် စိတ်ပျော်မြူး ရွှင်ပျစရာပင်
 မဟုတ်လား။

နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် ဘူတာရုံသို့ ရောက်ကာ
 မြင်းရထားတစ်စီး ငှားသည်။ ကိုဣန္ဒာက “ကျွန်တော်သာ
 တကယ် ရာဇဝင်ပြဇာတ် ရေးရရင်တော့ မောင်မောင်လတ်
 တို့၊ ခေါင်ခေါင်တို့ ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေမျိုး ဘယ်
 တော့မှ မသုံးဘူး၊ ပျူမင်း ပြုံးမင်း ခေတ်လဲ မသုံးဘူး၊
 ကျွန်တော်က ရာဇဝင်ပြဇာတ်တွေကို သိပ်မုန်းတာဗျ၊
 အနုရုဒ္ဓါရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ညည်းချင်းတွေပဲ ကြိုက်တယ်၊
 ရာဇဝင်ထဲက အကြောင်းအရာတွေက သိပ်ကိုထူးထူးကဲကဲ
 တွေ၊ အကုန်ဉာဏ်ကောင်း ပညာကောင်းတွေချည်းပဲ၊ စွဲ
 မက်စရာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ရာဇဝင်ပြဇာတ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၁၉၃

တွေကြည့်ရင် သမိုင်းထဲက လူ့ဘဝဟာ အားနည်းနေ
တယ်၊ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေကြတယ်၊ ပင်ကိုအားမဲ့နေ
တယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ဘုံလယ်မြေနန်းရပ်
၌ လမ်းခွဲကြသည်။ ကိုဣန္ဒာက စပယ်နီလမ်းရှိ သူ့
နေအိမ်သို့ မြင်းရထားဖြင့် သွားသည်။ သူသည် ရထား
ပေါ်၌အိပ်ငိုက်ကာ၊ ကိုယ်ကလည်း ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းနှင့်
ပါလာသည်။ တစ်လမ်းလုံး သူရေးမည့်ရာဝေင်ပြဇာတ်ကို
စဉ်းစားလာသည်။ ရုတ်တရက် သူသည် ကြောက်စရာ
အသံဗလံများကို ကြားလာရသည်။ သံချပ်ကာ တန်ဆာနှင့်
ထိခတ်သံ တချွင်ချွင်ကြားရကာ ထူးဆန်းသော အသံဝါ
ကြီးဖြင့် အော်သံများကြားလာရသည်။ မြတ်လေး
ရွှေဓားဗိုလ်ဖြစ်မှာပဲ။ ရွာကြီးမှာ မီးလျှံထဲ၌ လွမ်းခြံလျက်
ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နှင်းဖုံးလွှမ်း သစ်တောကြီးမှာ
မီးရောင်တွင် နီဝါရောင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေပေသည်။
သစ်ပင်တစ်ပင်ချင်း ပုံသဏ္ဍာန်ပင်လျှင် ပြတ်သား
ခြားနားစွာ ပေါ်နေပေသည်။ ရွာထဲတွင်လည်း မြင်းစီး
လျက် လူဆိုးများ ကဆုန်ပေါက်ပြေးလျက် ရှိသည်။
လမ်းပေါ်မှ လူများ၊ မြင်းများကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရ
သည်။

“မြေကြီးဗိုလ်မိုးသီးပဲ”ဟု ကိုဣန္ဒာက တွေးသည်။

ဃုန်းရွှေအိမ်

၁၉၄ ဒဂုန်တာရာ

ထိုလူများထဲမှ ကြောက်စရာကောင်းသော နီရဲ
သော မျက်နှာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မီးလောင်ရာနှင့်
အဖိုးကြီးသည် ကောင်မလေးကို ကြိုးနှင့် ချည်ကာ မြင်း
ကုန်းနီးပေါ်သို့ တင်နေသည်။ အဖိုးကြီးမှာ ကြမ်းတမ်း
စွာ အော်ဟစ်လျက်၊ ကောင်မလေးမှာ ဝမ်းနည်းသော
တွေ့နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးလျက်

ကိုက္ကန္တာသည် သူ့ဖာသာသူ နိုးလာသည်။

“အချစ်ရေ၊ အမြတ်နိုးဆုံး ချစ်ရပါတဲ့အချစ်ရေ”
ဟု ညည်းဆိုနေသည်။

သူသည် ရထားခပေးကာ အပေါ်ထပ်ရှိ သူနေ
သော အခန်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော် အိပ်မက်
ကား ကောင်းကောင်း မပြယ်တတ်သေး။ တစ်ရွာလုံးကား
မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက်ရှိသေးသည်။ သစ်တော
ကြီးမှာ မီးခိုးလုံးဖြင့် မှုန်ဝေကာ တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေ
သည်။ ဝက်သိုးကြီးသည် ကြောက်လှသဖြင့် သွေးရူးသွေး
တမ်းဖြစ်ကာ ရွာထဲသို့ တအားဝင်တိုးလာသည်။
ကောင်မလေးမှာ မြင်းကုန်းနီးတွင် ချည်နှောင်လျက် ပါ
လာသည်။

သူ၏ အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ထိန်ထိန်
လင်းသော တကယ့်နေ့ ဖြစ်နေပေပြီ။ ဖယောင်းတိုင်
နှစ်တိုင်မှာ ပွင့်နေသော ဂီတသင်္ကေတ စာအုပ် ဘေးစားပွဲ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၉၅

ပေါ်၌ လောင်ကျွမ်းကုန်ဆုံးလျက်ရှိပေသည်။ စောဥမ္မာမှာ အဝတ်အစားအနက် ဆင်ယင်ထားကာ၊ လက်ထဲတွင် သတင်းစာကိုင်လျက် ဆိုဖာပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လျက်ရှိပေသည်။ သူမသည် သူ့ကို စောင့်ရင်း တော်တော်ကြာကြာ စန္ဒရားတီးနေတာ ဖြစ်မည်။ စောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ ဖြစ်မည်။

“သနားပါတယ် - မောပန်းသွားတယ်နဲ့တူတယ်”

ဟု သူက တွေးသည်။ သူသည် အသာအယာသတင်းစာကို သူမလက်ထဲမှယူကာ၊ စောင်တစ်ထည်နှင့် လွမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးစများကိုလည်း ညိမ်းဖိလိုက်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းသို့ သွားလေသည်။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ရာဇဝင်ပြဇာတ်ကို တွေးကာ ‘အချစ်ရေ အမြတ်နိုးဆုံး ချစ်ရပါတဲ့ အချစ်ရေ’ သီချင်းသံသည် နားထဲတွင် ပြန့်ကျူးလျက်ရှိသည်။

နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ စန်းငွေလှိုင်သည် သူ့ထံဝင်ကာ ခင်ကံ့ကော် ဆုံဆို့နာရောဂါဖြင့် ဖျားနေကြောင်း၊ ခင်ကံ့ကော်ထံက ကူး၍ ဖြူကြာပွင့်နှင့် သူ့ကလေး ချောအိအိညက်တို့ ဆုံဆို့နာဖြစ်နေကြောင်း၊ ငါးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ခင်ကံ့ကော်နှင့် ဖြူကြာပွင့်မှာ ပျောက်သွားပြီး၊ ကလေးလေးကတော့ သေဆုံးသွားကြောင်း ပြောပြသည်။ ယခုအခါ စန်းငွေလှိုင်တို့အိမ်သားများမှာ မြို့သို့ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်ပေသည်။

(၁၄)

စန်းငွေလှိုင်သည် အိမ်တွင် နည်းနည်းမှ နေလို
မရတော့ပေ။ သူ့ဇနီးမှာလည်း ကလေးများကို စာသင်ပေး
ရန်ဟု အကြောင်းပြကာ တခြားအခန်းများသို့လည်း
သွားတတ်သည်။ တကယ်ကတော့ ကိုမှိုင်းဝေ၏ အခန်း
သို့သွားကာ ငိုနေခြင်းဖြစ်သည်ကို သူသိနေရသည်။
သမီးလေးချောအိအိညက် သေဆုံးသော ကိုးရက်မြောက်
နေ့၊ နှစ်ဆယ်ရက်မြောက်၊ လေးဆယ်ရက်မြောက်နေ့
များတွင် မြတောင်သူသာန်သို့သွားကာ ဆုတောင်း
စာရွတ်သည်။ စန်းငွေလှိုင်အဖို့ကား ကလေးအား သတိ
ရခြင်း မပြေ။ ကံမကောင်းသော ကလေးကိုသာ တွေးမိ
နေသည်။ သူ့ဇနီးသည်အားလည်း လောကဓမ္မတာ ဖြစ်ရိုး
ဖြစ်စဉ်များဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နှစ်သိမ့်စကား အမျိုးမျိုး ဆို
လျက်ရှိသည်။ သူသည် ကုန်လှောင်ရုံသို့ သိပ်မရောက်

၁၉၈ ဒဂုန်ကာရာ

တော့။ အများအကျိုးဆောင်ရွက်သော ပရဟိတ ဝန်ထမ်း ကိစ္စများလုပ်သည်။ ကြံဖန်အလုပ်ရှာကာ လုပ်သည်။ ကိစ္စ အသေးအမွှားကလေးနှင့်ပင် တစ်နေ့လုံးအချိန်ကုန်အောင် ရထားလျှောက်စီးနေသည်။ ဈေးပေါပေါနှင့် တည်းခိုနိုင် သော တည်းခိုခန်းလုပ်ငန်း လေ့လာရန် နိုင်ငံခြားသို့ သွားဖို့ စီစဉ်နေသည်။ ယင်းကိစ္စကို သိပ်စိတ်ဝင်စား လျက် ရှိနေသည်။

ဆောင်းဟေမာန်သို့ မရောက်ခင် နေ့တစ်နေ့။ ဖြူကြာပွင့်မှာ အိမ်၏ အခြားအခန်းတစ်ခန်းသို့ သွားကာ ငိုနေသည်။ စန်းငွေလှိုင်မှာ စာကြည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာပေါ် ၌ လဲလှောင်းရင်း၊ ဘယ်များ သွားရပါ့မလဲဟု စဉ်းစားနေ သည်။ ထိုအခိုက် နန္ဒိယက စောဥမ္မာလာကြောင်းလာပြော သည်။ စန်းငွေလှိုင်သည် ဝမ်းသာသဖြင့် ထခုန်ကာ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည်အားတွေ့ရန် အမြန်ထွက်လာ သည်။ သူသည် သူ၏ ‘မိန်းမဟောင်း’ အကြောင်းလုံးဝ မစဉ်းစားမိတော့။ သူမမှာ နောက်ဆုံး ခွဲခွာစဉ်ကအတိုင်း ပင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

သူသည် စောဥမ္မာ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ “ဥမ္မာရယ် မတွေ့တာ ကြာပြီကော၊ ဥမ္မာကို တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွယ် ...၊ လာ ... လာ ...”

စောဥမ္မာသည် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် စာကြည့်ခန်း

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. .၁၉၉

ထဲသို့ တန်းဝင်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။

သူမက “တို့ဒီမှာ တစ်ခဏလောက်ပဲ နေနိုင်မယ်၊ ဒို့မှာ စကားပြောဖို့အချိန်က သိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုက ထိုင်ပြီး တဆိတ် တို့ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ၊ ဒို့ကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာတာ မသာတာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားသားတွေရဲ့ ခင်တာမင်တာတို့ကို တန်ဖိုးမထားတော့ကတည်းက လုံးဝစိတ်မရှိတော့ဘူး၊ တို့ဒီကိုလာရတဲ့အကြောင်း ဒီလိုအခြား ငါးနေရာ ရောက် ခဲ့ပြီလေ၊ ဘယ်နေရာကမှ မဟန်ဘူး၊ ကိစ္စက အရေးကြီး နေတယ်”

စောဥမ္မာသည် သူ့ကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ ဆက်လက်၍ “တို့အသိထဲက ကျောင်းသား ငါးယောက်၊ သိပ်မိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေ၊ အသုံးတော့ မတတ်ကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲကြတာအမှန်ပဲ ...၊ အခု ကျောင်းလခ မပေးနိုင်လို့ ကျောင်းက ထုတ်ပစ်တော့မယ်ကွယ်၊ အဲဒါ မောင်က လူချမ်းသာဆိုတော့ အဲဒါ တက္ကသိုလ်ကို သွားပြီး ကျောင်းလခတွေ ပေးပေးစမ်းပါ”

“ရပါတယ် ဥမ္မာ၊ ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

စောဥမ္မာက စာရွက်တစ်ရွက်ကို သူ့လက်ထဲ

၂၀၀ ဒဂုန်တာရာ

ထည့်ရင်း “ဟောဒီမှာ နာမည်တွေ၊ ခုချက်ချင်း သွား လိုက်ပါ။ ရှင့်အိမ်တွင်း ပျော်ရွှင်မှုကတော့ နောက်ခံစားရ မှာပါ ..”

ထိုအခိုက် ဧည့်ခန်းသို့ သူရောက်သောအခါ နောက်မှ အဝတ်ချင်းထိခတ်သံ ခပ်တိုးတိုး ထွက်ပေါ်လာ သည်။ ခွေးတစ်ကောင် ခြစ်တာလဲ ဖြစ်မည်။ စောဥမ္မာမှာ မျက်နှာကြီးနီကာ ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ရှင့်အမျိုးသမီးက ချောင်းနားထောင်နေပြီ ထင် တယ်၊ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲကွာ”

စန်းငွေလှိုင်မှာ ဖြူကြာပွင့်အား စော်ကားသည်ကို စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“သူ ဒီမှာ မရှိပါဘူး၊ တစ်ဖက်အိမ်မှာ ရောက် နေတယ်၊ သူ့ကို ဒီလို မပြောပါနဲ့ကွာ၊ တစ်လောကတင် ကိုယ်တို့ ကလေးဆုံးလို့ သူ့ခမျာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ ရှာတယ်”

စောဥမ္မာမှာ မခံနိုင်ပဲ “ရှင်ပဲ ရှင့်ဟာမကို နှစ်သိမ့်တော်မူပေတော့၊ နောက်လဲကလေးတစ်ဒါဇင်ကျော် ရအုံးမယ်၊ ကလေးမွေးရတာ ဦးနှောက်သုံးရတာ မဟုတ်ဘူး”

ရှေးရှေးကာလကတည်းက ဒီစကားမျိုး ကြားရ သည်များကို သတိရလာကာ၊ အတိတ်၏ သာယာသော

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၀၁

နေ့ရက်များကို အောက်မေ့မိခြင်းဖြင့် စိတ်လှိုင်းထသွားသည်။ လူပျိုဘဝ လွတ်လပ်သော နေ့ရက်များ၊ ထိုအခါများတွင် သူကလည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုသေးသည်။ ဘာမဆို လုပ်၍ မရတာမရှိခဲ့။ သူ့ဇနီးအပေါ် အချစ်မရှိတော့တာဖြင့် ကလေးကို သတိရတာလည်း မရှိချင်တော့။

“တို့အတူတူ သွားကြတာပေါ့” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

စန်းငွေလှိုင်က ရုံးခန်းသို့ သွားနေစဉ် စောဥမ္မာမှာ တက္ကသိုလ်အပြင်က စောင့်နေပေသည်။

သူမကို ငွေရဖြတ်ပိုင်းငါးခု ကမ်းပေးရင်း “ဒီကနေ့ ဘယ်သွားအုံးမလဲ”

“ကိုဣန္ဒာဆီကိုပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်လဲ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“သူ့ အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ ရှင် သူ့ကို နှောင့်ယှက်ရာကျမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်သူ့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးပါဘူး၊ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် ဥမ္မာရယ်” ဟု သူက သူမကို တိုးလျိုးသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူမသည် အနက်ရောင် ဆင်မြန်းထားသည်။ ဝမ်းနည်းသော သဘောကဲ့သို့။ သူမ၏ နှာခေါင်းမှာ ပို၍

၂၀၂ ဒဂုနိကာရာ

ရှည်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ နှင်းများ ရှိနေသော်လည်း သူမ၏ မျက်နှာမှာ အရောင်တစ်စက်မျှ မရှိ၊ စန်းငွေလှိုင် မှာ စောဥမ္မာနောက်က ညင်သာစွာ လမ်းလျှောက်ရတာ၊ သူမအမိန့်ပေးတာ နာခံရတာ၊ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် နှင့် ပြောသံကို နားထောင်ရတာ သူပျော်သည်။ စန်းငွေလှိုင်က လမ်းအတူလျှောက်ရင်း၊ သည်မိန်းမ၏ အတွင်းစိတ် အင်အားကြီးမှုကို အံ့ဩရသည်။ သူမ၌ စွဲလမ်း တပ်မက်စရာ ရုပ်မရှိခြင်း၊ ပိန်ပိန်လျလျရှိခြင်း၊ တကုပ်ကုပ် လုပ်နေတတ်ခြင်း၊ အဝတ်အစား သိပ် ပုံပန်းမကျခြင်း၊ ဆံပင် မသေမသပ် ဖရိုဖရဲရှိခြင်းနှင့် ကပျစ်ကညစ်ပုံပန်းရှိသည့်တိုင်အောင် သူမ၌ တစ်စုံတစ်ရာ သော အံ့ဩဖွယ် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသည်ကား အမှန်။

သူတို့သည် ကိုဏ္ဍနွာ၏ အိမ်ခန်းသို့ နောက် ဖေးတံခါးမှ ဝင်ကြသည်။ သူတို့သည် မီးဖိုချောင်ကို ဖြတ်၍ သွားရသည်။ မီးဖိုချောင်၌ ဆံပင်လိပ်ခွေဖြူဖြူ နှင့် ကိုယ်လုံးသေးသေး၊ သေသေသပ်သပ် ထမင်းချက် မိန်းမကြီးနှင့် တွေ့သည်။ မိန်းမကြီးမှာ သူတို့ကို တွေ့ သောအခါ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားသည်။

“တစ်ဆိတ် ဒီကကြွပါရှင်” ဟု မိန်းမကြီးက သကြားလောင်းထားသော အပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မုန့်စိမ်းပေါင်းကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၀၃

ကိုဏ္ဍန္တာမှာ အိမ်တွင်မရှိချေ။ စောဥမ္မာသည် စန္ဒရား၌ ထိုင်ကာ မဆုံးနိုင်သော စိတ်ညစ်ညူးစရာ ကောင်း၍ ခက်ခဲသော တီးလုံး လေ့ကျင့်ခန်းများကိုတီးနေသည်။ စန်းငွေလှိုင်ကိုလည်း သူ့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးရန် မှာထားသည်။ သူသည် သူမအား စကားပြောရန် အားမထုတ်၊ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ထိုင်ကာ ‘ဇင်းမယ် ရှေ့တော်ပြေး’ သတင်းစာကို လှန်လျက် ရှိသည်။ သူမသည် နေ့စဉ် လေ့ကျင့်နေကျ ၂-နာရီ လေ့ကျင့်တီးနေပြီးနောက် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ကာ ကမန်းကတန်း ထမင်းစားသည်။ ထို့နောက် စန္ဒရား သင်ရန်ထွက်သွားသည်။ စန်းငွေလှိုင်ကား ဝတ္ထုအဆက်ကို ဖတ်နေသည်။ ပြီးလျှင် မဖတ်ဘဲ အချိန်အတော်ကြာကြီး ထိုင်၍ နေသည်။ ငြီးငွေ့ခြင်းမရှိ၊ ညစာစားရန် အိမ်ပြန်ရမှာ နောက်ကျနေသည်ကို ဝမ်းသာနေမိသည်။

ကိုဏ္ဍန္တာ၏ ကျယ်လောင်သော “ဟိုး ... ဟိုး .. ဟိုး” ဟူသော အသံ၊ ခန်းမကြီးမှ ကြားလာမှကာ ဝင်လာသည်။ သူသည် ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ပါးအို့များ နီနေကာ တောက်ပသော ကြယ်စေ့များပါသော အပေါ်ရုံအင်္ကျီအသစ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ညစာအတူစားကြသည်။

၂၀၄ ဒဂုန်တာရာ

ထမင်းစားပြီးနောက် စန်းငွေလှိုင်က ဆိုဖာပေါ်၌ ကိုယ် ဆန့်လက်ဆန့် လှဲကာ ကိုက္ကန္တာက သူ့ဘေး၌ ထိုင်ပြီး စီးကရက် မီးညှိသောက်လျက် ရှိနေသည်။ ညနေ ဆည်းဆာမှောင်ကျလာပေပြီ။

သူတို့သည် သေခြင်းတရား အကြောင်း၊ ဝိညာဉ်၏ မမြဲခြင်းအကြောင်း ပြောကြသည်။ အကယ်၍များ သေပြီးနောက် ပြန်ရှင်ကာ အင်္ဂါဂြိုဟ်သို့ ပျံသွားရလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် တခြား တစ်နေရာရာတွင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ပျင်းခွေကာ ပျော်ပျော် နေရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ဒါ့အပြင်လိပ်ပြာသစ် နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရရင် ဘယ်လောက်ကောင်း မလဲ။

ကိုက္ကန္တာက တိုးညှင်းစွာဖြင့် “ကျွန်တော်တော့ မသေချင်သေးဘူးဗျာ၊ သေခြင်းတရားကို ဖြေသိမ့်စေ့စပ် ပေးနိုင်တဲ့ အဘိဓမ္မာ မရှိသေးဘူးဗျာ၊ သေခြင်းဆိုတာ အရာအားလုံးရဲ့ အဆုံးသတ်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အသက် ရှင်နေချင်သေးတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘဝကို ချစ်နေသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဘဝကို ခင်တွယ် တယ်”

ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၀၅

နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ဗျာ မျှော်လင့်ချက် မရှိခြင်းနဲ့ စွဲလမ်းကပ်ငြိမှု မရှိခြင်းကြားမှာ အမြဲတမ်း ဒုက္ခရောက်နေရတာပဲ။ ကျွန်တော်က ကြောက်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကိုက မရွံ့မရဲ၊ ဘဝကို အံဝင်ဝင်ကျ ဖြစ်အောင် မနေတတ်။ ကိုယ့်ကြမ္မာကို ကိုယ်အစိုးရအောင် မလုပ်တတ်။ ဘာမှ အစွမ်းမရှိဘူးဗျ။ ဒီပြင်လူတွေကတော့ သိတယ် မဟုတ်လား၊ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြော၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိမ်လိုက် ညှာလိုက်ကြ၊ ဒါကိုပဲ ပျော်နေကြတာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်းတာတွေကို စိတ်ထားမှန်မှန်နဲ့ လုပ်တာတောင် တယ်ပြီး စိတ်က ဖြောင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှလဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်၊ မြေကျွန်ရဲ့ မြေးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ပဲထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲသား ပြည်သူတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝ လွတ်မြောက် ကယ်တင်ရေးမလုပ်နိုင်ခင် ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်လေ”

ကိုဏ္ဍနွာက သက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်သည်။
 “သူငယ်ချင်းရယ် အဲဒါသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ ရုစကဝတီတိုင်းပြည်ရဲ့ ဘဝဟာ ကြွယ်ဝ

၂၀၆ ဒဂုန်တာရာ

တယ်၊ ဘဝပုံစံအမျိုးမျိုးရှိတယ် ဆိုတာ ပြတာပေါ့ဗျ၊ အား ဘယ်လောက် ပြည့်ဖြိုးဝေနေသလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြီးကျယ်တဲ့ အောင်ပွဲကြီး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်မယ့် ဆဲဆဲခေတ်မှာ နေရတာလို့ ယုံကြည်လာ တယ်ဗျ၊ အဲဒါ အောင်ပွဲလှုပ်ရှားမှုကြီးမှာ ပါဝင်နိုင်ဖို့ ဘဝ အသက်ရှင်ချင်တယ်၊ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ မှတ် လောက်သားလောက်တဲ့ မျိုးဆက်သစ်ကြီးကတော့ ပေါက် ပွားနေပြီဗျ၊ အဲဒီလို ကျွန်တော်ခံစားနေရတယ်၊ အထူး သဖြင့် ကလေးတွေကို စာသင်ပေးတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကလေးမလေးတွေ ကျွန်တော်ဖြင့် သိပ်ပီတိဖြစ်တာပဲ၊ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ခလေးတွေ”

ကိုဏ္ဍနွာသည် စန္ဒရားနားသို့ သွားကာ မိဿက အသံတွဲတစ်ခု တီးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက ဆက်လက်၍ “ကျွန်တော်က ဓာတုဗေဒသမား၊ ဓာတ်ခွဲသမား၊ ဓာတုဗေဒအမြင်နဲ့ပဲ မြင်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ဓာတုဗေဒသမားအဖြစ်နဲ့ပဲ သေမှာပဲ ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဟာ ဘယ်တော့ မှ အာသာပြေတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာ တွေ အားရအောင် မလုပ်ရဘဲ အလို မပြည့်ခင်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ သေသွားမယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ကျွန်တော့် အဖို့ ဓာတုဗေဒနဲ့တင် လုံလောက်နေပြီလို့ မထင်နဲ့၊

ဗျန်းရွှေအိမ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၂၀၇

ကျွန်တော်ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့ ရာဇဝင်ကို လေ့လာရမယ်၊
 နောက်ပြီး အနုပညာရပ်ရဲ့ သမိုင်း၊ အာသေယဝေဒ၊ ဂီတ၊
 တစ်ခါတလေကျဆိုပါတော့၊ မနှစ်နွေရာသီက ခင်ဗျား
 အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ရာဇဝင်ပြဇာတ် တစ်ခု
 ရေးဘို့ အကြံပေးတယ်။ ဘယ်မှ မထဘဲ သုံးနေနဲ့
 သုံးည ဆက်တိုက်ထိုင်ရေးလိုက်ရင်ရမယ်လို့ ယုံကြည်
 နေတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူးစိတ်သန်း
 တွေနဲ့ပြည့်ညပ်နေတယ်။ ပေါက်ကွဲ ထွက်အန်ကျလာ
 တယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ခုတောင် တရွရွနဲ့ တသိမ့်သိမ့်
 ခုန်နေတာကို ခံစားနေရသေးတယ်။ တကယ့်အကောင်းဆုံး
 လက်ရာတစ်ခုလို့တော့ မမျှော်လင့်ထားပါဘူး။ ကျွန်တော်
 က လူ့ဘဝကို နေချင်တယ်။ အိပ်မက်တွေ မက်ချင်တယ်။
 မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားချင်တယ်။ ဘာတစ်ခုမှ ချန်မထား
 ချင်ဘူး။ ဒါပါပဲ သူငယ်ချင်း၊ လူ့ဘဝဆိုတာဟာ
 လွန်စွာတိုတောင်းလှပါတယ်။ အဲဒီထဲက အကောင်းဆုံးကို
 ရအောင် ယူရမှာပေါ့။”

ထိုညက ညဉ့်နက်အထိ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
 စကားစမြည် ပြောပြီးကြပြီးနောက် စန်းငွေလှိုင်သည်
 ကိုဏ္ဍနွှာထံသို့ နေ့တိုင်းလောက် လာလည်လေသည်။
 သူ့ကို စွဲသွားပြီ။ သူသည် ညနေခင်းဘက်လောက်

၂၀၈ ဒဂုန်ကာရာ

လာတတ်ပြီး ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ကိုဏ္ဍနွာအလာကို သည်းခံ၍ စောင့်နေတတ်သည်။ ညစာစားပြီးသောအခါ ကိုဏ္ဍနွာက ထိုင်ကာ သူ့အလုပ်သာ လုပ်မြဲ၊ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ စန်းငွေလှိုင်က မေးခွန်းများ သူ့ကို မေးတတ်မြဲ။ ထိုကစ၍ စကားဝိုင်းဖွဲ့မိကာ အလုပ်ကို လည်း သတိမရတော့။ သန်းခေါင်ယံ၌ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် လူချင်းခွဲခွာကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျေနပ်နှစ်သက်စွာဖြင့်။

သို့သော် သိပ်မကြာပေ။ တစ်နေ့၌ စန်းငွေလှိုင်သည် ကိုဏ္ဍနွာထံသို့အလာတွင် စော့ဥမ္မာနှင့် တိုးနေသည်။ သူမသည် စန္ဒယား လေ့ကျင့်လျက်ရှိပေသည်။

စော့ဥမ္မာက လက်ပင်မကမ်းတော့ဘဲ သူ့ကို လည်း ရန်လိုစွာကြည့်ရင်း ...

“ရှင် ဒါဘယ်တော့ရပ်မှာလဲ”

စန်းငွေလှိုင်က အံ့ဩကာ “ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲရှင်၊ ရှင် ဒီကို နေ့တိုင်းလာပြီး ကိုဏ္ဍနွာ အလုပ်လုပ်လို့မရအောင် လုပ်နေတာပေါ့၊ ကိုဏ္ဍနွာက ရှင့်လို ကုန်သည် သူဌေး မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်၊ သူ့ဘဝမှ မိနစ်တိုင်းဟာ အဖိုးတန်နေတယ်၊ ဒါကို သိဖို့ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ဆိတ်လဲ အလိုက်ကန်းဆိုး သိအုံးမှပေါ့ရှင်”

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၀၉

“ဒီလို တကယ်ထင်ရင် ကျုပ်ဒီကို မလာတော့ပါဘူး” ဟု စန်းငွေလှိုင်က တုန်ရီစွာပြောလိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကြွတော်မူ၊ သူပြန်လာရင် ရှင်နဲ့ တွေ့နေအုံးမယ်”

သူမ ပြောသောအသံ၊ သူမ မျက်လုံးများ၏ မထေမဲ့မြင် အကြည့်တို့သည် သူ့ကို စိတ်ထိခိုက်စေတော့သည်။ သူမသည် သူ့အပေါ်၌ ခံစားမှု တစ်စက်မျှ မရှိတော့သည်ကို သူသည် တွေ့ရှိရသည်။ သူ့ကိုသာ ပြန်စေချင်နေပေသည်။ အရင်တုန်းကနဲ့ ဘယ်လောက်များ ကွာသွားသလဲ၊ သူသည် နှုတ်ပင်မဆက်တော့ပဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြန်များခေါ်မလားဟု မျှော်လင့်လျက်။ သို့သော် သူမသည် ချက်ချင်းပင် သံစဉ် လေ့ကျင့်ခန်းများကို ဆက်လက် တီးနေသည်။ သူသည် လှေကားထစ်များမှ ဖြည်းညှင်းစွာ ဆင်းသက်လာရင်း၊ တစ်ဖမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေပါကလားဟု ခံစားလျက်ရှိနေပေသည်။ သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုဣန္ဒာသည် သူ့ထံ လာလည်ကာ တစ်ညခင်းလုံး နေလေသည်။

ကိုဣန္ဒာက နည်းနည်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့် “ခင်ဗျား

ပျန်းရွှေအိမ်

၂၁၀ ဒဂုန်တာရာ

အတွက် သတင်းတစ်ခု ပါလာတယ်ဗျို့၊ မစောဥမ္မာ
ကျွန်တော်နဲ့ အတူလာနေပြီ”

သူသည် နည်းနည်းကြောင်သွားကာ အသံကို
တိုးလိုက် ပြီး “ဟင်း ... ပြောရရင်တော့၊ ကျွန်တော်တို့
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြိုက်ကြတာတော့ မဟုတ်
ဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် ဒါက အရေးကြီးလှတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ သူ့အတွက် အိမ်ကလေး ပေး
ရတာ၊ သူဖျားရင် နာရင် အလုပ်မလုပ်ပဲ နေလို့ရတာကို
ပဲ ဝမ်းသာနေပါတယ်၊ သူထင်တာက သူ ကျွန်တော်နဲ့
လာနေရင် ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ပိုပြီး စနစ်တကျ နေသား
တကျရှိမယ်လို့ သူက ယုံကြည်နေတယ်လေ၊ နောက်ပြီး
သူ့ဩဇာ သူ့ဩဝါဒနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တကယ့် သိပ္ပံ
ပညာရှင်ကြီး ဖြစ်လာရမယ်လို့ ယုံကြည်နေလေရဲ့၊ သူက
အဲဒီလိုပဲ ထင်နေတာ၊ ထင်ပါစေလေ၊ အရူးတစ်ယောက်
ဟာ သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာနေတယ်ဆို တဲ့
စကားပုံလိုပေါ့ဗျာ၊ ဟေး ဟေး ...”

စန်းငွေလှိုင်က ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ ကိုဣန္ဒာမှာ
အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကာ၊ အရင်
က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြည့်ခဲ့သော ပန်းချီကားများကို

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၁၁

ရပ်၍ ငေးကြည့်နေသည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဆက်လက်ပြီး “ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထက် သုံးနှစ် ကြီးတယ်၊ တကယ့် အချစ်စစ်ကို ရှာဖို့ကတော့ နှောင်းနေပြီဗျာ၊ တကယ်ကတော့ မစောဥမ္မာလို အမျိုး သမီးမျိုးက ဘုရားသခင်က လွတ်လိုက်တာပဲ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အသက်မှည့်ရင့်လာတဲ့ အရွယ် အထိပဲ သူနဲ့ အေးချမ်းစွာ နေတော့မယ်လေ၊ တစ်ခုခု လိုနေတယ်လို့တော့ ခံစားနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါမတတ် နိုင်တော့ဘူး၊ တစ်ခုခုကို တမ်းတနေတာ ရှိချင်လဲ ရှိမှာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ကူးယဉ်နေနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဆိုချင်တာက လူဆိုတာ သူ့မှာရှိနေတာထက် ဘယ်မှာ ကျေနပ်အားရတယ်ရယ်လို့ ရှိမှာလဲ”

ထို့နောက် သူသည် ဧည့်ခန်းသို့ သွားကာ အချစ် သီချင်းများ သီဆိုနေသည်။ ဘာမျှ မဖြစ်သလို၊ စန်းငွေလှိုင်ကမူ စာကြည့်ခန်းထဲ သွားထိုင်ကာ မျက်လုံး စုံမှိတ်ပြီး ဘာကြောင့် စောဥမ္မာ ကိုဣန္ဒာနှင့် အတူသွား နေသည်ကို နားလည်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိနေပေသည်။

၂၁၂ ဒဂုနိကာရာ

သူသည် ဝမ်းနည်းစွာ တွေးလျက်ရှိသည်။ လောကကြီးမှာ
ခိုင်မာတည်မြဲသော ချစ်ခင်တွယ်တာမှုဆိုတာ မရှိပါ
ကလား။ သူသည် စောဥမ္မာ ကိုဣန္ဒာနှင့် အတူ သွားနေ
သည်ကို စိတ်ဆိုးသည်။ တစ်ခါ သူ့မိန်းမကို သူ တစ်ခါ
က ချစ်ခဲ့ပြီး ယခုသူသည် မချစ်တော့သည်ကိုလည်း သူ
ကိုယ်သူ စိတ်ဆိုးနေပေသည်။

(၁၅)

စန်းငွေလှိုင်သည် ပက်လက်ခေါက်ကုလားထိုင်၌
 ယိမ်းလှုပ်ကာ ထိုင်လျက် စာဖတ်ရင်း တွေးတောနေပေ
 သည်။ ဖြူကြာပွင့်မှာလည်း စာဖတ်လျက်ရှိနေသည်။
 မနက်ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်
 တစ်ယောက် စကားမဆိုဖြစ်ကြ။ ပြောစရာ စကားလည်း
 မရှိဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။ စန်းငွေလှိုင်သည် ဖြူကြာပွင့်
 ကို စာအုပ်ပေါ်မှ ကျော်၍ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ကာ
 လူတစ်ယောက်ဟာ ချစ်လို့ လက်ထပ်ခြင်း ဟုတ်တာ
 မဟုတ်တာ ဘာများ ခြားနားလို့လဲဟု တွေးနေသည်။ သူ
 မနာလို သဝန်တို့နေခဲ့ရသော ရက်များ ဘယ်လောက်ဝေး
 သွားခဲ့ပြီလဲ။ စိုးရိမ်ရသော၊ စိတ်မချမ်းမသာ ခံစားရသော
 ရက်များပေတကား။ သည်ရက်များကား ကြာခဲ့လေပြီ။
 ထိုကတည်းက သူသည် နိုင်ငံခြားသို့ သွားခဲ့သည်။ ယခု

ဗျာနိုးရွှေအိမ်

၂၁၄ ဒဂုနိကာရာ

အခါ ခရီးပန်းသဖြင့် အနားယူနေသည်။ သူသည် အင်္ဂလန်ကို နှစ်သက်သည်။ နွေဦးပေါက်တွင် တစ်ခေါက် ပြန်သွားရဦးမည်။

ဖြူကြာပွင့်မှာ ယခုအခါ ဝမ်းနည်းခြင်းကို ကျင့် သားရသွားပေပြီ။ တစ်ခန်းခန်းမှာ မငိုကြွေးတော့ပြီ။ ထို ဆောင်းဟေမာန်က သူမသည် ခေတ်ပေါ် ဆိုင်ကြီးများ သို့ မြင်းရထား စီးမသွားတော့။ ဇာတ်ပွဲများသို့လဲ မသွား ကပွဲဆိုပွဲများသို့လဲ မသွားတော့။ သူမမှာ အခန်းကျယ်ကြီး များကို မကြိုက်သဖြင့် သူ့ ယောက်ျား စာကြည့်ခန်း၊ ဒါမှမဟုတ် သူမ၏ အခန်းတွင်သာ အချိန်ကုန်လေ သည်။ သူမအခန်းမှာ ရုပ်တုတော်များနှင့် ပန်းချီပြပွဲများ တွင် သဘောကျ၍ ဝယ်ခဲ့သော ရှုမျှော်ခင်း ပန်းချီကား များရှိသည်။ သူမအတွက် ဘာမျှ ငွေကြေးမသုံးပေ။ သူမ၏ ဖခင်နှင့် နေစဉ်ကထက် မသုံးပေ။

ဆောင်းရာသီကား လွန်စွာ ပျင်းရိစရာကောင်း သည်။ ထိုရာသီ၌ ရတနာပုံမြို့တွင် လူတိုင်း ကစားကြမြဲ သီချင်းဆိုခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ပျော်စရာ ပေါသော် လည်း၊ ဒါက ပို၍ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသေးသည်။ ရတနာ ပုံတွင် ထူးကဲ ပြောင်မြောက်သော အနုပညာရှင်က အနည်းငယ်သာ ရှိပေရာ၊ နေရာတိုင်းတွင် ဤအဆိုတော် ချည်း၊ ဤစာပြောဆရာချည်း ဖြစ်နေသည်။ အနုပညာ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၁၅

သည်ပင်လျှင် အားနည်းလာသည်။ လူအများအတွက်
ငြီးငွေ့စရာနှင့် ပင်ပန်းသော ဝတ္တရား ဖြစ်နေသည်။

ထို့အပြင် နေ့တိုင်းပင် လှိုင်အိမ်သားစုများသည်
ဒုက္ခအသစ်များနှင့် တွေ့ကြုံနေကြသည်။ ဦးခမ်းလှိုင်မှာ
မျက်စိ တော်တော်ပင် မွဲလာပြီ။ ကုန်လှောင်ရုံသို့ပင်
မသွားတော့၊ ဆရာဝန်က မကြာခင် မျက်လုံးကွယ်မည်ဟု
ပြောထားသည်။ စန်းဖေလှိုင်မှာလည်း အကြောင်းတစ်ခုခု
ကြောင့် ကုန်လှောင်ရုံသို့ မသွား။ အိမ်တွင်နေကာ
တစ်ချိန်လုံး စာတွေ ရေးချွတ်နေသည်။ ဦးမြတ်အေးမှာ
တခြားမြို့၌ အလုပ်ပြောင်းရွှေ့ရပြီးနောက် နိုင်ငံတော်
အုပ်ချုပ်ရေးကောင်စီဝင်အဖြစ် ရာထူးတက်သွားသည်။
သူသည် ရာဇဟိုတယ်၌ နေထိုင်ကာ နေ့တိုင်းစန်းဖေလှိုင်
ထံ လာ၍ ပိုက်ဆံချေးလျက်ရှိသည်။ ကိုမင်းယာမှာ
တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး သူသည် အလုပ်တစ်ခုခုရရန်
အတွက် စန်းဖေလှိုင်ကို တွေ့ရန် စောင့်ရင်း၊ သူတို့ အိမ်
သို့ တစ်နေ့ကုန်လာကာ သူ၏ မဆုံးနိုင်သော ဇာတ်
ကြောင်းများကို ပြောပြလျက်ရှိသည်။ ယင်းအတွက်
စန်းဖေလှိုင်မှာ စိတ်ညစ်ကာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ
သည်။ သူ၏ ဘဝကို ပို၍ မသာမယာ ဖြစ်စေပေသည်။
နန္ဒိယသည် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ

၂၁၆ ဒဂုန်တာရာ

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တွေ့လိုကြောင်း လာပြောပြီး စန်းငွေလှိုင်လက်ထဲသို့ နာမည် ကတ်ပြားကလေး တစ်ခု ပေးသည်။ ကတ်ပြားပေါ်တွင် ‘ခင်သက်ထားမေ’ ဟု အမည်ရေးထိုးထားသည်။

ဖြူကြာပွင့်သည် ညင်သာစွာ ထကာ ထွက်သွားသည်။ ခြေကျဉ်သဖြင့် နည်းနည်းဒရွတ်ဆွဲ၍ လှမ်းသွားလေသည်။ တံခါးဝ၌ အနက်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးရပ်လျက်ရှိသည်။ ပိန်ပိန်လျလျ။ မျက်တောင်အနက်မှာ ဖြူဖျော့သော မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ရှားနေလျက်။

အမျိုးသမီးသည် သူမ၏လက်များကို ရင်ဘတ်တွင်ဖိလျက်၊ “ဦးစန်းငွေလှိုင်ရယ် ကျွန်မကလေးတွေကို ကယ်ပါရှင်”

ဘယ်သူများပါလိမ့်နော်။ လက်ကောက်သံတချွင်ချွင်နှင့် ပေါင်ဒါကွက်များကိုကား သိပ်မစိမ်းလှ။ မြင်ဘူးနေသည်။ အော် သူ လက်မထပ်ခင်က မသင့်လျော်စွာ ပင် ညစာစားသောက်ခဲ့သောအိမ်က အမျိုးသမီးပါလား။ ဦးမြတ်အေး၏ ဒုတိယဇနီး။

“ကလေးတွေကို ကယ်ပါအုံးရှင်....”

ဟု သူမသည် ထပ်ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ တုန်လှုပ်နေကာ ရုတ်တရက်အိုစာသွားသည်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၂၁၇

ဟု ထင်ရသည်။ မျက်လုံးများမှာ နီလာကာ သနားစရာ ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်မတို့ကို ကယ်နိုင်တော့ပါ တယ်ရှင်၊ ကျွန်မနောက်ဆုံးပိုက်ဆံနဲ့ ရတနာပုံကို လာခဲ့ရ တာပါ။ ကျွန်မကလေးတွေ ငတ်လို့ သေရပါတော့မယ်”

သူမသည် ဒူးထောက်ချတော့မည်ကဲ့သို့ပင်။ စန်းငွေလှိုင်က လန့်သွားကာ၊ သူမ၏ လက်မောင်းကို ဖမ်း ကိုင်လိုက်သည်။ စန်းငွေလှိုင်က ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြ ကာ၊ အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ထိုင်ပါအုံးခင်ဗျာ...၊ တစ်ဆိတ်ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမက “ကျမတို့မှာ ဆန်ဝယ်စရာတောင်မရှိပါ ဘူး၊ ကိုမြတ်အေးကလဲ အဝေးကြီးမှာရာထူးအသစ်ဝင်ဖို့ သွားရတော့မယ်၊ ကျမနဲ့ ကလေးတွေကို သူက အတူခေါ် မသွားချင်ဘူး၊ ရှင်ရက်ရက်ရောရော ပို့လိုက်တဲ့ ငွေတွေ ကလဲ သူတစ်ယောက်ထဲ သုံးပစ်တယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမလဲရှင်၊ ကံဆိုးတဲ့ ကျွန်မကလေးငယ်တွေ လေ....”

“စိတ်ထိန်းမှပေါ့ဗျာနော်၊ သက်သက်သာသာ နေ ပါ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ၊ ကျွန်တော် စာရေးကို

၂၁၈ ဒဂုန်တာရာ

အစ်မကြီးဆီ ငွေပို့လိုက်ဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါ့မယ်၊ မပူပါနဲ့....”

သူမသည် ကျယ်လောင်စွာ ငိုနေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် တိတ်သွားသည်။ ပေါင်ဒါများထူထပ်စွာ ဖို့ထားသောပါးပြင်မှ စီးဆင်းလျက်၊ မျက်ရည်လမ်းကြောင်း ဖြစ်လျက်၊ သူမတွင် နှုတ်ခမ်းမွှေးပေါက်နေသည်ကို သူသည် သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဦးစန်းငွေလှိုင်ကတော့ သိပ်ပြီးစေတနာဖြိုးဝေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင် တမန်တော်ပါပဲ။ တစ်ဆိတ်သာ ဦးမြတ်အေး ကျွန်မကို ပစ်မသွားဖို့ ပြောပေးပါရှင်၊ ကျွန်မကို ခေါ်သွားဖို့လဲ ပြောပေးပါနော်။ ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်တယ်၊ သူ့ကို အရူးအမူးကို ချစ်ပါတယ်၊ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော နှစ်သိမ့်ရာပါပဲရှင်”

စန်းငွေလှိုင်က သူမအား ငွေတစ်ရာထုတ်ပေးပြီး ဦးမြတ်အေးအား ပြောပေးပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ သူသည် ဒေါ်ခင်သက်ထားမေအား တံခါးဝသို့လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ လိုက်ပို့ရင်းလည်း ဘယ်တော့မျက်ရည်များ ကျဆင်းကာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်မလဲဟု လန့်နေသည်။

သူမထွက်သွားပြီးနောက် ကိုမင်းယာရောက်လာသည်။ ထို့နောက် မှိုင်းဝေ ကင်မရာနှင့် ရောက်လာသည်။ သူသည် မကြာခင်ကပင် ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှိ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၁၉

လူကုန် တစ်နေ့အကြိမ်များစွာရိုက်နေသည်။ ဤဝါသနာ သစ်က သူ့အား ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ပင် ကျနေပြီ။

လက်ဖက်ရည်ချိန်မရောက်ခင် စန်းဖေလှိုင်ရောက် လာပြန်သည်။ သူသည် စာကြည့်ခန်းထောင့် တစ်နေရာ၌ ထိုင်ကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှန်ပြီး အကြာကြီးထိုင်ကာ စာအုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စာကိုကား ဖတ်သည်မဟုတ်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသောအခါ ငေးကာ အကြာကြီး ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာနီလာသည်အထိ၊ သူ့ရှိနေခြင်းမှာ စန်းဖေလှိုင်အဖို့စိတ်ဓာတ်ကျစေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေခြင်း မှာ စိတ်မသက်သာစရာ။

စန်းဖေလှိုင်က “သတင်းစာဆရာသစ်တစ်ယောက် မွေးပေးနိုင်တာ ငါတို့အမိတိုင်းပြည်ကို ကြိုဆိုရလိမ့်မယ် ကွ၊ နောက်နေတာပါစန်းဖေလှိုင်ရာ၊ အစ်ကို အခု ဆောင်း ပါး တစ်ပုဒ် ရေးနေတယ်။ ကလောင်စမ်းမှုပဲဆိုပါတော့၊ ငါ့ညီကို ပြဖို့ အခု ယူလာခဲ့တယ်။ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ၊ ငါ့ညီ ဘယ်လိုထင်သလဲဆိုတာပြောစမ်းပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပြောတာကို ကြားချင်တယ်ကွာ”

သူသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ် ကို ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

၂၂၀ ဒဂုနိကာရာ

ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်မှာ ‘ရုစကဝတီပြည်၏ဝိညာဉ်’ တဲ့။ ထူးကဲသောဉာဏ်ရည်မရှိသူ။ သို့သော် လူမသိသူမသိ အနှစ်ကင်းမဲ့သူများ သုံးတတ်သော၊ အရောင်အသွေးကင်း မဲ့သော စကားအသုံးအနှုန်းများဖြင့် မရှင်းမလင်း ရေးသား ထားသည်။ အဓိကအတွေးအခေါ်မှာ အသိပညာရှင်တို့သည် သဘာဝလွန်အရာများ၌ မယုံကြည်ခွင့်ရှိကြောင်း တင်ပြ ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မိမိ၏မယုံကြည်မှုကိုဖုံးကွယ် ထားရမည်။ သို့မှသာ အခြားသူများက လမ်းစပျောက်ကာ စိတ်ပျက်မသွားမည်ဖြစ်သည်။ လူတို့၏ယုံကြည်မှုတရား ကို ကိုင်မလှုပ်မည်ဖြစ်သည်။ ယုံကြည်မှုမရှိဘဲလူတို့သည် စိတ်ကူးမျှော်မှန်းချက်ရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပါပေ။

ယင်းစိတ်ကူး မျှော်မှန်းဝါဒသည် သိုးဆောင်းတိုင်းကို ကယ်တင်နိုင်မည်။ လူ့ဘောင်ကြီးအား လမ်းမှန်ရောက် အောင် ညွှန်ပြနိုင်ပေမည်ဟု သူကဆိုထားသည်။

စန်းငွေလှိုင်က “သိုးဆောင်းတိုင်းရဲ့ ဘာက ကယ်တင်မယ်ဆိုတာတော့ အစ်ကိုက ပြောမထားပါလား”

“ဟုတ်တယ်”

စန်းငွေလှိုင်သည် နေရာမှထကာ ကြမ်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လျက်

“ဘာမှမပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ဒီဆောင်းပါးကို ရေးရ သလဲဆိုတာလဲ မပါဘူး၊ ဒါကို ဘာလုပ်မှာလဲ”

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၂၁

“စာတန်းကလေးအဖြစ် ပုံနှိပ်မယ်”

“လုပ်လေ ဒါက အစ်ကို့အလုပ်ပဲလေ”

နှစ်ယောက်စလုံး အတော်ကြာစကားမဆိုဖြစ်ကြ။

“တကယ့်ကိုပြောတာ၊ အစ်ကိုဖြင့် သိပ်ဝမ်းနည်းမိတာပဲ။ ငါ့ညီနဲ့အစ်ကိုနဲ့ အယူအဆချင်းမတူကြတာ၊ ငါ့ညီစန်းငွေလှိုင်၊ ငါ့ညီနဲ့အစ်ကိုနဲ့ဟာရုစကဝတီပြည်သားတွေပါ။ နှလုံးကြီးသားတွေ၊ ဘာမှသုံးမရ ပုပ်သိုးနေတဲ့ ဇာမဏနဲ့ ရေဝတအတွေးအခေါ်တွေက ဘာ တို့ကို ကောင်းကျိုးပြုနိုင်မှာလဲကွာ၊ ငါ့ညီနဲ့အစ်ကိုနဲ့ဟာ အစေအပါး လူစားမဟုတ်ဘူးသိလား၊ ထင်ရှားကျော်စောသော ကုန်သည်မိသားစုရဲ့ သားသမီးတွေ မဟုတ်လား”

စန်းငွေလှိုင်က သူ၏ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ကာ “ဘာထင်ရှားကျော်စောသော မိသားစုလဲ၊ ကျွန်တော်တို့အဖိုးဟာ မြေပိုင်ရှင်တွေက ကြိမ်နဲ့ရိုက်တာခံရတယ်၊ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့အရာထမ်းငယ်ကလေးတိုင်းက တံထွေးနဲ့ထွေးကြတယ်။ အဖိုးက အဖေ့ကိုရိုက်တယ်၊ အဖေက အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော်တို့ကို ရိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထင်ရှားကျော်စောသော မိသားစုက ဘာများ ကျွန်တော်တို့ကို ပေးလို့လဲ၊ ဘာအာရုံကြောတွေ၊ ဘာသွေးတွေကို ကျွန်တော်တို့က အမွေဆက်ခံခဲ့သလဲ....၊ အစ်ကိုလဲသုံးနှစ်နီးပါး

၂၂၂ ဒဂုန်တာရာ

လောက် ဆရာတော်လို ရွတ်ဖတ်ဟောကြားနေရတယ်
မဟုတ်လား၊ မဟုတ်ကဟုတ်ကမျိုးစုံတွေပြောနေရတယ်၊
အခုကျတော့ ဒီလိုရေးတယ်။ အရူးချီးပန်းလျှောက်
ရေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကကော၊ ကျွန်တော့်ကိုများကြည့်
စမ်းပါအုံး၊ ကျွန်တော့်မှာ အရာရာကို တင်းနိုင်လျှော့နိုင်
တွေးတောလုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ ပျော့ပျောင်းမှုတရား မရှိဘူး၊
သတ္တိမရှိဘူး၊ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
သဘာဝတ္ထမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်ရှေ့တိုးလုပ်သမျှကို ကြောက်
နေရတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများရိုက်လေမလားလို့၊
ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့်ထက် စိတ်အားရော၊ စာရိတ္တအား
ရော၊ နိမ့်ကျနေတာ၊ အမျိုးမျိုးသော အလကားအညတြ
တွေ၊ အရူးကောင်တွေ၊ လူ့ပေါက်ပန်းတွေရဲ့ရှေ့မှာ
ကြောက်ဒူးတုန်နေရတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ လမ်းဘေး
တံမြက်စည်းလဲ့သမားတွေ ကြောက်နေရတယ်၊ ပစ္စည်း
သယ်တဲ့ကူလီတွေ၊ ပုလိပ်တွေ၊ မြင်းစီးပုလိပ်တွေကြောက်
နေရတယ်ဆိုပါတော့၊ လူတိုင်းကို ကြောက်နေရတယ်၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမြဲတမ်းညှင်းပမ်းခံရလို့ ကြောက်
နေတဲ့အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို မွေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ငယ်ငယ်ကလေးဘဝထဲက သွေးကျအောင်
အရိုက်ခံရတယ်၊ အနှိမ်ခံရတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ဟာ

သုံးနှစ်သုံးမိုး . . ၂၂၃

ကလေးတွေမရှိကြရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ကျွန်တော်က ဒီထင်ရှားကျော်စောတဲ့ ကုန်သည်မိသားစုဟာ နိဂုံးချုပ် သွားရင် ကောင်းမယ်ဗျာ၊ ဘုရားရှင်ကို အပ်လိုက်ချင် တယ်”

ဖြူကြာပွင့်သည် အခန်းထဲ ဝင်လာကာ၊ စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့ အငြင်းအခုံလုပ်နေကြတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မလာတာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်”

စန်းဖေလှိုင်က “မဖြစ်ပါဘူး ညီမလေး၊ အစ်ကိုတို့ က သဘောထားမှုတွေကို ဆွေးနွေးနေကြတာပါ၊ ငါ့ညီက အခု တို့မိသားစုကို ရှုတ်ချလိုက်တာပဲ” ဟု သူ့ညီဘက် သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီမိသားစုက သန်းပေါင်းများစွာ တန်တဲ့ လုပ်ငန်းကြီးကို ထူထောင်ထားတယ် မဟုတ် လား။ ငါ့ညီ ဒါဟာ တစ်ခုခုတော့ တန်ဖိုးရှိတာပေါ့ကွာ”

“သိပ်အောင်မြင်ပြီးမြောက်တဲ့ စွမ်းဆောင်ချက် ကြီးပေါ့လေ၊ သန်းပေါင်းများစွာ တန်သော လုပ်ငန်းကြီး၊ ထူးကဲသော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်စွမ်းမရှိသော လူတစ်ယောက် ဟာ ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ၊ နောက် ချမ်းသာလာမယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ရောင်းချနေတယ်၊ ဘာစနစ် ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မသိဘဲ

၂၂၄ ဒဂုန်ကာရာ

ရောင်းတယ်၊ ငွေကြေးခနဲတွေ စုပုံပေါများလာမှာ မကြိုးစားဘဲကို ရောင်းနေမှာ၊ စက်ယန္တရားလည်ပတ် သလို ရောင်းချနေရင်းက ငွေတွေဟာ သူ့ဘက်က ကြိုး စားမှုမပါဘဲ စီးဝင်တော့တာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံး ဒီလုပ်ငန်းကြီးပဲ လုပ်နေတာပဲ၊ ဒီလုပ်ငန်းကို သူက ကြိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက အလုပ် မှာ ဘုရင်၊ သူ့အလုပ်သမားတွေအပေါ် စိုးမိုးလို့ရတယ်၊ ဈေးဝယ်သူ ဖောက်သည်သမားတွေအပေါ် ကလိမ်ကျရ တယ်၊ ဒီအခွင့်က ရနေတာကိုး၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လူ ကြီးလုပ်တယ်၊ သံပြိုင် ဓမ္မတေးဆိုသူတွေအပေါ်မှာ စိုးမိုး ချင်လို့၊ သူ့အလိုတိုင်း ခိုင်းချင်လို့၊ ကျောင်းရဲ့ နာယကလုပ်တယ်၊ ကျောင်းဆရာတွေဟာ သူ့လက် အောက်ကဆိုတာ လိုချင်လို့၊ ကုန်သည်ချစ်တာကလုပ်ငန်း မဟုတ်ဘူး၊ တန်ခိုးအာဏာဗျ၊ လူတွေအပေါ် စိုးမိုးချင်လို့ ကုန်လှောင်ရုံဆိုတာက အစ်ကိုရဲ့ လုပ်ငန်းဌာနမဟုတ်ဘူး၊ မှောင်ပိန်းနေသော အကျဉ်းထောင်၊ ကြေးတိုက်၊ ဟုတ် တယ်၊ အစ်ကိုလို လုပ်ငန်းမျိုးအတွက် လိုအပ်တာက စကားပြန်မပြောတတ်တဲ့ အအ၊ ကြောက်တတ်တဲ့ စာရေး တွေ၊ အဲသလို စာရေးမျိုးရဖို့အတွက်က ငယ်စဉ်ကလေး ဘဝကထဲက ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် အတင်း ခါးညွတ် တတ်ဖို့ သင်ကြားပေးခဲ့ရတယ်၊ မဟုတ်လား။ အစ်ကိုတို့

ဗျန်းရွှေအိမ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၂၅

ကို ကောင်းကျိုးပြုသူလို့ ထင်မှတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ရ တယ်မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုရဲ့ကုန်လှောင်ရုံမှာတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရသူများကို ထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးက ဘွဲ့ရသူက အစ်ကိုတို့အလုပ်မျိုးနဲ့ ဘယ်သင့်လျော်ပါ့မလဲ”

စန်းငွေလှိုင်က “ဒါမမှန်ဘူး၊ ဒါလိမ်တာ”

“အစ်ကို့ကို ခွင့်လွှတ်ကွာ၊ ငါ့ညီ ပြောနေပုံက ကိုယ့်အသိုက်အမြုံကို ကိုယ်ညစ်ထေးအောင် လုပ်နေတာ” ဟု စန်းဖေလှိုင်က ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ငါ့ညီက ဒို့လုပ်ငန်းတွေကို ရှုတ်ချတယ်၊ မုန်း တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကရတဲ့ အမြတ်တွေနဲ့ကတော့ နေနေရတယ်”

စန်းငွေလှိုင်သည် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရယ် မောကာ၊ မျက်လုံးများ ဝင်းလာလျက်၊ “အဟား ... ဟုတ်လိုက်တာ၊ အဲဒါအချက်ပဲ၊ ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ကျွန်တော်သာ အစ်ကိုတို့ရဲ့ထင်ရှားကျော်စောသောမိသားစု ထဲက မဟုတ်ရင် ပြားတစ်စေ့လောက်၊ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်အင်အားနဲ့ သတ္တိရှိရင် သည်လောက်ဝင်ငွေကို စွန့် ပြီး ကိုယ့်ဖာသာကိုယ့်ဘဝဝမ်းကျောင်းမိမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို အရည်အချင်းတို့ကို အစ်ကိုတို့ ကုန်လှောင်ရုံကြီး

၂၂၆ ဒဂုနိကာရာ

က ဓားပြတိုက်ယူလိုက်ပြီလေ၊ ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကို့ညီ ဖြစ်လျက်ပါပဲ....”

စန်းဖေလှိုင်သည် သူ၏နာရီကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြန်ရန် အစောတလျင် လုပ်သည်။

သူသည် ဖြူကြာပွင့်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ခန်းမကြီးထဲသို့ ဖြတ်သွား ရမည့်အစား ဧည့်ခန်းသို့သွားသည်။ တစ်ဖန်အိမ်ခန်းဆီသို့ သွားသည်။

“ဟာ... အစ်ကိုတော့လမ်းမှားနေပြီ၊ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းတဲ့ အိမ်ကြီးလဲကွယ်၊ ထူးဆန်းတဲ့ အိမ်ကြီး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောနေသည်။

သူသည် အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ဝတ်ရင်း၊ မျက်နှာမှာ ကြက်သေသေနေပုံရ၏။ သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ စိတ်ခံစား နေရသော အရောင်သမ်းနေသည်။ စန်းဖေလှိုင်၏ ဒေါသ ကား အငွေ့ပျံထွက်သွားခဲ့ပေပြီ၊ အလုံးအခဲမရှိတော့။ သူသည် ကြောက်ရွံ့လာကာ၊ သူ၏အစ်ကို စန်းဖေလှိုင် အတွက် ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ သူ၏အစ်ကိုအပေါ်နွေးထွေး စွာ ချစ်ခဲ့သော တကယ့်မေတ္တာသည် လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က ခန်းခြောက် သေဆုံးခဲ့ရာမှ ယခုပြန်လည် နိုးထလာသည်။ ယင်းမေတ္တာကို တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ဖော်ပြလိုသောဆန္ဒ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၂၇

သည် လွမ်းဝေလာသည်ဟု ခံစားမိသည်။

သူသည် သူ့အစ်ကို ပခုံးကို ဖက်လှဲတကင်း ပွတ်သပ်ကာ “အစ်ကို မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ညစာထမင်း အတူလာစား၊ လာမယ် မဟုတ်လား”

“လာမယ် ... လာမယ်ညီလေး၊ အစ်ကို့ကို ရေတစ်ခွက်လောက် တဆိတ်”

စန်းငွေလှိုင်သည် ထမင်းစားခန်းသို့ အပြေးသွားကာ ရရာခွက်ကို ယူလိုက်သည်။ ဘီယာသောက်သော ဖန်ခွက်ကြီး။ ဖန်ခွက်ကြီးထဲတွင် ရေအပြည့်လောင်းထည့်ကာ၊ သူ့အစ်ကိုထံ ယူလာသည်။ စန်းဖေလှိုင်သည် ရေငတ်စွာ ငမ်းငမ်းတက် သောက်သည်။ သို့သော် ဖန်ခွက်အနားကို ကိုက်မိကာ ကြိတ်သံထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ငိုရှိုက်သံ။ ရေများသည် အပေါ်ရုံအင်္ကျီပေါ်သို့ ကျကုန်သည်။ စန်းငွေလှိုင်မှာ ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက် ငိုကျွေးသည်ကို သည်တစ်ခါပဲ မြင်ဖူး၍ ထိတ်လန့်ကာ မှင်တက်မိသွားသည်။ ဖြူကြာပွင့်နှင့် အိမ်ဖော်မလေးတို့သည် စန်းဖေလှိုင်၏ အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့တွဲခေါ်သွားကြသည်။ စန်းငွေလှိုင်က အပြစ်ရှိသူကဲ့သို့ နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

ဖြူကြာပွင့်သည် စန်းဖေလှိုင်အား ညောင်စောင်း

၂၂၈ ဒဂုန်တာရာ

ပေါ်၌ လှဲစေပြီး သူ၏ဘေး၌ ဒူးထောက်ကာ ထိုင်ချလိုက်
သည်။ ဖြူကြာပွင့်က နှစ်သိမ့်သော အသံဖြင့်

“ဘာမှဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုနည်းနည်း
ပင်ပန်း သွားတာပါ”

စန်းငွေလှိုင်က ...

“အစ်ကိုသိပ်စိတ်ညစ်သွားတယ်ကွယ်၊ စိတ်မချမ်း
သာပါဘူးကွယ်၊ အစ်ကို တစ်ချိန်လုံး ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာ
ကို”

သူသည် ဖြူကြာပွင့်၏လည်ပင်းကို ဖက်ကာ
နားနားကပ်၍ အသံတိုးတိုးဖြင့်

“ညတိုင်းမှာ အစ်ကိုလေ မမလှိုင်ကို ညတိုင်း
အိပ်မက်မက်နေတယ်၊ မမလှိုင်က အစ်ကိုအိပ်ရာဘေး
လာ ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ ထိုင်ထိုင်နေတယ်”

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ သူသည် အပေါ်
အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ ခန်းမလမ်း၌ ရောက်နေသည်။ ယခု
အခါ သူသည် ပြုံးလျက်ရှိပေသည်။ သူသည် အိမ်ဖော်
အမျိုးသမီးကို ရှက်နေသည်။ စန်းငွေလှိုင်က သူ့အစ်ကိုကို
အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

မြောက်ပြင် စိန်မြရံခြယ်လမ်းရှိ အိမ်သို့အသွား
မြင်းရထားပေါ်၌ စန်းငွေလှိုင်က “မနက်ဖြန် အိမ်ကို
ဆက်ဆက် ထမင်းလာစားနော်၊ ဝါကျွတ်ရင်ကျွန်တော်တို့

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၂၉

နိုင်ငံခြားသွားလည်ကြတာပေါ့မဟုတ်ဘူးလားအစ်ကို၊
အစ်ကို အဖို့ အပြောင်းအလဲလေးလိုတယ်၊ အစ်ကိုက
အားကုန် နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သွားကြမယ်၊
ညီမလေးဖြူကြာပွင့် ကိုလဲ အစ်ကိုတို့နဲ့အတူ
ခေါ်ခဲ့ရအောင် နော် ညီလေး”

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ၌ကား ဖြူကြာပွင့်
တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေသည်ကို စန်းငွေလှိုင် တွေ့ရလေ
သည်။ စန်းဖေလှိုင်သည်လိုဖြစ်သည်ကို မြင်ရ၍သူမသည်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။ သူမသည် မငိုပေ။
သို့သော် သူမ၏မျက်နှာသည် ဖြူပတ်ဖြူလျော်ဖြစ်ကာ
အိပ်ရာထဲ၌ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လူးလိုမ့်ပြီး စောင်များ၊
ခေါင်းအုံးများကို ဖမ်းဆုပ်ထားသည်။ သူ့ယောက်ျား၏
လက်ကိုလည်း အေးစက်သော ရေခဲလက်များဖြင့် ဆုပ်
ညှစ်ထားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ပြီး
ထိတ်လန့်နေသည်။

သူမက စန်းငွေလှိုင်အား တောင်းပန်နေသည်။

“အစ်ကိုစန်းရယ်...ကျွန်မအနားက မခွာပါနဲ့၊
ခွာမသွားနဲ့နော်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအခုတစ်လော ဘုရား
ဆုမတောင်းဖြစ်ပါလိမ့်၊ ပြောစမ်းပါ၊ ကိုစန်းရယ်...ကျွန်မ

၂၃၀ ဒဂုနိကာရာ

ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းမှု ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားပါလိမ့်၊
အစ်ကိုစန်းကလဲ ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်မရှေ့မှာ ဘာသာရေး
အကြောင်း သည်လောက်ပြောနေရတာလဲကွာ၊ အစ်ကိုစန်း
က ကျွန်မရော အစ်ကိုစန်းရော အစ်ကိုစန်းသူငယ်ချင်းတွေကို
ရော အနှောင့်အယှက် လုပ်တာပဲ၊ ကျွန်မရှေ့လျှောက်
ဘုရားမရှိခိုးတော့ဘူး”

သူသည် သူမ၏နဖူးကို ရေနှေးပတ်ဖြင့် တင်ပေး
သည်။ လက်များကို နွေးလာအောင် ပွတ်ပေးသည်။ ထို့
နောက် လက်ဖက်ရည်တိုက်သည်။ ဖြူကြာပွင့်မှာ ထိတ်
လန့်စွာနှင့်ပင် သူ့ကို တွယ်ကပ်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ကား သူမသည် မောကာ
အိပ်ပျော်သွားပေသည်။ စန်းငွေလှိုင်က သူမဘေးနေကာ
လက်များကို ကိုင်ထားသည်။ စန်းငွေလှိုင်ကား တစ်ညလုံး
တစ်မှေးမှမရ။ နောက်တစ်နေ့၌ကား သူသည် ကိုယ်ရော
စိတ်ရော ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍နေကာ သူ၏အိမ်အကြောင်း
ရည်ရွယ်ချက် ကင်းမဲ့စွာ တွေးတောကာ မော၍နေသည်။
သူ၏အတွေးများကား ထုံထိုင်း၍ နေပေသည်။

(၁၆)

ဆရာဝန်များက စန်းဖေလှိုင်သည် စိတ်ဓာတ်
 အားဖြင့် မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေပြီဟု ပြောကြသည်။
 စန်းငွေလှိုင်မှာ စိန်မြရံခြယ်လမ်း၌ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို
 မသိ။ မှန်မှိုင်းသော ကုန်လှောင်ရုံ၌ အဖိုးကြီးရော၊ စန်းဖေ
 လှိုင်ရော မရှိဘဲ ဖြစ်နေသောအဖြစ်ကို သိကာ၊ ဂူလုပ်ရန်
 ကိုသာ တွေးတော့သည်။ ဖြူကြာပွင့်က ကုန်လှောင်ရုံနှင့်
 စိန်မြရံခြယ်အိမ်သို့ နေ့တိုင်းတစ်ခေါက်ရောက်သင့်သည်
 ဟု ပြောသောအခါ စန်းငွေလှိုင်က ဘာမျှ ပြန်မပြော။
 ဒါမှမဟုတ် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကအကြောင်းကိုဒေါသဖြင့်
 ပြောသည်။ အတိတ်အတွက် သူ့အဖေကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်၊
 ကုန်လှောင်ရုံနှင့် စိန်မြရံခြယ် သွားရမှာကို မုန်းနေသည်။
 စသည် စသည် ။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နံနက်၌ကား ဖြူကြာပွင့်

၂၃၂ ဒဂုန်တာရာ

ကိုယ်တိုင် စိန်မြရံဖြယ်သို့ သွားသည်။ သူမ ရောက်စလက်ထပ် ဆုတောင်းပွဲ ကျင်းပသော ခန်းမကြီးထဲ၌ပင် အဖိုးကြီး ဦးခမ်းလှိုင်ကို တွေ့ရသည်။ အဖိုးကြီးသည် အဝတ်ကြမ်းအပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်ထက်၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်ကာ မမြင်ရသော မျက်လုံးများကို ပေကလပ် ပေကလပ် လုပ်လျက်ရှိသည်။

ဖြူကြာပွင့်က သူ၏အပါးသို့ ကပ်သွားလျက် “ကျွန်မပါ သမီးလေ ... အဖေ့ချွေးမအငယ်ပါ၊ အဖေ့ဆီလာတာပါ”

အဖိုးကြီးသည် လေးလေးပင်ပင် အသက်ရှူစပြုသည်။ ဝေဒနာခံစားရခြင်းနှင့် အဖော်မဲ့ခြင်းကြောင့် စိတ်ထိခိုက်လျက်ရှိသော အဖိုးကြီးသည် သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာနှင့် ခေါင်းတို့ကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ သူ့ချွေးမ ဟုတ်မဟုတ်။ ပြီးလျှင် လက်ယှက်ကာ ဆုတောင်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ် သမီးရယ်၊ အဖေ့မျက်လုံးက ကွယ်ပြီ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာမှကောင်းကောင်း မမြင်ရတော့ဘူး၊ ပြတင်းပေါက်နဲ့ မီးလျှံကို ရေးရေးပဲတွေ့ရတယ်၊ လူနဲ့အရာဝတ္ထုတွေကို တော့ လုံးလုံး မမြင်ရတော့ဘူးကွယ်၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၃၃

မျက်စိကွယ်ပါပြီ၊ အကြီးကောင် စန်းဖေလှိုင်လည်း နေမကောင်းဘူး၊ အဲဒီတော့ ကြည့်မယ့် ရှုမယ့်လူလဲ မရှိတော့ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘယ်သူ့ကို တရားခံလို့ ပြောတော့မလဲ၊ အလုပ်သမားတွေကလဲ လွတ်နေကြပြီ၊ စန်းဖေလှိုင်လဲ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး၊ အအေးများ မိသလား၊ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မနာမကျန်းမဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဆေးကုတယ်ဆိုတာလဲ မရှိခဲ့ဘူး၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဝေလာဝေး”

ထုံးစံအတိုင်း အဖိုးကြီးသည် ကြွားမာန်ဝင့်နေတော့သည်။ ထိုအခိုက် အစေခံသည် အလျင်စလို စားပွဲလာခင်းသည်။ စားစရာသောက်စရာမျိုးစုံလာချသည်။ ပုလင်းဆယ်ပုလင်းလောက်ပါသည်။ ပုလင်းတစ်လုံးက ပဲရစ်မြို့က အီဖယ်မျှော်စင်ပုံ၊ ယာဂုနှင့် ငါးလည်း တွေ့ရသည်။

“သမီး ကျုပ်နဲ့အတူ စားမလား” ဟု အဖိုးကြီးက ပြောသည်။

သူမသည် အဖိုးကြီးကို လက်မောင်းမှ ကိုင်ကာ စားပွဲခုံသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထည့်ပြုပေးသည်။

“ကျွန်မ မနက်ဖြန် လာခဲ့အုံးမယ်၊ အဖေ့မြေးကလေး ခင်ပီတောက်နဲ့ ခင်ကံ့ကော်လဲ ခေါ်ခဲ့မယ်။

၂၃၄ ဒဂုန်တာရာ

သူတို့အဖိုးကို ကလေးတွေက တွေ့ချင်ကြတယ်”

“မခေါ်နဲ့၊ မခေါ်နဲ့ သူတို့က တရားမဝင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောလိုက်တာလဲ အဖေ၊ သူတို့အဖေနဲ့အမေဟာ လက်ထပ်ယူကြတာပဲဟာ”

“လက်ထပ်ကြတာဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ လက်ထပ်ကြတာပဲ၊ ကျုပ်ဘာ ဆုတောင်း မှ မပေးခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဘုရားရှင်က ကြည့်ရှုပါလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုလဲပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ အဖေ”ဟု သူမက ပြောကာ၊ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဓမ္မကျမ်းစာက ဆိုထားပါတယ်၊ ကလေးတို့ဟာ မိဘများကို လေးစားရမယ်၊ ကြောက်ကြရမယ်လို့”

“ဒီလို မဆိုလိုပါဘူး၊ ဓမ္မကျမ်းစာက ဆိုတာက ရန်သူကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်တဲ့ လို့သာ ဆိုတာပါ”

“ကျုပ်တို့လို လုပ်ငန်းတွေမှာ ခွင့်လွှတ်ရတာ မိမိအပေါ်ကို အမှားပြုသူ၊ မကောင်းမှုပြုသူကိုပင်လျှင် ကြင်နာစကားဆိုရတာဟာ လုပ်ငန်းတစ်ခု သို့မဟုတ် ဥစ္စာနေထက် အရေးကြီးပါတယ်”

ဖြူကြာပွင့်မှာ အဖိုးကြီး၏ နှလုံးသားပျော့ပျောင်း နူးညံ့သွားစေချင်သည်။ သနားကြင်နာစိတ်၊ နောင်တရ စိတ်များပေါ်ပေါက်လာအောင်လှုံ့ဆော်ချင်သည်။ သို့သော်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၃၅

အဖိုးကြီးမှာ သူမပြောသမျှ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ကလေး ငယ်က မပီကလာပီကလာပြောနေသည်ကို နားထောင် နေရသကဲ့သို့သာ။

သူမက ခိုင်မာစွာ ပြောနေသည်။

“အဖေက အိုနေပြီ၊ ဘုရားရှင်တော်က မကြာခင် ခေါ်တော့မှာ၊ ကိုယ်တော်က အဖေ့လုပ်ငန်းအကြောင်းမေး မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေ့ကုန်လှောင်ရုံလုပ်ငန်းက ဘယ် လောက်မြတ်တယ် မမြတ်ဘူးဆိုတာမေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူမေးမှာက လူသားချင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် စေတနာရှိတယ်၊ မိမိထက် အားနည်းသူများအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် တင်းမာခြင်း မရှိဘူးဆိုတာ၊ ဆိုပါတော့ အစေခံတွေအပေါ် စာရေးတွေအပေါ်”

“ကျုပ်က အမြဲတမ်း ကျုပ်အလုပ်သမားတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမှုကို လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ သူတို့ ကျုပ် တို့လို အလုပ်ရှင်မို့ကို ထာဝရပတ်လုံး ကျေးဇူးတင်နေရ မှာပါ ..”

အဖိုးကြီးက ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောနေသည်။ ထိုအဖိုးကြီးသည် ဖြူကြာပွင့်၏ ချိုသာပျော့ပျောင်းသော လေသံကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ကာ သူမစိတ်ကျေနပ်စေရန် ထပ်၍ ပြောသည်။

၂၃၆ ဒဂုန်တာရာ

“ကောင်းပြီလေ.. မနက်ဖြန်တော့ ကလေးမလေး တွေကို သမီးခေါ်ခဲ့ပါတော့လေ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ မှာထားလိုက်ပါ့မယ်ကွယ်....”

အဖိုးကြီးမှာ မသေမသပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရင်ဘတ်နှင့် ဒူးပေါ်၌ ဆေးလိပ်ပြာများ ပေကျံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘယ်သူမှ အဖိုးကြီး၏ ဖိနပ်နှင့် အဝတ် အစားများကို သန့်ရှင်းမပေးသည်ကတော့ သေချာသည်။ ယာဂုမှာလည်း ကောင်းကောင်းချက်ထားသည် မဟုတ်။ ပစ်စလက်ခတ်၊ စားပွဲခင်းမှာ ဟင်းစအနံ့ရနေ၏။ အစေခံ များမှာ ခြေဆောင့်နင်း၍ သွားလာနေကြပေသည်။ အဖိုးကြီးနှင့် စိန်မြရံခြယ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြ၊ ပစ်ထားကြဟန်ရှိသည်။ ဖြူကြောပွင့်မှာ သူမအတွက်ရော၊ သူမယောက်ျားအတွက်ပါ ရှက်နေမိ လေသည်။

“ကျွန်မ မနက်ဖြန် ဆက်ဆက် လာခဲ့ပါမယ်” ဟု သူမက ဆိုသည်။

သူမသည် အခန်းများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုကာ အစေခံများအား အဖိုးကြီး၏ အိပ်ရာကို ကျကျနန ပြင်ဆင်ပေးဖို့ အခန်းထဲ၌ ဆီမီး ပူဇော်ထွန်းညှိထားဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ စန်းဖေလှိုင်မှာ သူ၏ အခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ ဖွင့်ထားသောစာအုပ်ကို ကြောင်ကြောင်ကြီး ငေး

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၂၃၇

ကြည့်နေလျက်။ ဖြူကြာပွင့်က သူ့အား နှုတ်ဆက်စကား ပြောပြီးနောက် သူ၏အခန်းကိုလည်း ရှင်းလင်းရန် မှာကြားသည်။ ထို့နောက် သူမသည် စာရေးတန်းလျားသို့ သွားသည်။ ဆေးသုတ်ထားခြင်းမရှိသော ရက်မတို့က နိမ့်သော မျက်နှာကြက်ကို ထောက်ပိုးထားသည်။ အခန်းလယ်၌ စာရေးများ ထမင်းစားကြသည်။ နံရံများမှာ အပေါစားပန်းစက္ကူတို့ဖြင့် ကပ်ထားကြသည်။ မီးဖိုချောင်မှာ ဟင်းနံ့တို့ဖြင့် မွမ်းကျပ်နေပေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည့်အတွက် စာရေးများသည် သူတို့ အိပ်ရာများ၌ ရှိကြကာ၊ ညနေစာ စောင်နေကြသည်။ ဖြူကြာပွင့် ဝင်လာသောအခါ နေရာမှ ထလာကြကာ၊ သူမ မေးသမျှကို ကြောက်ရွံ့စွာ ဖြေကြားကြသည်။ သူမကို အကျဉ်းသမားများကဲ့သို့ မနှစ်မြို့သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူမက လက်များကို ဆန့်ရင်း “ဒီနေရာက သိပ်ညစ်ပတ်တာပါပဲလားရှင်၊ ရှင်တို့ နေရထိုင်ရတာ ကျပ်မနေဘူးလား”

ဦးနန္ဒက “ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဘုရားရှင်တော်က စောင့်ရှောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

၂၃၈ ဒဂုနိကာရာ

“လူ့ဘဝရဲ့ ဆက်ဆံမှု ကောင်းခြင်းနဲ့ ပုဂ္ဂလ ရေးရာကြီးမြင့်လာမှုပါပဲ” ဟု ဦးမောင်ဘက အချုပ် စကားဖွင့်ဆိုသည်။

ဦးနန္ဒက “ကျွန်တော်တို့က လူရိုးတောသားတွေ ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အဆင့်နဲ့ ကိုက်ညီအောင် နေကြ ရပါတယ်” ဟု ရှင်းပြသည်။

သူမသည် အလုပ်သင်တန်းလျားနှင့် မီးဖိုချောင် သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည်။ အိမ်အစောင့်အကြပ်များ နှင့်တွေ့ဆုံစကားပြောသည်။ သူမ တွေ့ရသမျှ စိတ် သိပ်ပျက်မိကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူမက သူမ၏ ယောက်ျားအား ...

“ကျွန်မတို့ စိန်မြရံခြယ်ကို အမြန်ဆုံး ပြောင်း ရွှေ့ကြရမယ်၊ အစ်ကိုလဲ ကုန်လှောင်ရုံကို နေ့တိုင်းသွား သင့်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ဘေး ချင်းယှဉ်ကာ အတော်ကြာထိုင်လျက်ရှိသည်။ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြ။ စန်းငွေလှိုင်မှာ စိတ် လေးလံလျက်ရှိသည်။ သူသည် စိန်မြရံခြယ်ကိုလည်း ကောင်း၊ ကုန်လှောင်ရုံကိုလည်းကောင်း မသွားချင်ပေ။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၃၉

သို့သော်သူသည် သူ့မိန်းမစိတ်ထဲ၌ ဘာရှိနေသည်ကို တွေးတောကာ သူမကို ဆန့်ကျင်ရန် ခွန်အားကား မရှိပေ။

သူသည် သူမ၏ပါးကို ပွတ်ပေးရင်း “ကိုယ်တော့ ကိုယ်တို့ဘဝဟာ ကျဆုံးနေပြီလို့ ခံစားနေရတယ်။ တကယ်က တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ တည်ရှိနေပြီး၊ ငြီးငွေ့စရာ ထိုင်းမှိုင်းနေတယ်။ အစ်ကိုစန်းဖေလှိုင် တစ်ယောက် သိပ်မမာနေဘူးဆိုတော့ ကိုယ် ငိုမိတယ်ကွာ၊ တကယ်ပဲ အစ်ကိုနဲ့ ကိုယ်တို့ဟာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ ကတဲက အတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာ၊ မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုစန်းက သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ရတာ၊ တစ်ခါကပေါ့လေ။ အခုတော့ ပျက်စီးခြင်းမက ပျက်စီးသွားပါပြီလေ။ အစ်ကိုစန်းကတော့ အစ်ကိုစန်းတို့ရဲ့ အတိတ်နဲ့ရာသက်ပန်ခွဲခွာလိုက်ပြီလို့ ခံစားနေမိတယ်။ အခု ဖြူဖြူက စိန်မြရံခြယ်ကို ပြောင်းရွှေ့ရမယ်ပြောတော့ အကျဉ်းထောင်ကို ပြောင်းရတော့မလိုဘဲ၊ အစ်ကိုစန်းမှာ အနာဂတ် မရှိတော့ဘူးလို့ ခံစားမိတယ်ကွာ”

သူသည် ထလိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ သူသည် လမ်းမဘက်သို့ ငေးကြည့်နေရင်း “ဟုတ်တယ် ဖြူလေး တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာဘဲ။ အဲဒီလိုမျိုးက အခုမရှိတော့

ဗျန်းရွှေအိမ်

၂၄၈ ဒဂုန်တာရာ

ဘူး၊ အစကတော့ အဲဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သိလဲ မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒါမျိုး တည်ရှိသေးသလား ဆိုတာလဲ အစ်ကိုစန်း သံသယရှိနေတယ်။ အစ်ကိုစန်း တစ်သက်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ခံစားရတာ တစ်ခါပဲ ကြုံခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒါ သိလား၊ ဖြူလေးရဲ့ ထီးကို ဖွင့်ပြီးဆောင်းကြည့်နေတဲ့ ညဘဲ။ ဖြူလေး မှတ်မိသေးလား မမလှိုင့်အခန်းထဲမှာ ဖြူလေးထီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာလေ” ဟု ဖြူကြာပွင့်ဘက် လှည့်ကာ ပြောနေသည်။

“အဲဒီတုန်းက မဖြူကြာပွင့်ကို သိပ်ချစ်နေခဲ့တာပေါ့။ မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီ ပိုးထီးလေးအောက်မှာ တစ်ညလုံး ထိုင်နေမိတယ်လေ။ တကယ့်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားရတဲ့ညပေါ့”

စာကြည့်ခန်းထဲရှိ စာအုပ်ဘီရိုဘေး၌ မဟောဂနီနှင့် ကြေးနီနှင့် လုပ်ထားသော သေတ္တာကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းသေတ္တာထဲ၌ အသုံးမကျတော့သော ပစ္စည်းတိုလီမိုလီများ ထည့်ထားသည်။ ယင်းသေတ္တာထဲ၌ ပိုးထီးလေးရှိသည်။ သူသည် ပိုးထီးလေးကို ယူကာ သူ့မိန်းမလက်ထဲသို့ ပေးလိုက်သည်။ အပြာနုထဲမှ ၎င်းပွင့်။

“ဟောဒီမှာလေ” ဟု သူကပြောသည်။

ဖြူကြာပွင့်သည် ပိုးထီးလေးကို တစ်မိနစ်ခန့် ကြည့်နေမိသည်။ မှတ်မိတာပေါ့။ သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၄၁

သူသည် ဝမ်းနည်းစွာ ပြုံးလျက် ရှိသည်။

“ဖြူလေး မှတ်မိပါတယ် အစ်ကိုစန်းရယ် ဖြူလေးကို ချစ်ရေးဆိုတော့ အစ်ကိုစန်းက ဒီထီးလေးကို ကိုင်ထားတာပဲဟာ”

စန်းငွေလှိုင်ကအခန်းထဲမှ ထွက်မည်ပြုသောအခါ ဖြူကြာပွင့်က ... “အိမ်ကို စောစောပြန်ပါ၊ အစ်ကိုစန်းရယ် နော် ...၊အစ်ကိုစန်းမရှိရင် ဖြူလေးတစ်ယောက်တည်း သိပ် ပျင်းတာပဲကွာ”

သူမသည် အခန်းသို့ပြန်ကာ ပိုးထီးလေးကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်လျက်။

(၁၇)

သူတို့၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ကြီးကျယ်ပြီး ရှုပ်ထွေးသော်လည်း လှိုင်သားအဖတို့သည် စာရင်းကိုင် ငှားမထားပေ။ စာရေးများ ရေးမှတ်ထားသော စာရင်း စာအုပ်များမှာလည်း ဖတ်၍မရ။ ကုန်လှောင်ရုံသို့နေ့တိုင်း လာရောက်ကြသော ဂျာမဏီနှင့်အင်္ဂလိပ် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိုယ်စားလှယ်တို့မှာ စာရေးများနှင့် နိုင်ငံရေး ဘာသာရေးများ ဆွေးနွေးကြသည်။ မှန်မှန်လာရောက်သော ဧည့်သည် တစ်ယောက်မှာ အရက်မူးနေတတ်သော လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာပုံမရ၍ သနားစရာသတ္တဝါဖြစ်သည်။ သူက နိုင်ငံခြားသို့ပေးသော စာများကို ဘာသာပြန်ပေးရသည်။ စာရေးများက သူ့ကို 'သောက်ပေါကြီး'ဟု ခေါ်တတ်ကြသည်။ သူ့လက်ဖက် ရည်ထဲ၌ ဆားခတ်ထားတတ်သည်။ စန်းငွေလှိုင်က လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အလကား ရယ်စရာကြီးဟု

၂၄၄ ဒဂုနိကာရာ

ထင်မှတ်သည်။

ယခုအခါ စန်းငွေလှိုင်သည် ကုန်လှောင်ရုံသို့ နေ့တိုင်းသွားကာ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲပစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူက အလုပ်သင်ကလေးများကို မရိုက်နှက်ရန်နှင့် ဈေးဝယ်သူဖောက်သည်များကို မလိမ်ရန် တားမြစ်သည်။ နယ်မှ ကုန်လာဝယ်သူများအား ရောင်းမရသော တိုက်ဆွေးပစ္စည်းအို ပစ္စည်းနာတို့ကို ဈေးကွက်၌ နောက်ဆုံးပေါ်အသစ်အဆန်းအဖြစ် အတင်းထိုးထည့် ရောင်းသည်ကို မိလျှင် သူသည် စာရေးများကို ဒေါသထိန်းနိုင်တော့ပေ။ သို့သော် သူသည် ကုန်လှောင်ရုံကို အုပ်ချုပ်နေသော်လည်း တကယ်က သူပိုင် ပစ္စည်း၏ ပမာဏကို သူမသိပေ။ ဒါမှမဟုတ် လုပ်ငန်းကြီး ဘယ်လောက်စည်ပင်တိုးတက်နေသလား၊ သို့မဟုတ် စာရေးများ လခဘယ်လောက်ရသလဲဆိုတာလည်း သူမသိပေ။ ဦးမောင်ဘနှင့် ဦးနန္ဒက သူသည် ငယ်ရွယ်ပြီး အတွေ့အကြုံမရှိသေး၍ ကုမ္ပဏီ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို အသိပေးလိုမဖြစ်ဟု ယူဆထားကြသည်။ သူတို့သည် ညနေတိုင်း မျက်မမြင် ဖခင်ကြီးနှင့် ကြာညောင်းစွာ တိုးတိုးတိုင်ပင်လျက်ရှိနေကြသည်။

ဇွန်လ စောစော ရက်တစ်ရက်နေ့၌ စန်းငွေလှိုင်

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၄၅

နှင့် ဦးမောင်ဘတို့သည် လုပ်ငန်းအကြောင်း ဆွေးနွေးရင်း နတ်သုဒ္ဓါ ပျော်ပွဲစားရုံသို့ နေ့လယ်စာ အတူစားသောက်ကြသည်။ ဦးမောင်ဘမှာ လှိုင်သားအဖတို့နှင့် ရှစ်နှစ်သားကတည်းက အတူရှိနေခဲ့ပေသည်။ သူ့ကို အိမ်သားတစ်ယောက်ဟုပင် သဘောထားကာ ပို၍ ယုံစားခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ကုန်လှောင်ရုံမှ ပြန်လျှင် သူသည် ယနေ့လက်ခံရရှိသော ငွေရပြေစာများကို အံဆွဲထဲမှ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ယူသွားမြဲ။ သူသည် ကုန်လှောင်ရုံနှင့် အိမ်တွင်ပါ အကြီးအကဲ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဒါတင်မက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင်လည်း လူကြီး၊ အဖိုးကြီး၏ ကိုယ်စား ဘာသာရေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရသူဖြစ်သည်။ အလုပ်သင်များအပေါ်ရက်စက်စွာ ကြမ်းကြုတ်စွာ ပြုမူဆက်ဆံမှုကြောင့် သူ့မှာ ‘ဘီလူးယက္ခ’ ဟု အခေါ်ခံရသည်။

ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် စားပွဲထိုးကို ခေါ်ကာ ‘ရတနာပွဲတစ်ဝက်နှင့် အနှောင့်အယှက် နှစ်ဆယ့်လေးခုယူခဲ့ဟေ့’ ဟု မှာလိုက်သည်။ နည်းနည်းလေးကြာသောအခါ စားပွဲထိုးသည် လင်ဗန်းထဲ၌ ချိုရှုခါးခေါင်ရည်ပုလင်းဝက်နှင့် ရေခဲစိမ် ဟင်းအမျိုးမျိုး ယူလာချသည်။

ဦးမောင်ဘက စားပွဲထိုးအား “နောက်ပြီးတော့

ယူနိုးရွှေအိမ်

၂၄၆ ဒဂုနိကာရာ

ငါ့လူ၊ ဝန်တိုစွပ်စွဲခြင်းနဲ့ အမနာပ၊တစ်ခြမ်းရယ်၊ အာလူး
ချေထားတာရယ်ပေး”

စားပွဲထိုးမှာ စိတ်ရှုပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြော
မည်လုပ်သည်။ သို့သော် ဦးမောင်ဘက ဆက်လက်၍
“နောက်ပြီးတော့”

စားပွဲထိုးမှာ ခဏမျှ အတွေးရကျပ်နေပြီးနောက်
သူ့ရဲဘော်များနှင့်တိုင်ပင်ရန် ထွက်သွားသည်။ နောက်ဆုံး
၌ ပဟေဠိကို ဖြေရှင်းနိုင်ကာ ဟင်းလျာများ ယူလာသည်။

ခေါင်ရည် နှစ်ဖန်ခွက်နှင့် စားစရာများ
တစ်တို့နှစ်တို့စားပြီးကြသောအခါ စန်းငွေလှိုင်က -

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါ၊ ကျွန်တော်တို့
လုပ်ငန်း လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကျဆင်းနေတယ်
ဆိုတာ အမှန်ပဲလား ခင်ဗျာ”

“သို့သော်ငြားလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ပြောပါ .. ရှင်းရှင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ရိုးရိုး
ပြောပါဗျာ၊ တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ဝင်နေတာက
ငွေဘယ်လောက်၊ အခုလက်ငင်းမှာ အရင်းငွေက ဘယ်
လောက်၊ မှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါး လမ်းသွားနေတာမျိုး
ကတော့ ဆက်လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မကြာသေးခင်ကပဲ ကုန်
လှောင်ရုံလစာ စာရင်းတွေကို စစ်ဆေးကြည့်တယ်၊ ပြောရ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၂၄၇

မှာတော့ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ကျွန်တော်သိဖို့မလိုဘူးဆိုပြီး တော့ လုပ်ထားကြတယ်၊ အဖေတစ်ယောက်ကိုသာ အမှန် ပြောမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဦးမောင်ဘ ငယ်စဉ် ကထဲက ရှိလာတဲ့ ပေါ်လစီပဲ၊ ဒီပေါ်လစီနဲ့ မဟုတ်ရင် မလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဒါကိုစွန့်လွှတ် ဖို့ အချိန်ကျနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘွင်းဘွင်းပြောချလိုက် စမ်းပါ၊ စာရင်းတွေက ဘယ်လိုလဲ ဦးမောင်ဘ”

ဦးမောင်ဘက ခဏစဉ်းစားပြီး “ဒါက အကြွေး ငန်းဖျားရောဂါပေါ်မှာ တည်နေတယ် မောင်စန်းငွေလှိုင်”

“အကြွေးငန်းဖျားရောဂါဆိုတာ ဘာလဲခင်ဗျာ”

ဦးမောင်ဘက ဆက်ရှင်းပြသည်။ သို့သော် စန်းငွေလှိုင်သည် အဓိပ္ပာယ်ရှာမရပေ။ ဒါနှင့် ဦးနန္ဒကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ဦးနန္ဒရောက်လာကာ ဘုရား စာရွတ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး စားသောက်သည်။ ထို့နောက် အသံဩဩ အောင်မြင်သော ဘယ်သံကြီးနှင့်၊ စာရေး များသည် ယခုလို ကောင်းကျိုးပြုသူများ ရှိသည့်အတွက် နေ့ရောညပါ ဘုရားရှင်တော်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ရွတ်ဖတ်သင့်ကြောင်း ပြောသည်။

“ဒါကတော့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ....၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကောင်းကျိုးပြုသူအဖြစ်တော့ သဘောမထားပါနဲ့ ဆိုတာတော့ ပြောပါရစေ” ဟု

၂၄၈ ဒဂုန်တာရာ

စန်းငွေလှိုင်က ပြောသည်။

“လူတိုင်းဟာ သူဟာဘယ်သူဆိုတာ၊ သူ့နေရာ ဟာ ဘယ်နေရာဆိုတာ သတိရရမှာပေါ့၊ ဘုရားရှင်တော် ၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖခင်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းကျိုးပြုသူ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးကျွန်တွေပဲ”

စန်းငွေလှိုင်က ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ဒါတွေ တော်ပါတော့ဗျာ ...၊ ဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော်တော့ ဖျားချင်နေပြီ၊ ရင်လဲ လေးလှပါပြီ၊ ထား ပါတော့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကောင်းကျိုးပြုသူ၊ လုပ်ငန်းအခြေအနေကိုသာ တစ်ခု ကျွန်တော့်ကို အသိပေး စမ်းပါ။ ဒီလိုသာ ကျွန်တော့်ကို ကလေးလေးလို သဘောထားတာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် မနက်ဖြန် ကုန်လှောင် ရုံကို ပိတ်လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေဟာ မျက်စိကွယ် နေတယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကလဲ စိတ္တဇဆေးရုံရောက်နေ တယ်။ ကျွန်တော့်တူမလေးတွေက အသက်မပြည့်ကြသေး ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို သိပ်ကို မုန်း တာ၊ ဒီအလုပ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ စွန့်လွှတ်လိုက် နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်နေရာ လာလုပ်မယ့်လူက ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လဲ အသိပဲ မဟုတ်လား၊

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၄၉

အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မိုက်မဲတဲ့ ပေါ်လစီကြီးကို စွန့်ပစ်လိုက်ပေတော့ ...”

သူတို့သည် ကုန်လှောင်ရုံသို့ သွားကြကာ စာရင်းများကို စစ်ဆေးကြသည်။ ညနေဘက်၌ကား အိမ်တွင် ဆက်လက်၍ လုပ်ကြသည်။ အဖိုးကြီးကလည်း ကူညီသည်။ သူ၏စီးပွားရေးလျှို့ဝှက်ချက်များကို သားအား ဖွင့်ဟပြောပြသော်၊ အဖိုးကြီး၏ လေသံမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမဟုတ်ဘဲ၊ အောက်လမ်းအစိမ်းတိုက် မျက်လှည့်ပြပွဲခင်းသည်ဟု တစ်ပါးသူက ထင်ရပေသည်။ နှစ်စဉ် ဝင်ငွေသည် ဆယ်ပုံတစ်ပုံ တိုးပွားနေသည်ကို တွေ့ရပြီး၊ လှိုင်ကုမ္ပဏီသည် ငွေကြေးရော အာမခံ စာချုပ်များအပါအဝင် ရွှေဒင်္ဂါးခြောက်သန်း တန်ဘိုးရှိပေသည်။

စန်းငွေလှိုင် အပြင်ထွက်၍ လေကောင်းလေသန့် ရှူသောအခါ ညသန်းခေါင်ပင်ကျော်နေလေပြီ။ သူ့မှာ ကိန်းဂဏန်းများ၏ ခြောက်လှန့်ပြုစားခြင်းခံနေရဆဲ၊ ငြိမ်သက်၍အိုက်စပ်စပ် လရောင်ရွန်းမြသောည၊ ရတနာပုံမြို့တော် အိမ်ယာတိုက်တာတို့၏ ဖြူဖွေးသော နံရံများ၊ သံချွန်များဖြင့် ခတ်ထားသော ဝင်းတံခါးကြီးများ၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် အမှောင်ရိပ်များသည် မြို့ရိုးကြီးဟု ထင်မှတ်ရတော့သည်။ သေနတ်ကိုင် အစောင့်စစ်သားသာလျှင် လိုနေသည်။ စန်းငွေလှိုင်သည် ပန်းခြံလေးထဲသို့ ဆင်းကာ

၂၅၀ ဒဂုနိကာရာ

အခြားတစ်ဖက် အိမ်နီးချင်း၏ ခြံဝင်းနှင့် ခြားထားသော သူတို့၏ ခြံဝင်းအနီးရှိ ခုံရှည်ပေါ်၌ သွားထိုင်နေသည်။ ပတ္တမြား ချယ်ရီပန်းတို့က ပွင့်ဖူးထုံယစ်လျက်။ သူငယ်ငယ်က အတိုင်းပင် ပုံမပျက်ပန်းမပျက်။ ယခင်အတိုင်းပင် တွန့်လိမ်ခွေရစ်မြဲ။ တစ်လက်မပင်အရပ်ရှည်မလာ။ ပန်းခြံနှင့်မြေကွက်လပ်၏ ထောင့်တိုင်းတို့သည် အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အတိတ်ကို အမှတ်တရဖြစ်ပေါ်စေလျက်။ ယခုအခါကဲ့သို့ပင် ကျဲနေသော သစ်ပင်များအကြားမှ လ၊ ရောင်ရိုက်ဆင်းပြီးပြန်ထားသော မြေကွက်လပ်ကို သတိရလာသည်။ အရိပ်တို့မှာလည်း မှောင်မြဲပင်။ လျှို့ဝှက်သဲဖိုစရာကောင်းသည့် ခွေးနက်တစ်ကောင်ကလည်း မြေကွက်လပ်၏ အလယ်ဗဟို၌ တွားဝပ်လျက်ရှိမြဲ။ စာရေးတန်းလျားရှိ ပြတင်းပေါက်တို့မှာလည်း အကျယ်ကြီးဖွင့်လျက်ရှိကြစမြဲ။ ဤရှုခင်းများကား စိတ်ပျော်မွေ့ သာယာစရာ အမှတ်တရများကား မဟုတ်ကြ။

တစ်ဖက်ရှိခြံထဲမှ ဖြည်းညင်းစွာ နင်းလာသော ခြေသံများကြားရသည်။

“ချစ်ချစ်ရယ် ... ချစ်ချစ်လေးရယ် ...” ဟူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ တီးတိုးသံကို ကပ်လျက်ဝင်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စန်းငွေလှိုင် ထိုင်နေရာနှင့် ကပ်နေ

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၅၁

သဖြင့် သူတို့၏ အသက်ရှူသံကိုပင် အတိုင်းသား ကြား
နေရပေသည်။ သူတို့ နမ်းလျက်ရှိကြပေသည်။

သူ အင်မတန် မုန်းတီးသော သန်းငွေကြေးနှင့်
လုပ်ငန်းကြီးများ၊ သူ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးတော့မှာပါ
ကလား။ ယင်းတို့၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်ရတော့မှာပါတကား။
စန်းငွေလှိုင်က အသေအချာတွက်ထားသည်။ ဤနေရာ
ဤအလုပ်၌ နေရတာ တစတစနှင့် အံကျလာကာ
တဖြည်းဖြည်း ဤစီးပွားရေးလုပ်ငန်း၏ အကြီးအကဲ ဌာန
န္တရ အခန်းကဏ္ဍကို ရယူလာသည်။ ဒါနှင့် အိုမင်းရင့်ရော်
လာမည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာမှအသုံးမကျသည့် လူများ
လိုပင် သေခါနီး ဆိုက်ရောက်တော့မည်။ နောက်ဆုံးကျ
တော့ စိတ်ပျက်သနားစရာ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ သူ့ပတ်
ဝန်းကျင်အား ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကျရောက်စေလျက် သေဆုံး
ကွယ်လွန်သွားမည်။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက
သည်လောက် မုန်းတီးရွံရှာခဲ့ပေသော ဤခြံနှင့်ဝင်းမှ စွန့်
ခွာကာ၊ ဤစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ပစ်၍ မသွားနိုင်အောင်
ဘာကများ တားဆီးထားပေသနည်း။

ဝင်းခြံတစ်ဖက်မှ တီးတိုးသံ၊ နမ်းရှုပ်သံများသည်
သူ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားထကြွစေသည်။ သူသည် ဝင်း၏
အလယ်ဗဟိုဆီသို့ လျှောက်သွားကာ၊ လည်ပင်းကြယ်စေ့
များကို ဖြုတ်သည်။ ထို့နောက် မတ်တတ်ရပ်ကာ လဝန်း

ပျန်းရွှေအိမ်

၂၅၂ ဒဂုန်တာရာ

ကိုင်းကြည့်နေသည်။ တခဏကြာလျှင် သံဝင်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်ဖို့ အမိန့်ပေးကာ ဤဝင်းထဲမှ တစ်ခါထဲ အပြီးဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘဲ ထွက်သွားလိုက်ချစ်စမ်းပါဘိ။ ဤလွတ်လပ်ရေးအတွေးကို တွေးတောရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာပေသည်။ သူသည် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ဘယ်လောက်များ ဝင်းပဂုဏ်မြောက်လိုက်မလဲ။ ဘယ်လောက်များ စိတ်ကူးယဉ်လှပလိုက်မလဲ။ ဘဝသည် ဘယ်လောက်များ မြင့်မြတ်သန့်စင် ထွန်းပလိုက်မလဲလေ။

သို့သော် သူသည် ရပ်နေရာမှ တစ်စက်မျှမရွေ့။ ငါ့ကို ဘာကဒီမှာမြဲနေစေပါသနည်းဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းပုစ္ဆာထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်ရှုတ်ချလိုက်သည်။ လွတ်လပ်၍ပျော်စရာအတိပြီးသော သစ်တောနှင့် လယ်ယာထဲသို့ ထွက်မပြေးဘဲ ဤကျောက်ပြားကလေးပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသော ခွေးနက်အားလည်း အပြစ်တင် ရှုတ်ချသည်။ သူနှင့် ဤခွေးသည် ဤနေရာမှ မခွဲခွာနိုင်သည်မှာအကြောင်းတစ်ခုတည်းပင် ဖြစ်ရမည်မှာ သေချာသည်။ ဤအကြောင်းကာ အနှောင်အဖွဲ့ခံနေလိုခြင်းနှင့် ကျေးကျွန်စိတ်သည် အကျင့်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. . ၂၅၃

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်၌ သူသည် စခန်းသာ သို့ထွက်သွားသည်။ နွေရာသီနေထိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ အဖော် ရရန်ကို ကုန္တာကို ခေါ်သွားသည်။ သူ့မိန်းမကို မတွေ့ရ သည်မှာ ငါးရက်ရှိသွားပြီ။ သူတို့သည် ဘူတာရုံသို့ အသွား ကိုကုန္တာက သီချင်းများဆိုကာ၊ ရာသီဥတုသာ ယာသည်ကို တစ်လမ်းလုံး ချီးကျူးပြောဆိုလျက်ရှိပေ သည်။ အိမ်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးအလယ်၌ တည် ရှိသည်။ ဖြန့်ဝေလျက်ရှိသော မိုးမခဖြူပင်ကြီးအောက်၌ ဖြူကြာပွင့်ကို တွေ့ရသည်။ ဤမိုးမခပင်မှပင်စ၍ ဝင်းတံ ခါးအနီးမှ သစ်ပင်တန်းရိပ်များ စတင်ရာဖြစ်လေသည်။ သူမသည် ဇာနားတပ်ထားသော နို့နှစ်ရောင် ပျော့ပျော့ နုနု နွေရာသီဝတ် အင်္ကျီလှလှကလေးကို ဆင်ယင်ထားပြီး ဆောင်းနေကျ ပိုးထီးဟောင်း ငှက်ပွင့်အပြာနုကလေးကို ကိုင်ထားပေသည်။ ကိုကုန္တာကနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိမ် ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ အိမ်ထဲမှ ခင်ပိတောက်၊ ခင်ကံ့ကော်တို့၏ အသံများကြားရသည်။ စန်းငွေလှိုင်က သူ့ဇနီးအား စကားပြောရန် ထိုင်လိုက်သည်။

ဖြူကြာပွင့်က သူ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် “အစ်ကိုစန်းရယ်၊ ဖြူဖြင့် နေ့တိုင်း ဒီမှာထိုင်ပြီး အစ်ကိုစန်း ကိုမျှော်နေလိုက်ရတာ၊ အစ်ကိုစန်းမရှိဘဲ ဖြူမနေတတ်ဘူး၊ အစ်ကိုစန်းကို သိပ်လွမ်းတာပဲကွာ”

ပျန်းရွှေအိမ်

၂၅၄ ဒဂုနိကာရာ

သူမသည် ထကာ စန်းငွေလှိုင်၏ဆံပင်များကို သပ်ပေးရင်း၊ သူ၏မျက်နှာ၊ သူ၏ပခုံး၊ သူ၏ဦးထုပ် များကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အစ်ကိုစန်းသိလား ...၊ အစ်ကိုစန်းကို ဖြူတော့ ချစ်နေပြီသိလားဟင် ...”

ဖြူကြာပွင့်၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။

“အစ်ကိုစန်း ဖြူအပေါ် သိပ်ချစ်တာကို သိပါပြီ၊ အခု အစ်ကိုစန်းရောက်လာတယ်၊ အစ်ကိုစန်းကို တွေ့နေရ တယ်ဆိုတော့ ဖြူဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပဲကွယ်၊ လာ ပါ စကားပြောရအောင်ပါ၊ တစ်ခုခုပြောစမ်းပါလားကွယ်”

သူသည် သူမက သူ့ကို ချစ်ကြောင်း ကြေညာနေ စဉ် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်တာကပင် လက်ထပ်ခဲ့သလို ခံစားနေရပေသည်။ သူသည် နေ့လယ်စာ စားချင်လာ သည်။ ဖြူကြာပွင့်သည် သူမ၏ လက်မောင်းများကို ကွေး ကာ၊ သူ့ကို လည်ပင်းမှ သိုင်းဖက်ထားသည်။ သူမဝတ် ထားသော ပိုးဇာပန်းပွင့်နု အသားများက သူ၏ပါးပြင်ကို ကလိထိပါးနေကြသည်။ သူသည် အသာအယာ အပွေ့အ ဖက်ကို ခွာ၍ထလိုက်ကာ၊ လမ်းအတိုင်း အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကလေးများက သူ့ထံပြေးလာကြ သည်။

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၂၅၅

သူတို့ကလေးတွေတောင် တော်တော် ကြီးလာနေကြပါကော။

ဟုတ်သားပဲ။ သုံးနှစ်အတွင်း အတော်ပြောင်းလဲမှုကြီးတွေဖြစ်ခဲ့ပေတာပဲ။ နောက်ထပ် ဆယ့်သုံးနှစ် ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ အနှစ်သုံးဆယ် နေရဦးတော့မှာပါကလား။ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ၊ ဒီအတွင်း ဘာတွေဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ။ ဟင်း စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲလေ ...။

သူသည် ခင်ပိုတောက်နှင့် ခင်ကံ့ကော်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ကလေးများက သူ့လည်ပင်းကို ခိုလိုက်ကြသည်။ သူက- “တူမတို့ကို ဖိုးဖိုးက သတိရကြောင်း မေတ္တာစကား ပါးလိုက်တယ်။ ဦးလေးစန်းဖေလှိုင်က တော့ ဆုံးတော့မယ်၊ ဦးလေးမှိုင်းဝေက အမေရိကန်ကနေ စာထည့်လိုက်တယ်။ သူလဲပဲ ညည်းတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း စာထဲမှာ ပါတယ်၊ သူလဲ ပြပွဲတွေ သွားရတာမောလာပြီတဲ့။ မကြာခင် ပြန်လာတော့မယ်၊ ကဲ ... လေးလေး စန်းငွေလှိုင်ကတော့ ဆာလှပြီဟေ့”

ထို့နောက် စန်းငွေလှိုင်သည် လှေကားထစ်အုတ်ခုံပေါ်၌ထိုင်သည်။ သူ့ဇနီးသည် သည်အိမ်ကြီးဆီသို့ လမ်းကလေးတလျှောက် ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်လာနေသည်။ သူမကြည့်ရသည်မှာ အတွေးကြော၌ မျောနေပုံ

၂၅၆ ဒဂုနိကာရာ

ရသည်။ သူမ၏မျက်နှာ လှပစွာ ဝမ်းနည်းသလိုပေါ်နေသည်။ သူမသည် သွယ်သွယ်လျလျ၊ နုနည့်ည့်၊ မျက်နှာဖြူရော်ရော်နှင့် ကောင်မလေးမဟုတ်တော့ပြီ။ ရင့်ကျက်သော၊ သန်စွမ်းသော ချောမောသော အမျိုးသမီးဖြစ်နေပေပြီ။ ကိုဣန္ဒာ သူမထံလာနေစဉ် သူ၏တစ်သက်တာ၌ သူမအား သည်တစ်ခါသာ ပထမအကြိမ်မြင်ဖူးသည့်အလား၊ ကိုဣန္ဒာ၏ညို့မိသော၊ ဝမ်းနည်းတမ်းတသောမျက်နှာပေါ်၌ ဇနီးသည်၏ အလှအပ သစ်သည် ရောင်ပြန်ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်ကို စန်းငွေလှိုင်သည် သတိထားမိလိုက်ပေသည်။

သူတို့သည် လှေကားထစ် အုတ်ခုံပေါ်၌ ထမင်းစားနေကြစဉ်၊ ရှက်၍ ကြည်ရွန်းသော အပြုံးသည် ဖြူကြာပွင့်နှင့် သူမ၏ ကျက်သရေရှိသော လည်တံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ကိုဣန္ဒာ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ဝင်းလက်သွားလေသည်။ စန်းငွေလှိုင်က ကိုဣန္ဒာကို မကြည့်ဘဲမနေနိုင်။ ရှေ့တွင် တွေ့ကြုံလာရဦးမည့် နောက်ထပ်တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်၊ သို့မဟုတ်၊ အနှစ်သုံးဆယ် အရေးကို တွေးတောလျက် ရှိနေပေသည်။ ဤအချိန်ကာလအတွင်း

သုံးနှစ်သုံးမိုး.. ၂၅၇

အများကြီး အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပျက်နိုင်သေးသည်
မဟုတ်လား။ အတိတ်ကို ဘယ်သူသည် သိနိုင်ပါအံ့နည်း။

အော် ... စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲလေ။

(Anton Chekhov ၏ 'Three Years' မှ)

ဒဂုန်တာရာ

(ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း ၁၉၇၈၊ နိုဝင်ဘာမှ ၁၉၇၉ ဖေဖော်ဝါရီ)

